Cora Reilly

Legaţi prin ură

Royal Ink Books
Bucureşti 2025

Legaţi prin ură

©2014 Cora Reilly
© Royal Ink Books

Toate drepturile rezervate. Această carte sau orice parte a acesteia nu poate fi reprodusă sau utilizată în niciun fel fără permisiunea scrisă expresă a autorului, cu excepţia folosirii unor scurte citate într-o recenzie de carte. Aceasta este o lucrare de ficţiune. Toate numele, personajele, afacerile, evenimentele şi locurile sunt fie produsul imaginaţiei autorului, fie sunt folosite în mod fictiv.

Copertă: Hang Le
Designul cărţii: Royal Ink Books
Traducere: Anca Zaharia
Adaptare : Royal Ink Books

Royal Ink Books
Bucureşti
Strada Zării, Nr. 9, Sector 5
www.royalink.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
REILLY, CORA
Legaţi prin ură / Cora Reilly. – Bucureşti: Royal Ink Books, 2025
ISBN 978-630-315-170-0

821.111

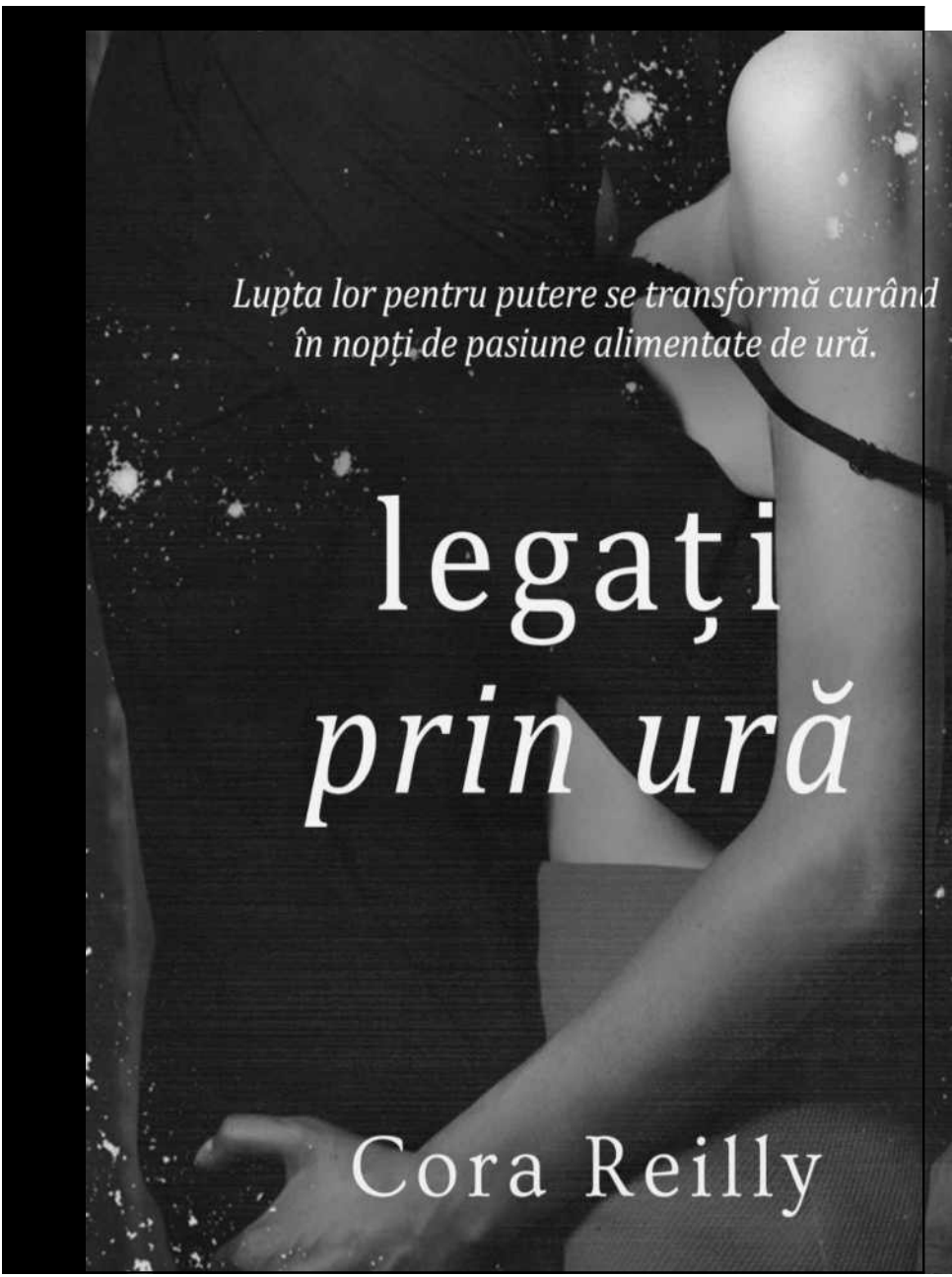
Lupta lor pentru putere se transformă curând
în nopți de pasiune alimentate de ură.
legați
prin ură
Cora Reilly

prolog

GIANNA

* eflexia mea ar fi putut constitui scena de

| J început a unui film horror. Sângele îmi acoperea bărbia şi chiar mai mult sânge picura din tăietura din buza mea inferioară, şi apoi pe tricoul alb. Buza mi se umfla deja, dar m-am bucurat să remarc că aveam ochii uscaţi, fără urmă de lacrimă. Matteo a apărut în spatele meu, trupul său dominându-mă de la înălţime şi ochii întunecaţi scrutându-mi faţa făcută praf. Fără zâmbetul consacrat de rechin şi amuzamentul arogant, arăta aproape tolerabil.

— Nu ştii când să taci, aşa-i?

Buzele i-au format un rânjet, dar care arăta cumva nepotrivit. în ochii lui era ceva tulburător. Privirea lui îmi amintea de cea pe care o văzusem când se ocupase de ostaticii ruşi de la subsol. Ceva întunecat şi rău pândea din profunzimea lor.

— Nici tu, am spus, apoi am tresărit din cauza durerii care îmi străpungea buza.

— Adevărat, a zis cu o voce ciudată.

înainte să apuc să reacţionez, m-a apucat de şolduri, m-a întors şi m-a ridicat pe lavoar.

— De asta suntem perfecţi unul pentru celălalt, a continuat Matteo.

S-a întors şi zâmbetul arogant. Nenorocitul păşise între picioarele mele.

— Ce faci? am şuierat, alunecând în spate pe marginea lavoarului ca să pun mai multă distanţă între noi, în vreme ce-l împingeam de piept.

Nici nu s-a clintit, era prea puternic pentru mine. Zâmbetul i-a crescut. M-a prins de bărbie şi mi-a ridicat capul.

— Vreau să văd cum arată buza ta.

— N-am nevoie de ajutorul tău. Poate că ar fi trebuit să-l opreşti pe tata de la a-mi sparge buza, în primul rând.

— Da, ar fi trebuit, a spus sumbru, atingând uşor cu degetul mare rana în timp ce îmi deschidea buzele. Dacă nu m-ar fi ţinut Luca, mi-aş fi înfipt cuţitul în spatele lui taică-tu, dă-le dracului de consecinţe. Poate o s-o fac, totuşi. Mi-ar plăcea la nebunie.

A dat drumul buzei mele şi a scos un cuţit lung şi curbat din tocul de sub geacă, după care l-a rotit în mână cu o mină calculată. Apoi ochii i-au scânteiat spre mine.

— Vrei să-l omor?

Dumnezeule, da. Am tresărit la auzul vocii lui

Matteo. Ştiam că era greşit, dar după ce spusese azi tata, voiam să-l văd implorând milă şi ştiam că Matteo era capabil să aducă pe cineva în genunchi, lucru care mă entuziasma într-un mod înfiorător. Exact de asta voisem să ies din acest stil de viaţă, de ce *încă* voiam să ies. Aveam potenţial pentru cruzime indiferent cât am încercat să mă conving de opusul, iar viaţa aceasta era dovada.

— Asta ar însemna război între Chicago şi New York, am zis simplu.

Nu că m-ar fi durut undeva de pace. Bărbaţii ar fi găsit imediat alt motiv să se omoare unii pe alţii. Cineva reuşea mereu să insulte onoarea altcuiva şi-apoi nu se putea şti ce urma.

— Să-l văd pe taică-tu sângerând de moarte la picioarele mele ar merita riscul. *Tu* meriţi riscul.

capitolul I

MATTEO

Prima oară când am văzut-o pe Gianna, era o sfrijită de paisprezece ani, cu gura prea mare, o puzderie de pistrui pe faţă şi şuviţe roşcate neîmblânzite. Era tot ce n- ar fi trebuit să fie o italiancă aşa cum se cuvine, motiv pentru care probabil că am găsit-o distractivă. Dar era un copil şi, deşi eu abia aveam cu patru ani mai mult, eram deja iniţiat al mafiei de cinci ani, ucisesem câţiva oameni şi futusem un număr rezonabil de femei. în momentul în care m-am întors cu Luca la New York, ocupaţi cu chestiuni ale mafiei şi fete uşuratice, nici nu m-am mai gândit a doua oară la roşcata nepoliticoasă. Ne-au ajuns problemele cu Bratva, care încercaseră să ne saboteze laboratoarele de droguri, iar tatăl nostru îmbătrânise prea mult ca să se mai poată ocupa de lucruri aşa cum se cuvenea: cu o cruzime neînduplecată. Era timpul ca bătrânul să moară şi

să predea misiunea fratelui meu. Luca era omul perfect pentru cruzime.

Cam uitasem de Gianna când m-am întors cu Luca la New York, trei ani mai târziu, pentru căsătoria lui cu Aria.

Lui Luca îi intrase-n cap că trebuia să o vadă pe Aria înainte de nuntă. Explicaţia oficială fiind că voia să se asigure că ia anticoncepţionale – ceea ce era vrăjeală. Ştiam, pentru că era nerăbdător să vadă cum se dezvoltase ea. Şi Doamne, fata se împlinise frumos. Când a apărut în uşă în urma surorii ei, Liliana, ca să intre în apartamentul lor de la Mandarin Oriental, nu ştiam pe ce parte să-mi arunc privirea mai întâi. Păr lung şi blond, ochi albaştri splendizi, talie îngustă, picioare fără grăsime, cur şi ţâţe faine. Era foarte sexy. Mai era şi logodnica lui Luca, deci îmi era ferm interzisă. Ca să nu mai spun că era şi un pic prea afectată pentru gustul meu. Felul în care îşi pleca privirea de fiecare dată când se uita Luca la ea m-ar fi scos din sărite. Luca era un bărbat intimidant, iar fetei îi picaseră cărţi dificile când a trebuit să se mărite cu el, dar trebuia să îşi dezvolte coloana vertebrală dacă voia să aibă vreo şansă împotriva lui Luca. El era obişnuit să comande oamenilor.

Bineînţeles, în momentul în care am intrat în apartament, Aria era ultimul lucru la care mă gândeam. Privirea mi s-a oprit asupra fetei cu păr roşu înflăcărat care se relaxa pe canapea, cu picioarele lungi unul peste celălalt, degajat sprijinite de măsuţa de cafea. Pe loc, amintirea demult uitată a impoliteţii ei a ieşit la suprafaţă şi, odată cu ea, şi interesul meu pentru ea. Nu mai

era fata sfrijită şi ciudată de mai demult.

Sfrijită clar nu mai era.

Dezvoltase forme peste tot pe unde trebuia, iar pe faţă nu mai avea pistrui. Spre deosebire de majoritatea fetelor pe care le ştiam, ea nu a părut impresionată de mine. Să fiu sincer, arăta de parcă aş fi fost un gândac pe care voia să-l strivească sub bocanci. Cu un zâmbet, m- am îndreptat direct spre ea, nu dădeam niciodată înapoi de la o provocare. Mai ales una sexy. Fără fiorul riscului de-a te arde, ce era viaţa?

Gianna s-a îndreptat smucindu-se, iar bocancii negri i-au aterizat pe podea cu o bufnitură, apoi m-a privit strângând din ochi. Dacă se gândise că asta avea să mă oprească, se înşela în totalitate. Din nefericire, cea mai mică dintre fetele Scuderi mi-a ieşit în cale şi mi-a oferit varianta ei de zâmbet care flirtează.

— Pot să-ţi văd pistolul? m-a întrebat cu o voce captivă între una de fată şi cea de femeie.

Dacă mi-ar fi pus Gianna întrebarea asta, nenumărate răspunsuri inadecvate mi-ar fi stat pe vârful limbii, dar Liliana era un pic prea mică pentru ele. Ce şansă ratată!

— Nu, nu poţi, a spus Aria înainte să apuc să dau un răspuns mai potrivit urechilor mai tinere.

Fata asta e mereu atât de la locul ei. Slavă Domnului că tata o alesese pentru Luca, nu pentru mine.

— Nu ar trebui să fiţi singuri aici, cu noi, a şoptit Gianna, cu ochii trecându-i de la Luca la mine.

La naiba. Chiar era altceva fata asta.

— Nu se cuvine, a continuat ea.

Luca nu a părut prea impresionat de Gianna. Era evident că îl călca pe nervi, un lucru pe care eu şi cu ea îl aveam deja în comun.

— Unde e Umberto? N-ar trebui să fie de pază la uşa asta? a întrebat el.

— Probabil că-i la baie sau într-o pauză de ţigară, a spus Aria.

Aproape că am râs. Ce fel de idioţi lucrau pentru Scuderi? în Chicago, lucrurile păreau să se desfăşoare conform altor reguli. îmi dădeam seama că Luca era pe punctul să izbucnească. Fusese la limită zile în şir, probabil pentru că îl dureau coaiele. Făcuse sex cu Grace mult mai des decât de obicei ca să treacă timpul până putea să o fută pe Aria.

— Se întâmplă des să vă lase fără protecţie? a întrebat el.

— Oh, tot timpul, i-a trântit-o Gianna, apoi şi-a dat ochii peste cap către sora ei. Vezi tu, Lily, Aria şi cu mine ne furişăm afară în fiecare weekend pentru că vrem să vedem cine agaţă mai mulţi ţipi.

Cuvinte mari de la o fată care nu văzuse o pulă-n realitate. De la privirea pe care mi-a aruncat-o Luca, şi el s-a gândit exact la acelaşi lucru. Gianna chiar nu ştia nimic despre fratele meu dacă a crezut că e o idee bună să-l ironizeze aşa.

Luca a păşit către logodnicuţa lui, care a tresărit aşa cum făcea mereu când el se comporta ca un nebun.

— Vreau să vorbesc cu tine, Aria.

Legaţi prin urâ

Gianna a sărit în picioare ca o tigroaică, hotărâtă să-şi protejeze micuţa.

— Am glumit, Doamne!

Şi chiar a încercat să se pună între Luca şi Aria, ceea ce a fost o idee proastă. înainte ca Luca să o ia razna, am apucat-o de încheietură şi-am tras-o ca să o îndepărtez.

Ochii albaştri ai Giannei s-au aprins de furie. Greşisem. Faţa ei nu scăpase de toţi pistruii. Fiind atât de aproape, am putut să văd dispersia de pistrui de pe nasul ei, doar că reuşeau cumva să o facă şi mai frumoasă.

— Dă-mi drumul sau îţi rup degetele, a şuierat.

Mi-ar plăcea să te văd cum încerci să faci asta. I-am dat drumul cu un zâmbet care a părut să o înfurie şi mai mult, asta dacă mă luam după pleoapele şi mai strânse.

Luca a început să o tragă pe Aria mai departe.

— Haide. Unde e baia?

Privirea Giannei zbura de la Luca la mine.

— îl sun pe tata! Nu poţi face asta.

Bineînţeles, lui Luca nu-i păsa. Scuderi i-ar fi dat-o pe Aria cu ani în urmă; cu siguranţă nu-i păsa dacă Luca testa bunurile cu câteva zile înainte de nuntă. Uşa s-a închis şi Gianna a pornit spre ea. Am apucat-o de mână înainte să-l enerveze şi mai mult pe Luca. Fata asta chiar nu ştia ce era bine pentru ea.

— Acordă-le puţină intimitate. Luca n-o să rupă hainele Ariei înainte de noaptea nunţii.

Gianna s-a smucit să se elibereze.

— Crezi că e amuzant?

— Despre ce vorbesc? a întrebat Liliana.

Uşa apartamentului s-a deschis şi înăuntru a intrat Umberto, aruncând o privire în direcţia mea. Bătrânul încă nu mă iertase pentru că îi insultasem soţia cu trei ani în urmă.

— Gianna, Liliana, haideţi aici, a spus abrupt.

Am ridicat o sprânceană. îşi făcea griji că le-aş putea răni? Dacă asta mi-ar fi fost intenţia, sigur n-ar mai fi stat nevătămate lângă mine. Romero şi-a dat ochii peste cap în urma lui Umberto când a păşit după el, iar eu am zâmbit. Desigur, bătrânul s-a prins, iar degetele i s-au mişcat un pic mai aproape de teaca cuţitului.

Fă-o, bătrâne. A trecut atât timp de când nu m-am mai bătut cum trebuie.

Liliana s-a conformat şi-a mers spre bodyguardul ei. După cum era de aşteptat, Gianna a rămas lângă uşa de la dormitorul surorii sale.

— Luca a târât-o pe Aria în dormitor. Sunt singuri înăuntru.

Umberto a început să meargă spre uşă, dar i-am blocat calea. Romero era aproape în urma lui. Nu că aş fi avut nevoie de el ca să-l oprească pe bătrân. Umberto a încercat să mă domine cu privirea. Era cu cel puţin 10 centimetri mai scund decât mine şi, indiferent de cât de bun cuţitar era, l-aş fi tăiat înainte să apuce să clipească. Mă mâncau degetele de dorinţă.

— încă nu sunt căsătoriţi, mi-a spus de parcă m-ar fi informat despre ceva nou.

— Virtutea ei e în siguranţă cu fratele meu, nu-ţi face griji.

Nu era o minciună. Luca nu avea să o dezonoreze pe Aria.

Umberto a strâns din buze. Am avut sentimentul că voia la fel de mult ca mine să înceapă o luptă. înainte să apuce lucrurile să devină distractive, uşa de la dormitor s-a deschis şi Aria a ieşit. Arăta de parcă ar fi văzut o fantomă. L-am privit pe Luca. Chiar trebuia să o sperie aşa pe logodnica lui cu câteva zile înainte de nunta lor?

— Ce faci aici? a întrebat Umberto.

— Ar trebui să ai grijă pe viitor şi să menţii numărul pauzelor la minimum, i-a spus Luca.

— Am lipsit doar câteva minute, iar în faţa celorlalte uşi erau paznici.

Plictisit de cearta lor, am întors capul spre roşcată. Gianna îşi pusese mâinile în şolduri, cumva împingând pieptul în faţă. Chiar avea un corp de să mori.

M-am întrebat dacă Scuderi i-o promisese deja vreunui ratat de la Outfit. Ar fi fost păcat.

Gianna mi-a întâlnit privirea.

— La ce te uiţi?

Mi-am lăsat privirea să o parcurgă din cap până-n picioare.

— La corpul tău sexy.

— Atunci uită-te în continuare. Pentru că doar cu asta te alegi de pe urma *corpului meu sexy.*

— încetaţi, ne-a avertizat Umberto.

Gianna chiar n-ar fi trebuit să spună asta. Mereu îmi plăcuse vânătoarea. în vreme ce Luca nu se mai deranja odată ce o fată dovedea că

presupune bătăi de cap, eu mereu preferasem cuceririle dificile. Menţinea situaţia interesantă. Niciodată nu fusese o problemă pentru noi să ne băgăm fete în pat. Arătam bine şi eram bogaţi, ca să nu mai menţionez că eram genul de băieţi răi de care multe fete de societate plictisite aveau nevoie ca să-şi condimenteze vieţile anoste, dar nu era distractiv să obţin mereu ce voiam fără să fiu nevoit să mă lupt.

Ochii mijiţi ai Giannei m-au urmărit când am părăsit apartamentul alături de Luca şi Romero. Am zâmbit în sinea mea. Era aprigă fata.

Luca a oftat.

— Nu-mi spune că ţi-ai pus ochii pe roşcată. E mare bătaie de cap cu ea.

— Şi ce? Clar mi-ar face viaţa mai interesantă.

— Ce? Nu-ţi ajunge să omori ruşi şi să ai câte-o ţipă nouă în pat în fiecare seară?

— îmi place să mai fac schimbări din când în când.

— Nu poţi să o ai. N-ai voie. Nu-i voi spune tatei că ai atras războiul cu Outfit asupra noastră pentru că te-ai dat la fiica lui Scuderi. Există o singură cale pentru a o avea pe roşcată la tine în pat, iar asta înseamnă să te însori cu ea, şi lucrul ăsta nu se va întâmpla.

— De ce nu?

Luca s-a oprit.

— Zi-mi că glumeşti.

Am ridicat din umeri. Chiar nu voiam să mă căsătoresc cu ea sau cu oricine, de fapt, dar tata mă bătea la cap de luni întregi. Fiecare femeie pe

care o sugerase până acum fusese plictisitoare ca dracu'.

Luca m-a apucat de umăr.

— Nu-i ceri lui Scuderi mâna fiicei în seara asta.

— Ăsta-i un ordin? am întrebat încet.

Luca avea să-mi fie Capo în curând şi era deasupra mea în ierarhia din Famiglia, dar nu aveam de gând să urmez ordine.

— Nu. E un sfat, a rânjit Luca. Dacă ţi-aş ordona, ai face-o doar ca să mă enervezi.

— Nu-s vreun adolescent înflăcărat, am spus, apoi am zâmbit, pentru că Luca mă ştia prea bine.

— Vreau să-ţi acorzi timp. Acum s-ar putea să ţi se pară fascinantă ticăloşia ei, dar mă îndoiesc că va dura mai mult de câţiva ani. Te ştiu. în clipa în care se termină vânătoarea şi ai obţinut ce-ai vrut, îţi vei pierde interesul. Dar de data asta te-ai pricopsi cu ea pentru totdeauna.

— Nu-ţi face griji. Am intenţia să înscriu ceva în seara asta. Asta mă va face să uit de Gianna.

capitolul 2

Căsătoria Ariei cu Luca~

GIANNA

Nunta asta a fost o farsă. Aria s-a aplecat, distanţându-se de Luca şi prinzându-mi mâna în clipa în care ne am aşezat la masă. Era evident cât de nefericită era. încerca din răsputeri să o ascundă, dar mie îmi era clar ca lumina zilei. Sigur că nu păsa nimănui. Era destul de comun ca mireasa să fie forţată să se mărite, aşa că nefericirea era un dat. Nimeni nu întreba vreodată ce îşi dorea ea. Nimănui nu-i păsa. Nici măcar celorlalte femei.

Atunci am făcut o promisiune pe care eram hotărâtă să o respect: nu aveam să sfârşesc într-un mariaj lipsit de iubire. Nu-mi păsa dacă era de datoria mea sau dacă onoarea o dicta; nimic în lumea asta uitată de Dumnezeu nu mă putea face să mă căsătoresc din alt motiv decât dragostea.

Matteo se tot uita la mine de peste masă, cu

zâmbetul ăla îngâmfat şi enervant. îmi făcuse ochi dulci

cam toată nunta, trebuia să recunosc că nu arăta chiar rău în vesta gri deschis, cu cămaşă albă şi pantaloni de ocazie. Cumva, trupul lui înalt şi musculos ieşea şi mai mult în evidenţă când era îmbrăcat aşa. Bineînţeles, mi- aş fi muşcat limba înainte să recunosc cuiva că găseam tolerabil aspectul lui Matteo, mai ales când personalitatea lui nu era nici pe-aproape de a fi tolerabilă.

Aria mi-a strâns mâna sub masă şi mai tare din cauza a ceva ce îi spusese Luca. Era oarbă la flirtul lui Matteo cu mine. Oarbă la orice în afară de disconfortul ei.

I-am strâns mâna, dar apoi s-a dat drumul la dans şi imediat am fost separate când Luca a condus-o spre primul lor dans ca tineri căsătoriţi. Am sărit repede în picioare, disperată să mă strecor într-o zonă unde să pot fi singură, dar Matteo m-a înghesuit la marginea ringului de dans cu acelaşi zâmbet îngâmfat pe faţa atrăgătoare. De ce trebuia să arate atât de bine nenorocitul?

Părul lui închis la culoare era intenţionat răvăşit şi ochii îi erau atât de întunecaţi, încât păreau negri. Era imposibil să nu întorci capul după el. Desigur, era perfect conştient de efectul pe care îl avea asupra majorităţii femeilor şi bineînţeles că se aştepta ca şi eu să îi cad în mreje. Avea să îngheţe iadul înainte să fac aşa ceva.

Fără să-şi ia ochii de pe mine, a făcut o plecăciune. – îmi acorzi acest dans?

Stomacul mi s-a răsucit în mod stupid când i-am văzut zâmbetul. Era mult mai relaxat decât majoritatea celor din Mafie, dar aveam sentimentul că aceasta era doar o mască. Poate că îşi

perfecţionase rutina de băiat de treabă, dar dedesubt zăcea în aşteptare un prădător gata de atac. Nu aveam de gând să-i fiu pradă.

Tata mă privea de la locul lui de la masă, aşa că nu am avut de ales decât să dau din cap ca răspuns la întrebarea lui Matteo sau să risc o scenă masivă. Nu că mi-ar fi păsat, dar nu voiam să adaug stres suplimentar pentru Aria. Era deja la limită.

Matteo mi-a luat mâna şi şi-a aşezat palma jos, pe spatele meu, iar căldura pielii lui mi se strecura prin ţesătura subţire a rochiei. Stomacul mi s-a strâns, dar am adoptat forţat o expresie plictisită. Detestam felul în care corpul meu părea să reacţioneze la Matteo. Dacă aş fi avut voie să interacţionez cu alţi băieţi, probabil n-aş fi fost impresionată de Matteo, dar la fel ca-n cazul Ariei, dansul ăsta era cam toată acţiunea de care aveam parte.

Am ridicat privirea la el. De-atât de aproape, vedeam că ochii lui erau căprui închis, cu un cerc exterior aproape negru. Avea gene groase, negre şi umbra bărbii i se zărea pe obraji şi bărbie. Zâmbetul i s- a mărit şi eu am întors capul, concentrându-mă pe invitaţii care dansau în jurul nostru. Toţi râdeau şi zâmbeau, simţindu-se bine. Din exterior părea o sărbătoare minunată. Era uşor să te păcălească grădina conacului, care fusese decorată la perfecţie. Era *atât de al dracului de uşor* să lăsăm briza pe care ne-o sufla oceanul să îndepărteze realitatea. Atmosfera unică, pe care doar un loc din Hamptons o putea oferi, putea convinge pe oricine că viaţa era un vis.

Eu ştiam adevărul.

Matteo m-a tras mai aproape, iar corpurile noastre s-au împins unul în altul astfel încât i-am putut simţi fiecare centimetru de muşchi la fel de bine ca armele ascunse sub vestă. M-am zvârcolit, deşi o parte din mine voia să se lase, să se apropie şi să îi caute gura pentru un sărut. Ar fi fost scandalul nunţii, fără îndoială.

Tata ar fi luat foc. Aproape că mi-era suficient ca să vreau să o fac. De ce trebuia ca fetele să aştepte cu primul sărut până când se căsătoreau? Era ridicol. O compătimeam pe Aria pentru că trebuia să experimenteze primul ei sărut în faţa tuturor celor prezenţi la petrecerea de nuntă. Nu avea să fie şi cazul meu. Nu-mi păsa pe cine trebuia să mituiesc ca să mă sărute.

Matteo s-a aplecat şi un zâmbet tentant i-a arcuit gura.

— Arăţi minunat, Gianna. Aspectul ăsta de călcată pe nervi merge foarte bine cu rochia.

înainte să mă pot abţine, am izbucnit în râs. Am încercat să-l acopăr tuşind, dar Matteo nu s-a lăsat păcălit, judecând după expresia lui facială. La naiba. Am îngustat ochii... degeaba. Am decis să-l ignor pe Matteo pe tot restul dansului nostru, sperând ca şi corpul meu să facă la fel, dar apoi a început nenorocitul să-şi mişte degetul mare înainte şi-napoi pe spatele meu, iar fiecare nerv din mine a părut să se trezească la viaţă.

Voiam să-l sărut, şi nu doar în ciuda tatei şi a tuturor celorlalţi bărbaţi din lumea noastră care credeau că e în regulă să ţii femeile în lesă. Voiam să-l sărut pentru că mirosea apetisant şi tocmai

acesta era motivul pentru care trebuia să fug de el cât mai curând.

Din nefericire, Matteo părea hotărât să mă înnebunească, pentru că, după primul nostru dans, a reuşit să-mi mai fure încă două şi, spre enervarea mea pronunţată, corpul meu n-a încetat să reacţioneze la apropierea de el. Aveam sentimentul că ştia şi că de aia îmi tot atingea uşor spatele, dar nu-i puteam cere să se oprească fără să recunosc că mă deranja, şi-o parte din mine nu dorea ca el să înceteze.

Era aproape miezul nopţii când lumea a început să strige ca Luca să o ducă-n pat pe Aria. Ea n-a reuşit să-şi ascundă panica. Atunci când s-a ridicat şi a acceptat mâna întinsă a lui Luca, ochii ei i-au întâlnit pe ai mei, dar Luca deja o conducea, îndepărtând-o, urmaţi de o mulţime de bărbaţi care strigau. M-a cuprins furia. Am sărit în picioare, decisă să o urmez şi să o ajut. Mama m- a apucat de încheietură, forţându-mă să mă opresc:

— Nu e treaba ta, Gianna. Stai jos. Aria va face ce se aşteaptă de la ea şi aşa ar trebui să faci şi tu.

M-am încruntat la ea. Nu trebuia să ne protejeze? în schimb, ea privea fără vreo tresărire de compasiune. M-am smucit, dezgustată de ea şi de toată lumea din jur.

Tata stătea lângă Salvatore Vitiello, care striga ceva ce semăna a:

— Vrem să vedem sânge pe cearşafuri, Luca!

Aproape că l-am placat. Ce nenorocit! New York-ul şi tradiţiile lui bolnave. în ciuda privirii ameninţătoare a tatei, m-am întors şi i-am urmat

pe bărbaţi. Luca şi Aria aproape ajunseseră la casă şi mi-a fost greu să mă lupt să-mi croiesc drum printre invitaţii bărbaţi ca să ajung la ei. Nici nu eram sigură ce aveam să fac dacă îi ajungeam. Cu greu aş fi putut s-o trag pe Aria în dormitorul nostru comun şi să încui uşa. Asta n-ar fi oprit pe nimeni, cu-atât mai puţin pe Luca. Tipul ăla era o bestie.

Câţiva dintre bărbaţi au făcut comentarii indecente în direcţia mea, dar i-am ignorat, cu ochii concentraţi ferm pe capul blond al Ariei. Aproape ajunsesem în faţa gloatei când Aria a dispărut în dormitorul matrimonial şi Luca a închis uşa. Cu respiraţia întretăiată, teama şi furia au preluat controlul în corpul meu.

Ezitam între a năvăli în dormitor ca să-l lovesc pe Luca şi a fugi pe cât mai departe posibil pentru a nu auzi ce se petrecea în spatele acelei uşi. Majoritatea bărbaţilor invitaţi erau pe drumul de întoarcere pentru a reveni la băut, în preajmă mai erau doar Matteo, care striga sugestii dezgustătoare prin uşă, şi câţiva mafioţi tineri din New York. M-am retras, ştiind că nu era nimic ce-aş fi putut face pentru Aria, detestând totul mai mult decât orice altceva. în trecut, Aria mă protejase de tata destul de des, şi acum avea ea nevoie de protecţie, iar eu eram incapabilă să o ajut.

în loc să mă întorc la petrecere, am decis să mă duc în dormitorul meu. Nu aveam chef să dau iar piept cu părinţii mei. Doar m-aş fi certat cu tata şi chiar nu aveam nevoie de aşa ceva azi. înainte să mă îndrept pe coridor, spre camera mea, doi

băieţi mi-au ieşit în cale. Nu le ştiam numele. Nu erau cu mult mai mari decât mine, poate aveau optsprezece ani. Unul dintre ei încă avea grăsime de copil şi acnee. Celălalt era mai înalt şi părea mai ameninţător.

Am încercat să trec prin lateral, dar tipul mai înalt mi-a blocat calea:

— Valea, am spus privindu-i pe cei doi idioţi.

— Nu strica petrecerea, roşcato. Mă întreb: oare eşti roşcată şi-acolo jos? a arătat între picioarele mele.

Buzele mi s-au curbat de dezgust. *De parcă n-aş mai fi auzit cuvintele alea înainte.*

Tipul cu acnee a sforăit râzând.

— Am putea încerca să aflăm.

Dintr-odată a apărut Matteo. Tipului înalt i-a blocat capul cu braţul şi a întins un cuţit lung şi ascuţit spre zona lui intimă.

— Sau, a spus cu o voce nefiresc de calmă, am putea încerca să aflăm cât durează să sângerezi ca un porc după ce îţi tai puia. Ce zici de asta?

Am profitat de moment ca să-l pocnesc în testicule pe tipul cu acnee. A ţipat şi-a căzut în genunchi. Probabil n-ar fi trebuit să-mi placă atât de mult pe cât mi-a plăcut.

Matteo a ridicat sprâncenele întunecate spre mine.

— Vrei să-l aranjezi şi pe ăsta?

Nu a trebuit să mi se spună de două ori. Aşa că am aplicat o lovitură bună şi l-am pus în genunchi şi pe al doilea tip. Amândoi se uitau în sus la Matteo cu ochii măriţi de frică, ignorându-

mă complet pe mine.

— Dispăreţi înainte să decid să vă tai gâturile, a spus Matteo.

S-au împrăştiat ca nişte câini, cu cozile între picioare.

— îi cunoşti? am întrebat.

Matteo şi-a pus cuţitul în teacă. Nu arăta aşa de beat cum păruse la petrecere. Poate că totul fusese doar de spectacol. 0 privire rapidă în jur m-a făcut să-mi dau seama că eram singuri în această parte a casei şi, din felul în care mi s-au înteţit bătăile inimii şi mi-a tresărit stomacul, am ştiut că nu era o idee bună.

— Sunt copiii a doi soldaţi. Nici nu-s în mafie încă.

Cooptarea lor în mafie probabil că nu i-ar fi făcut oameni mai de treabă.

— M-aş fi descurcat singură, am spus.

Matteo mi-a scrutat iar corpul.

— Ştiu.

Acela nu era răspunsul pe care îl aşteptam şi nu eram în totalitate sigură dacă îşi bătea joc de mine sau nu.

— E amuzant cum într-o clipă te comporţi ca un cavaler în armură strălucitoare şi-n următoarea îl încurajezi pe fratele tău să o agreseze sexual pe sora mea.

— Luca n-are nevoie de încurajare, crede-mă.

— Mi-e rău. Toate astea mă fac să-mi fie rău.

M-am întors şi am început să mă îndepărtez, însă Matteo m-a ajuns din urmă şi mi-a blocat drumul cu un braţ întins spre perete.

— Sora ta va fi bine. Luca nu e crud cu

femeile.

— Asta ar trebui să mă liniştească?

Matteo a ridicat din umeri.

— îl ştiu pe fratele meu. Aria nu va fi rănită.

I-am cercetat chipul. Părea serios. Voiam să-l cred, dar din ce văzusem, Luca era orice, numai un bărbat blând nu. Era brutal şi crud, şi rece, iar eu nu eram sigură dacă definiţia lui Matteo despre a nu răni femeile se potrivea cu a mea.

— Chiar vreau să te sărut, a spus Matteo cu o voce aspră, speriindu-mă.

Mi s-au mărit ochii. El nu s-a mişcat, doar a stat în faţa mea cu braţul sprijinit de perete şi cu ochii lui întunecaţi fixaţi pe ai mei. Nu eram logodiţi, slavă Domnului, aşa că era mai mult decât nepotrivit să-mi vorbească aşa. Tata ar fi luat-o razna dacă ar fi auzit. Ar fi trebuit să fiu anxioasă, jenată, în cel mai prost caz, de cuvintele lui. în schimb, m-am surprins întrebându-mă cum ar fi să sărut pe cineva, să-l sărut pe Matteo. Fetele din clasa mea se sărutaseră toate şi făcuseră chiar mai mult de-atât deja. Doar Aria, alte fete din familii de mafioţi şi cu mine eram protejate de lumea de afară, mereu păzite de bodyguarzi. Cum ar fi fost să sărut pe cineva interzis? Să fac ceva ce n-ar face o fată cuminte?

— Şi-atunci de ce nu mă săruţi? m-am auzit spunând.

Instantaneu au pornit şi alarmele din mintea mea, dar le-am ignorat.

Asta era alegerea mea. Dacă nu eram cine eram, dacă n-am fi fost născuţi în lumea asta pe dos, dacă Matteo n-ar fi fost un mafiot şi-un ucigaş,

atunci poate că m-aş fi putut îndrăgosti de el. Dacă ne-am fi întâlnit ca doi oameni normali, atunci poate că am fi putut deveni ceva împreună.

Matteo s-a apropiat. Dintr-un motiv sau altul, am dat înapoi până am ajuns cu spatele la perete, dar Matteo m-a urmat şi curând am fost prinsă între piatra rece şi trupul lui.

— Pentru că-n lumea noastră sunt reguli şi nerespectarea lor are consecinţe.

— Nu pare că îţi pasă de reguli.

Nu eram sigură de ce-l încurajam. Nu voiam atenţia lui. Voiam să ies din lumea asta futută şi de oamenii ei fututi. Dacă aveam de-a face cu cineva ca el în orice fel, ar fi fost imposibil.

Matteo a zâmbit sumbru.

— Nu-mi pasă.

S-a întins spre faţa mea şi şi-a trecut încet degetele prin părul meu. Am tremurat din cauza atingerii uşoare. Nici nu-mi plăcea Matteo, aşa-i? Era enervant şi arogant şi niciodată nu ştia când să tacă.

E la fel ca tine.

Dar corpul meu voia mai mult. L-am prins de vestă, cu degetele şifonând materialul moale.

— Nici mie. Nu vreau ca primul meu sărut să fie cu soţul meu.

Matteo a lăsat să-i scape un hohot încet şi era atât de aproape, încât mai mult l-am simţit decât l-am auzit.

— Asta e o idee proastă, a şoptit cu buzele la mai puţin de doi centimetri de ale mele, cu ochii întunecaţi, goliţi de aerul jucăuş obişnuit.

Interiorul meu ardea de dorinţă.

— Nu-mi pasă.

Şi atunci Matteo m-a sărutat, uşor la început, de parcă nu era sigur că vorbeam serios. L-am tras de vestă, vrând să-l fac să înceteze să mai fie precaut, iar Matteo şi-a împins trupul în al meu, cu limba trecându-mi printre buze, împletindu-se cu a mea fără să-mi dea timp să mă întreb ce fac. Avea gust de whiskey şi de ceva mai dulce, precum cea mai delicioasă trufă cu whiskey pe care mi-o puteam imagina. Corpul lui radia căldură şi forţă. Mâinile lui mi-au cuprins ceafa când gura lui mi-a incendiat trupul cu dorinţă.

Dumnezeule, nu-i de mirare că tata nu mă voia în preajma bărbaţilor. Acum, că ştiam cât de bine se simţea sărutul, nu voiam să mă mai opresc niciodată.

Am auzit un suspin, iar eu şi Matteo ne-am dezlipit. Eram încă uluită când ochii mi-au picat pe sora mea, Lily, care stătea înmărmurită pe hol, probabil aflată-n drum spre camera ei. Ochii mei erau larg deschişi.

— Scuze! a trântit, apoi a făcut câţiva paşi nesiguri în direcţia noastră. Asta înseamnă că vă veţi căsători?

Am pufnit.

— Nu, nu înseamnă. Nu mă mărit cu el. Nu înseamnă nimic.

Matteo mi-a aruncat o privire şi aproape m-am simţit prost pentru cuvintele mele nepoliticoase, dar era adevărul. Nu aveam vreo intenţie să mă mărit cu un mafiot, oricât de bine ar fi sărutat sau cât m-ar fi făcut să râd. Bărbaţii din lumea noastră erau ucigaşi şi torţionari. Nu erau

bărbaţi buni, nu erau nici măcar decenţi. Erau răi, stricaţi până-n miez. Nimic nu putea schimba asta. Poate că reuşeau ocazional să imite ţipi normali, în special Matteo reuşea asta în cel mai mic detaliu, însă în final era doar o mască.

Matteo s-a întors spre Lily:

— Nu spune nimănui ce ai văzut, bine?

M-am strecurat pe lângă el, având nevoie să pun nişte distanţă între noi. Cum l-am putut lăsa să mă sărute? Poate că aveam noroc şi era mai beat decât lăsase să se vadă. Poate că mâine dimineaţă nu avea să- şi mai amintească nimic.

— Bine, a spus Lily cu un zâmbet timid.

Matteo mi-a aruncat o privire de cunoscător înainte să treacă de Lily şi să dispară după colţ. în clipa în care a dispărut, Lily s-a grăbit spre mine.

— L-ai sărutat!

— Şşşşt, am spus mergând pe hol.

— Pot să dorm la tine-n cameră la noapte? I-am zis mamei că vreau.

— Da, sigur.

— Cum a fost? a şoptit grăbită. Sărutul, vreau să zic.

La început am vrut să mint, dar apoi am ales adevărul.

— Uimitor.

Lily a chicotit şi m-a urmat în camera mea.

— Deci o să-l săruţi iar?

Voiam, dar ştiam că ar fi fost o idee-n mare parte proastă. Nu voiam să-i dau idei.

— Nu, n-o să-l mai sărut pe Matteo.

Ar fi trebuit să ştiu că nu avea să se încheie aşa.

Ziua următoare, înainte ca familia mea să trebuiască să plece spre Chicago, Matteo m-a prins singură în faţa dormitorului meu. Nu a încercat să mă sărute, dar a stat foarte aproape. Ar fi fost uşor să transformăm în nimic distanţa dintre noi, să-l apuc de tricou şi să-l trag spre mine, în schimb, mi-am activat sistemele de precauţie.

— Ce vrei?

Matteo a plescăit din limbă.

— Seara trecută, când eram singuri, nu m-ai tratat cu răceală.

— Speram că ai fost prea beat ca să-ţi aminteşti.

— îmi pare rău că te dezamăgesc.

Dacă nu înceta cu zâmbetul acela arogant, aveam să-i sucesc gâtul sau să-l sărut, nu mă decisesem încă. Alegerea numărul unu era o opţiune mai bună, fără îndoială.

— A fost o chestie care se întâmplă doar o dată. Nu a însemnat nimic. Tot nu te plac. Am făcut-o doar pentru că voiam să fac ceva interzis.

Privirea lui întunecată a zăbovit pe buzele mele, după care au coborât

— Sunt o mulţime de alte lucruri interzise pe care le- am putea face, a şoptit păşind mai aproape, prea aproape, învăluindu-mă în parfumul său.

— Nu, merci.

S-a întors pe călcâie, cu zâmbetul imposibil de larg.

— De ce? Ţi-ai pierdut curajul? I-aş putea

cere tatălui tău mâna ta ca să te căsătoreşti cu mine dacă te-ai plictisit de chestii interzise.

— *Sigur,* am spus sarcastic. N-o să mă mărit niciodată cu tine, asta e o promisiune. Acum, că Aria e deja captivă-n New York, tata nu m-ar trimite şi pe mine departe.

Matteo a ridicat din umeri.

— Dacă aşa spui tu.

încrederea lui copleşitoare m-a făcut să cedez. Mi-am înfipt degetul în pieptul lui musculos.

— Crezi că eşti irezistibil, nu? Dar nu eşti. Tu şi Luca şi toţi ceilalţi bărbaţi din mafie credeţi că sunteţi atât de grozavi. Dar hai să-ţi spun ceva: dacă n-aţi fi ai dracului de bogaţi şi n-aţi purta arme peste tot, n-aţi fi cu nimic mai buni decât oricine altcineva.

— Tot aş arăta bine şi i-aş putea ucide pe majoritatea fraierilor cu mâinile goale. Dar tu, Gianna? Tu ce-ai fi fără protecţia familiei tale şi fără banii tatălui tău?

Am inspirat adânc. Da, ce-aş fi fără toate acestea? Nimic. Niciodată nu trebuise să fac eu singură ceva, niciodată nu avusesem voie, dar voinţa nu lipsise.

— Liberă.

Matteo o râs.

— Niciodată nu vei fi liberă. Niciunul dintre noi nu e. Cu toţii suntem după gratiile regulilor lumii noastre.

De asta vreau să scap de lumea asta.

— Poate. Dar nici o căsnicie cu tine nu-mi va fi celulă.

M-am îndepărtat, fără să-i dau altă ocazie să-

Legaţi prin ură

mi răspundă.

capitolul 3

Poate că Gianna nu pricepea încă, dar căsnicia avea să-i fie celulă fie că voia sau nu.

Noaptea trecută, după sărutul nostru, mă întorsesem la petrecere ca să mă îmbăt, să mă amorţesc când m-am întâlnit cu nenorocitul de taică-meu şi cu Rocco Scuderi, care vorbeau despre Gianna şi planurile lui de a o mărita cu ceva boşorog care era cunoscut pentru că era violent cu femeile. Atunci n-am spus nimic, pentru că îl ştiam pe tata. Dacă credea că o vreau pe Gianna pentru că o doream, o plăceam sau voiam să o protejez de o soartă mai rea, n-ar fi fost niciodată de acord să îmi aranjeze relaţia cu ea.

Acum, în dimineaţa prezentării cearşafurilor, l-am căutat pe Luca şi l-am găsit în drum spre dormitorul matrimonial, cu Aria alături.

— Porumbeilor, va trebui să amânaţi şedinţa de împerechere. Trebuie să vorbesc cu tine, Luca.

Luca şi Aria s-au întors cu feţele spre mine. Obrajii Ariei s-au înroşit şi s-a uitat la fratele meu cu un amestec de îngrijorare şi jenă. El m-a privit înainte să se uite la soţia sa:

— Mergi înainte. Verifică dacă menajerele ne-au împachetat toate lucrurile. Vin şi eu curând.

Ea a dispărut rapid în dormitor.

— Cearşafurile erau false, aşa-i? Fratele meu, mare şi rău, şi-a cruţat soţioara virgină.

Luca s-a aprins păşind mai aproape de mine.

— Mai încet.

— Ce s-a întâmplat? Ai băut prea mult şi nu ţi s-a sculat?

— Du-te-n puia mea. De parcă m-a oprit vreodată alcoolul, a zis.

— Atunci?

Luca m-a ţintuit cu privirea.

— A început să plângă.

Am chicotit. M-am întins după teaca cuţitului din jurul antebraţului său şi am ridicat-o, descoperind o mică rană. Luca şi-a smucit braţul.

— Te-ai tăiat.

Luca arăta de parcă ar fi luat în calcul să mă felieze în bucăţi mici. De vreme ce aveam nevoie de ajutorul lui, am decis să păstrez la minimum batjocura.

— Ştiam eu. I-am spus Giannei azi-noapte că nu trebuie să-şi facă griji pentru Aria. Te înmoi când vine vorba de domniţe la ananghie.

— Nu mă... s-a încruntat. Ai fost singur cu Gianna? Am dat din cap, apoi l-am condus mai departe de dormitor, în caz că Aria ar fi încercat să tragă cu urechea, îi spunea orice surorii sale.

— Am sărutat-o şi are un gust chiar mai bun decât arată.

— Nu pot să cred că ai avut parte de mai multă acţiune decât mine în noaptea nunţii, în puia mea, a şoptit Luca.

— Doamnele nu pot rezista şarmului meu.

M-a plesnit cu mâna peste umăr.

— Asta nu e de glumă, Matteo. Celor din Outfit nu li se va părea amuzant dacă te apuci să le deflorezi fetele.

— N-am deflorat pe nimeni. Am sărutat-o.

— Da, de parcă te opreşti vreodată la asta.

— Vreau să o deflorez. Dar nu sunt idiot.

Serios? Asta spunea expresia facială a lui Luca.

— Vreau să mă căsătoresc cu ea.

Luca s-a oprit brusc.

— Spune-mi că glumeşti.

— Nu glumesc. De asta am nevoie de ajutorul tău. Tata nu va vorbi cu Scuderi din partea mea dacă crede că o vreau pe Gianna din alt motiv decât ura sau răzbunarea. Doar îl ştii.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Ajută-mă să-l conving că ea mă urăşte şi m-a insultat şi că vreau să mă căsătoresc cu ea ca să-i fac viaţa un chin.

— Şi nu-i ăsta adevărul? Fata nu te suportă, şi tu o vrei din acest motiv. Cum diferă asta de ce îi vom spune tatei?

— Nu vreau să-i fac viaţa un chin.

Luca a părut suspicios.

— Rezultatul final ar putea să fie acelaşi. Fata aia o să te înnebunească, îţi dai seama, nu? Nu sunt foarte sigur că o vreau în New York.

— 0 să te descurci. Şi Aria va fi fericită să îşi aibă sora aproape.

— Chiar crezi că te-ai gândit la toate, nu-i aşa?

— M-am gândit, iar tata va alege curând vreo nenorocită care să-mi facă viaţa un chin.

— Aşa că mai degrabă îţi alegi tu nenorocita care să-ţi facă viaţa chin.

M-am scuturat să mă eliberez de mâna lui.

— Gianna nu e o nenorocită.

— Vrei să mă loveşti din cauza ei, a spus Luca, zâmbind răutăcios.

— Vreau să te lovesc dintr-o mulţime de motive.

Luca a scuturat din cap.

— Haide. Hai să-l găsim pe tata.

Ne-am îndreptat spre coridor şi pe scări, spre biroul tatei. El tocmai ieşea din încăpere. M-am forţat să adopt o mină furioasă:

— Nu-mi vine să cred că are aşa tupeu.

— N-ai ce să faci, mi-a spus Luca, apoi s-a întors spre tata. Roşcata familiei Scuderi l-a provocat pe Matteo.

Tata a ridicat din sprâncene vag interesat.

— Cum aşa?

Ne-a invitat cu un gest în biroul său, apoi a închis uşa.

M-am prefăcut că mă liniştesc în vreme ce Luca a inventat o poveste ridicolă care se încheia cu Gianna spunându-mi că tatăl ei n-ar da-o niciodată celor din New York şi că nimeni nu l-ar fi putut convinge să facă astfel.

— A făcut-o să sune de parcă aş fi inferior ei, de parcă noi am fi inferiori. Vreau ca nenorocita să

plătească. Nu-mi pasă ce vrea. 0 vreau în patul meu.

în ochii tatei a strălucit entuziasmul. Sadicul chiar crezuse abureala, pentru că în mintea lui fututăşi flămândă de putere avea sens.

— Bănuiesc că pot vorbi cu Scuderi. Va fi bucuros să scape de ea. E o ditamai bătaia de cap, a spus şi zâmbetul i s-a mărit. Va trebui să o înveţi bunele maniere, Matteo.

— Nu-ţi face griji, am spus. 0 voi învăţa multe lucruri.

Două zile mai târziu, tata şi Scuderi au ajuns la un acord şi Gianna era a mea. Acum trebuia doar să aleg momentul potrivit să-i spun şi ei.

GIANNA

Uneori, când retrăiam sărutul nostru seara, mă întrebam dacă poate Matteo şi cu mine nu eram o idee atât de proastă, dar când Aria m-a sunat şi mi-a spus că l-a găsit pe Luca înşelând-o, aceea a fost deşteptarea de care avusesem nevoie cu disperare. Mafioţii mereu ucideau, mereu înşelau, mereu stricau tot ce atingeau. Nu aveam să las pe nimeni să mă trateze aşa. Nici nu aveam să dau cuiva şansa să încerce. Indiferent de cât de mult voia corpul meu să-l sărut iar pe Matteo, mi-am jurat că aveam să-l îndepărtez. Un sărut fusese deja prea mult. Dacă-l lăsam să o facă din nou, nu avea să mă mai lase în pace.

Bineînţeles că atunci când am vizitat New York-ul, la câteva săptămâni după nunta Ariei, Matteo era acolo, în apartamentul lui Luca, pentru a lua cina cu noi. Rânjetul pe care mi l-a oferit

când Aria m-a condus spre masă mi-a făcut sângele să fiarbă. îi spusese cuiva despre sărutul nostru? Eu nu-i spusesem nici Ariei despre el, iar eu mereu îi spuneam ei totul. Avea să fie o cină lungă.

Ziua următoare am convins-o pe Aria să mă ducă la un dans în club, disperată să uit de Matteo. Era prima gură de libertate pe care o luam şi, frate, ce gust bun avea! *Nu atât de bun ca Matteo,* mi-a amintit o voce enervantă, dar a fost evaporată rapid de vibraţiile care umpleau spaţiul de dans de la Sphere. Era o experienţă încântătoare să fiu privită de străini, să fiu dorită de ei. Niciodată nu mă îmbrăcasem atât de sexy, niciodată nu avusesem voie şi nu mă puteam abţine să nu mă simt, în mod ciudat, mai puternică. Dansam cu un tip înalt când brusc mi-a fost împins din faţă de nimeni altul decât nenorocitul de Matteo Vitiello.

— Ce dracu’ faci? a mârâit.

— Ce dracu’ faci tu? Nu e treaba ta.

Partenerul meu de dans îşi recăpătase echilibrul din nou şi a păşit spre noi, dar înainte să apuc să spun ceva, Matteo l-a pocnit sub coaste, trimiţându-l în genunchi, iar apoi doi paznici au venit şi l-au târât afară pe tip.

Am rămas înmărmurită.

— Ţi-ai pierdut minţile, ce puia mea?

Matteo şi-a apropiat faţa de a mea şi m-a apucat de braţ.

— Nu vei mai face aşa ceva. Nu te las să-ţi faci de cap cu alţi ţipi.

— Nu-mi făceam de cap, dansam.

Apoi i-am înţeles toate cuvintele. Cu *alţi* ţipi?

— Deci crezi că, pentru că ne-am sărutat o dată, poţi să-mi spui ce să fac cu viaţa mea? Noutăţi: nu sunt proprietatea ta, Matteo.

A zâmbit.

— Oh, ba da.

Ochii lui întunecaţi au trecut peste ţinuta mea sumară, zăbovind asupra picioarelor dezgolite.

— Fiecare centimetru din tine.

M-am smuls din strânsoare.

— Eşti nebun. Lasă-mă în pace.

L-a urmat pe Luca fără să mai spună vreun cuvânt, dar şi-a lăsat unul dintre tâmpiţii lui babuini-bodyguarzi cu mine. Eram atât de furioasă, încât voiam să fug după el şi să-l fac una cu pământul.

în schimb, m-am dus la Aria, care părea pierdută, stând nemişcată în centrul sălii de dans.

— Nenorocitul, am murmurat.

După o clipă, m-a fixat cu privirea.

— Cine?

— Matteo. Tipul are îndrăzneala să-mi spună să nu dansez cu alţi bărbaţi. Ce e el? Proprietarul meu? Dă-l în puia mea.

Aria arăta de parcă gândurile ei ar fi fost la kilometri distanţă.

— Tu eşti bine?

A dat din cap.

— Da. Hai să mergem la bar, a sugerat ea.

Cei doi căţeluşi ai lui Luca, Romero şi Cesare, ne- au urmat şi Aria a izbucnit.

— Puteţi să ne supravegheaţi de la distanţă? Mă înnebuniţi.

Şocată, am privit-o grăbindu-se spre bar şi

comandând băuturi pentru noi. Romero şi Cesare ne priveau cu ochi de vultur de la distanţă. Cam atâta fusese cu libertatea şi distracţia. A reieşit la suprafaţă furia pentru Matteo, dar mi-am înghiţit-o. Nu aveam să-l las să-mi strice seara.

— Poţi merge să dansezi, a spus Aria cu un zâmbet tremurat, strângând de băutură de parcă i-ar fi fost vitală.

— în câteva minute. Pari palidă.

— Sunt bine.

Nu părea bine şi nu eram sigură de ce nu voia să- mi spună ce o deranja. Deşi chiar nu aveam dreptul să mă plâng. La urma urmei, tot nu îi spusesem despre sărut.

— Chiar trebuie să mă duc la baie, i-am spus după câteva minute de tăcere. Trebuie să stau câteva minute.

Am ezitat, întrebându-mă dacă era o idee bună să o las, dar nu era de parcă ar fi fost singură. La urma urmei, Romero nu o scăpa niciodată din ochi, graţie posesivităţii lui Luca.

Mi-am croit drum spre spatele barului, unde erau toaletele, încercând să nu mă enervez pe Cesare, care era o umbră exasperantă. Când m-am întors la bar, după câteva minute, se dezlănţuise iadul. Aria se clătina şi Cesare trebuia să o susţină, în vreme ce Romero îşi înfipsese cuţitul în piciorul unei jigodii.

— Mă urmezi. Dacă încerci să fugi, mori, a mârâit Romero.

— Aria? am şoptit, cu inima bubuindu-mi în piept.

Nu părea să mă audă.

— la-i băutura. Dar nu bea, mi-a spus Cesare.

Am ridicat paharul, prea speriată că să mă pot enerva pe tonul lui superior.

Ne-am făcut drum spre spate şi apoi jos, la subsol. Picioarele Ariei abia o ţineau. Am rămas alături de ea în tot acest timp. Când am păşit într-un fel de birou, ochii mi s-au oprit asupra lui Matteo, care se relaxa într-un scaun. Privirea lui s-a concentrat pe mine înainte să se uite la ceilalţi. S-a ridicat în picioare.

— Ce se întâmplă?

— Probabil drogul violului, a spus Romero.

Drogul violului? Am mijit ochii la dobitocul care îmi drogase sora. Voiam să-l rănesc, dar expresia de pe faţa lui Matteo m-a lămurit că avea să mi se îndeplinească dorinţa. Ochii lui îmi făceau o promisiune. Ştiam că era bolnăvicios, dar cumva asta mă făcea să vreau să-l sărut chiar mai mult.

Ceva era atât de în neregulă cu mine.

Aria şi cu mine am fost trimise de-acolo înainte ca Luca şi Matteo să se apuce de dobitoc, iar Romero ne-a condus la uşa din spate şi spre un SUV. Mi s-a strâns inima când m-am aşezat în spate, cu capul Ariei în poală. Era atât de neajutorată. I-am mângâiat părul blond în timp ce am ascultat-o bâiguind. Ideea că cineva voise să- i facă rău mă speria teribil. Probabil că era pentru prima oară când mă bucuram că aveam bodyguarzi. Fără ei, acel nenorocit bolnav ar fi răpit-o şi violat-o pe Aria. Dar ştiam că avea să primească ceea ce merita şi eram straniu de mulţumită cu ideea. Detestam mafia şi ce

reprezenta, dar acum nu mă puteam determina să mă simt prost pentru atacatorul Ariei. Poate că era un semn care arăta cât mă formase această viaţă, un semn despre cât de greşită eram şi eu. Nu-mi puteam scoate din cap expresia facială a lui Matteo. Acea scânteie de entuziasm când a scos cuţitul înainte ca eu şi Aria să părăsim încăperea. El şi Luca erau monştri amândoi. încă nu eram sigură care dintre cei doi era mai periculos. Dar cel mai rău era că o parte din mine se simţea atrasă de partea monstruoasă a lui Matteo.

Aproape o lună trecuse de ultima oară când l-am văzut pe Matteo. Cumva, cuvintele despre cum eram proprietatea lui nu-mi ieşeau din minte. De fiecare dată când retrăiam sărutul nostru, le aduceam în prim-planul minţii mele ca să determin furia să îndepărteze orice dorinţă pe care o simţea corpul meu. Singurul motiv pentru care încă îmi aminteam acel sărut stupid era pentru că lucrurile acasă mergeau rău. Mă certam constant cu tata, în majoritatea timpului din cauza obiceiului meu de a spune orice îmi trecea prin minte, exact ca azi.

— Nu mă doare nici în cur de ce aşteptări sunt de la mine.

Mama mi-a zis să tac, cu ochii holbaţi de şoc, dar eu nu aveam de gând să ascult. Dacă tata îmi mai spunea o singură dată că ar trebui să mă comport ca o domnişoară decentă, o luam razna.

— Ce-i atât de greu să-ţi intre în cap? Nu vreau să fiu o doamnă, în mod clar nu vreau să fiu nevestica bună a vreunui dobitoc din mafie într-o

zi. Mai degrabă îmi tai singură gâtul decât să ajung aşa.

Am văzut-o venind, dar nici n-am încercat să mă feresc. Palma tatei mi-a lovit faţa. Era una dintre palmele lui mai uşoare, ceea ce de obicei nu era semn bun. Lovea tare când nu avea şi cuvinte cu care să mă rănească. Dacă mă lua uşor, nu avea să-mi placă ce urma să îmi spună. M-a apucat strâns de umeri până când privirea mea a întâlnit-o pe a lui.

— Atunci poate că ar trebui să cauţi un cuţit bine ascuţit, Gianna, pentru că eu şi cu Vitiello am decis să te măritǎm cu fiul lui, Matteo.

Gura mi s-a deschis.

— Ce?

— Probabil că ai făcut impresie bună, pentru că i- a cerut tatălui său să facă aranjamentele necesare.

— Nu poţi face asta!

— Pot. Şi nu a fost ideea mea. Matteo a părut foarte neclintit în decizia de a se mărita cu tine.

— Nenorocitul.

Tata m-a strâns mai tare şi eu am tresărit. Lily doar se uita la noi, cu ochii ei mari şi albaştri. Ea şi Aria experimentaseră doar ocazional latura dură a tatei. De obicei, el îşi păstra palmele şi cruzimea pentru mine, fiica cea rea.

— Exact ăsta e motivul pentru care mă bucur să pleci de pe teritoriul nostru. Dacă te-aş fi măritat cu unul dintre soldaţii noştri, ar trebui să pedepsesc pe unul de- ai noştri când te-ar omorî în bătaie pentru obrăznicia ta, dar dacă Matteo Vitiello te torturează ca să-ţi revii, eu scap, pentru că nu pot risca un război cu cei din New York.

Mi-am înghiţit durerea. Ştiam că pe mine mă plăcea cel mai puţin tata şi nu era de parcă aş fi avut nevoie de aprobarea sau de afecţiunea lui, dar cuvintele lui dureau oricum. Mama, bineînţeles, n-a spus nimic, doar s-a uitat în farfurie, împăturind şi despăturind un şervet idiot. Ochii lui Lily erau cuprinşi de lacrimi, dar ştia că nu trebuia să deschidă gura când tata avea toane. Ea şi cu Aria fuseseră mereu mai bune la autoconservare decât mine.

— Când ai luat decizia? am întrebat ferm, încercând să-mi ascund sentimentele.

— Matteo şi tatăl lui m-au abordat chiar după nunta Ariei.

Şi dintr-odată am ştiut când a decis Matteo să se căsătorească cu mine: când i-am spus, în dimineaţa de după sărutul nostru, că nu aveam să mă mărit niciodată cu el. Dobitocul arogant nu putea accepta o lovitură asupra mândriei lui. Se căsătorea cu mine ca să demonstreze ceva: că obţinea orice voia, că avea putere, în vreme ce eu eram o marionetă în mâinile mafiei.

— Nu mă voi mărita cu el sau cu altcineva. Nu-mi pasă ce spui. Nu-mi pasă ce spun cei din familia Vitiello. Nu-mi pasă, *în puia mea.*

Tata m-a scuturat atât de tare, încât urechile au început să-mi sune.

— Vei face cum spun eu, fato, sau jur că te bat până uiţi cum te cheamă.

M-am aprins. Niciodată nu urâsem pe cineva atât de mult ca pe bărbatul din faţa mea şi totuşi, o parte din mine, una tâmpită şi plină de speranţă, slabă, îl iubea.

— De ce faci asta? Nu e nevoie. Le-am dat-o

deja pe Aria ca să facem pace. De ce mă forţezi şi pe mine să mă mărit? Nu poţi să mă laşi să mă duc la facultate şi să fiu fericită?

Tata a arcuit dezgustat din buze.

— Să mergi la facultate? Chiar eşti atât de proastă? Vei fi soţia lui Matteo. 0 să-i încălzeşti patul şi-o să-i porţi copiii. Şi gata. Acum du-te în camera ta până nu mă enervez.

Lily mi-a aruncat o privire rugătoare. Devenise slujba lui Lily cea care fusese cândva a Ariei: să mă ţină departe de probleme. Dacă n-ar fi fost ea, aş fi continuat cearta. Nu-mi păsa dacă tata mă bătea iar şi iar, nu avea să mă facă să mă răzgândesc.

M-am întors pe călcâie şi am fugit sus, în camera mea, unde am apucat telefonul şi m-am aruncat în pat. Am sunat-o pe Aria şi ea a răspuns după al doilea ţârâit. Auzindu-i vocea, au izbucnit şi lacrimile de la care mă abţinusem până atunci. Cel puţin nu putea să le vadă nenorocitul de tata.

— Aria, am şoptit.

Lacrimile curgeau deja mai repede.

— Gianna, ce s-a întâmplat? Ce se petrece? Eşti rănită?

— Tata mă dă lui Matteo.

Cuvintele sunau atât de ridicol. Nimeni din afara lumii noastre nu le-ar fi înţeles măcar. Nu eram o mobilă care putea fi dată cuiva şi totuşi, asta era realitatea mea.

— Cum adică te dă lui Matteo?

— Salvatore Vitiello a vorbit cu tata şi i-a spus că Matteo vrea să se căsătorească cu mine. Şi tata a fost de acord!

— A spus tata şi de ce? Nu înţeleg. Eu sunt

deja în New York. Nu trebuie să te mărite şi pe tine cu cineva din Famiglia.

— Nu ştiu de ce. Poate că tata vrea să mă pedepsească pentru că spun ce gândesc. Ştie cât de mult îi dispreţuiesc pe bărbaţii noştri şi cât de mult îl urăsc pe Matteo. Vrea să mă vadă suferind.

Nu era tocmai adevărul. Nu-l uram cu adevărat pe Matteo, cel puţin nu mai mult decât uram oricare alt mafiot. Uram ceea ce reprezenta şi ce făcea, uram că îi ceruse tatei mâna mea de parcă părerea mea n-ar fi contat.

— Oh, Gianna. îmi pare atât de rău. Poate îi pot spune lui Luca şi el îl poate face pe Matteo să se răzgândească.

— Aria, nu fi naivă. Luca a ştiut tot timpul. E fratele lui Matteo şi viitorul Capo. Ceva de felul acesta nu se decide fără să fie şi el implicat.

— Când au luat decizia?

După ce am fost suficient de proastă încât să-l sărut.

— Acum câteva săptămâni, chiar înainte să vin în vizită.

Nu i-am putut spune ce se întâmplase la nuntă. Aria ar fi găsit o cale să se acuze pe sine pentru nenorocirea mea.

— Nu-mi vine să cred! îl omor. Ştie cât de mult te iubesc. Ştie că eu n-aş fi permis asta. Aş fi făcut tot ce-aş fi putut ca să împiedic aranjamentul.

Aria suna remarcabil de asemănător cu mine în acel moment şi, în vreme ce inima mi s-a umplut de iubire pentru ea din cauza dorinţei de a mă proteja, nu puteam permite asta. Aria nu vedea, dar Luca era un monstru şi nu voiam ca ea să fie rănită, nu din cauza mea, nu când era deja prea

târziu.

— Nu intra în probleme din cauza mea. Oricum e prea târziu. Cei din New York au dat mâna cu cei din Chicago în privinţa asta. E o afacere încheiată, iar Matteo nu mă va lăsa să-i scap din gheare.

Şi ştiam că e adevărat. Chiar dacă ar fi decis că nu mă vrea, n-ar fi recunoscut niciodată. Mereu crezusem că pot scăpa de căsătorie, mereu am crezut că pot descoperi o cale către facultate, către o viaţă departe de lumea mafiei.

— Vreau să te ajut, dar nu ştiu cum, a spus Aria necăjită.

— Te iubesc, Aria. Singurul lucru care mă opreşte să-mi tai venele chiar acum e că ştiu că măritişul meu cu Matteo înseamnă că aş trăi în New York cu tine.

Niciodată nu considerasem suicidul o opţiune validă, niciodată nu mă simţisem destul de îngrozitor ca să o fac, dar uneori părea singura alegere care-mi rămânea în viaţă, singura modalitate de a-mi decide propria soartă şi de a distruge planurile tatei era când să pun punct. Dar niciodată nu aş fi pus nimic în aplicare. Nu-mi puteam răni aşa surorile şi, indiferent de viitorul meu lipsit de speranţă, mă agăţam prea tare de viaţă.

— Gianna, eşti cea mai puternică persoană pe care o ştiu. Promite-mi că nu vei face vreun gest necugetat. Dacă îţi faci rău, n-aş mai putea trăi.

— Tu eşti mult mai puternică decât mine, Aria. Eu am gura mare şi mă dau neînfricată, dar tu eşti rezistentă. Te-ai căsătorit cu Luca, trăieşti cu unul ca el. Eu nu cred că aş fi putut s-o fac. Nu

cred că pot.

întrezărisem fragmente din răul din Matteo în New York, când se oferise să-l omoare pe atacatorul Ariei ca să mă facă fericită pe mine, şi după aceea, când ochii îi erau acoperiţi de sânge, ca ai lui Luca. în privirea lui, nu a fost atunci regret sau vinovăţie. Uneori mă gândeam că el era cel mai periculos dintre cei doi, pentru că deţinea mai puţin controlul. Uneori mă gândeam că ascundea cât de defect era cu personalitatea volubilă.

— O să găsim o rezolvare, Gianna, a spus Aria.

Ştiam că nu putea face nimic.

în seara aceea, nenorocitul de Matteo Vitiello a îndrăznit să mă sune. L-am ignorat. Nu existau şanse să vorbesc cu el. Nu după ceea ce făcuse. Dacă ar fi crezut că s-a terminat, dacă ar fi crezut că a câştigat, atunci ar fi trecut la următoarea victimă.

capitolul4

MATTEO

Eram pregătit să se încheie fututa de zi. întâi înmormântarea tatei, iar acum orele de discuţii cu familiile Cavallaro şi Scuderi despre modalităţile prin care să îi ţinem la respect pe ruşi şi cum să le arătăm cine era şeful. Nu era ca şi cum aş fi avut nevoie de timp să jelesc. Eu şi Luca nu afişaserăm niciun sentiment de multă vreme, cu excepţia dispreţului şi urii pentru tata, dar nu eram un fan al înmormântărilor şi a tot ce implicau ele. Mai ales că să o văd pe mama vitregă plângând cu lacrimi de crocodil m-a călcat pe nervi. Chiar avea impresia că o credea cineva că îi lipsea soţul sadic? Probabil că a scuipat pe sicriul lui când nu se uita nimeni. Eu asta voisem să fac.

Singurul lucru bun din tot acest calvar fusese Gianna, care participase cu familia ei la înmormântare, îmi ignorase apelurile de când aflase de căsătoria noastră, în urmă cu o

săptămână, dar nu putea să mă evite la nesfârşit. De fapt, abia aşteptam prima noastră întâlnire între patru ochi. Adoram să o văd furioasă.

După întâlnire, eram pe motocicletă când am auzit paşi în urma mea. M-am întors şi l-am descoperit pe Luca fugind spre mine, cu telefonul lipit de ureche şi cu o expresie furtunoasă pe faţă.

înainte să apuc să-l întreb ce draci are-n cur, a lăsat telefonul şi a spus:

— A sunat Cesare. Ruşii atacă vila. Romero încearcă să scoată pe toată lumea în siguranţă, dar sunt prea mulţi atacatori.

— Unde sunt Gianna şi Aria?

— Nu ştiu, în puia mea. Va trebui să luăm un elicopter.

L-am urmat pe Luca la maşina lui. N-ar fi trebuit să le lăsăm pe Aria şi pe Gianna să plece în Hamptons fără noi. Crezuserăm că vor fi mai în siguranţă acolo. Crezuserăm că duşmanii noştri ar ataca în oraş, unde erau atât de mulţi membri din Outfit şi Famiglia adunaţi să-l omagieze pe tata. Am fost idioţi.

Luca a lovit volanul.

— 0 să vânez fiecare futut de rus dacă o răneşte vreunul pe Aria.

— îţi voi fi alături, am spus.

Nu-mi păsa câţi ruşi trebuia să tai în bucăţele ca să ajung la Gianna. Fir-ar ai dracului.

Când am aterizat lângă vila noastră din Hamptons, în sfârşit, eu şi Luca n-am spus nimic. Amândoi ştiam că putea fi prea târziu.

— Sunt bine, i-am zis lui Luca.

Am ieşit din elicopter şi am scos armele să ne asigurăm drumul până când am ajuns în holul vilei. Am scos cuţitul din gâtul unui dobitoc şi m-am îndreptat de spate când unul dintre nenorociţii de ruşi a strigat din interior.

— 0 avem pe soţia ta, Vitiello. Dacă vrei s-o vezi întreagă, ar fi bine să te opreşti şi să predai armele.

Luca s-a uitat spre mine.

— Nu face ceva stupid, Matteo.

— Nu eşti singurul care are ceva de pierdut, am spus sumbru. Şi Gianna e acolo.

Luca a aprobat din cap, apoi a înaintat încet. L-am urmat, stând câţiva paşi în spate. Ochii mei au descoperit-o întâi pe Aria. Unul dintre adjuncţii ruşi, un distrus pe nume Vitali, îi ţinea un cuţit la gât. Luca avea să-l omoare pe nenorocit.

— Deci asta e nevastă-ta, Vitiello? a întrebat Vitali, dar eu abia de-l mai ascultam.

Gianna era întinsă pe podea, cu o vânătaie uriaşă pe frunte. îmi dădeam seama că tremura, nu ştiam sigur dacă de frică sau de durere. Ochii ei albaştri i-au întâlnit pe ai mei. Un uriaş rus era deasupra ei. Dorinţa de a vărsa sânge mi-a cuprins trupul. Am răsucit cuţitele în mâini, încercând să decid ce parte a rusului să tai mai întâi, probabil mâna cu care o lovise.

Gianna nu şi-a dezlipit privirea de pe mine, de parcă ar fi ştiut că aveam să fac ca totul să fie bine. Acum, că eram aici, nu aveam să las vreunul dintre acei cretini să o rănească. Şi Dumnezeule, aveam să-i fac să plătească, să regrete ziua în care puseseră ochii pe Gianna, să-i fac să le pară rău de ziua în care se născuseră.

Legaţi prin urâ

— Dă-i drumul, Vitali, a mârâit Luca.

— Nu prea cred, a zis Vitali cu accentul lui enervant. Ai luat ceva ce ne aparţine, Vitiello, şi acum eu am ceva de-al tău. Vreau să ştiu unde e.

Nu eram sigur ce făcuse nenorocitul din Bratva, pentru că ţineam privirea aţintită pe agresorul Giannei şi pe dobitocii din spatele lui, dar Luca a făcut un pas ameninţător înainte, apoi s-a oprit.

— Lăsaţi armele sau îi tai gâtul.

Când or zbura porcii, dobitocule.

S-a auzit o bufnitură, apoi alta. Privirea mi-a zburat la Luca, îşi lăsase la pământ armele. Nu-mi venea să cred. M-a privit cu pleoapele îngustate.

Serios? După expresia lui facială, era serios. Am lăsat încet cuţitele jos. Gianna a închis ochii de parcă ar fi crezut că totul s-a terminat. Nu era gata, nici pe departe. Nu înainte să ucid fiecare animal din încăpere şi să-i fac să regrete zilele în care se născuseră.

— Soţia ta are un gust delicios. Mă întreb dacă aşa e peste tot, a spus Vitali şi a tras-o pe Aria spre el de parcă urma să o sărute.

îmi dădeam seama că lipseau câteva secunde până să atace Luca.

Dobitocul rus a împins cu pantoful în fundul Ariei şi a rânjit. Piciorul avea să fie al doilea lucru pe care aveam să-l tai şi aveam să-mi acord tot timpul din lume să-l omor.

Vitali a lins-o pe Aria pe bărbie. Ea arăta de parcă urma să vomite. Apoi a dus mâna la buzunarul din spate şi a scos un briceag. Unde naiba îl găsise? în clipa în care l-a înfipt în coapsa lui Vitali, am căzut în genunchi, am apucat arma cu mâna stângă şi pe unul dintre cuţite cu mâna

dreaptă. Am tras patru gloanţe, unul după altul. Două au străpuns gambele tâmpitului care o lovise pe Gianna, iar al treilea i-a rupt fiecare os din mâna dreaptă, al patrulea i-a spart craniul altui nenorocit. Am aruncat cuţitul în acelaşi timp. A străpuns ochiul rusului cu numărul trei.

Am năvălit spre Gianna, mi-am trecut braţele pe sub ea şi am purtat-o pe margine, unde era protejată de un panou masiv de lemn. Am îngenunchiat în faţa ei şi am împuşcat alt rus, apoi altul. Faţa Giannei era lipită de genunchiul meu, iar eu mi-am pus palma pe vârful capului ei, mângâindu-i părul roşu sălbatic.

0 femeie a strigat. Privirea mi-a rătăcit până când s-a concentrat pe Luca, cel care o legăna în braţe pe Aria, acum nemişcată. Am îngheţat şi inima a început să-mi bubuie în piept.

— Nu, a ţipat aspru Gianna.

A încercat să se ridice, dar braţele i-au cedat şi a căzut pe mine.

— Aria!

Mi-am pus braţul împrejurul ei şi ea s-a uitat la mine cu groază.

— Ajut-o pe Aria! Ajut-o pe Aria! a şoptit.

A încercat iar să se ridice. Am ajutat-o, cu un braţ în jurul taliei, dar n-am lăsat-o să meargă la sora ei. Luca părea că ar omorî pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie. Pe faţa lui era o expresie pe care nu o mai văzusem niciodată. Ducând o viaţă atât de dură, eu şi Luca aveam potenţialul de a ceda. Dar până acum nu crezusem că exista ceva pe planeta asta care chiar să-l dărâme pe Luca.

Gianna a început să plângă. I-am atins obrazul.

— Şşş. Aria va fi bine. Luca nu o va lăsa să

moară.

De dragul tuturor, speram să am dreptate. Gianna s-a sprijinit de mine, cu mâinile apucându-mi cămaşa. Am privit-o.

Când Aria a deschis ochii în sfârşit, Gianna a lăsat să-i scape un oftat şi şi-a cufundat faţa la pieptul meu. I- am cuprins capul, apoi l-am şters cu o sărutare. Nu a reacţionat. Probabil că era în stare de şoc.

— Cum sunt Gianna, Lily şi Fabi? a întrebat stins Aria.

Gianna a ridicat capul, dar nu s-a desprins de mine.

— Bine.

Luca a ridicat-o pe Aria în braţe şi după ceva conversaţie, a purtat-o pe scări către unul dintre dormitoare. Doctorul era deja pe drum.

Gianna a încercat să stea nesprijinită, dar s-a clătinat şi a trebuit să se prindă de braţul meu. I-a fugit privirea puţin, până să se concentreze iar asupra mea. Nu a spus nimic, doar m-a fixat. I-am şters uşor vânătaia de pe frunte cu vârfurile degetelor.

— Doar acolo eşti rănită?

A ridicat din umeri, apoi a tresărit.

— Mă doare într-o parte. Şi coastele.

— Hei, Matteo, ce zici de nemernicul ăsta? a întrebat Romeo, împingându-l pe rusul care o lovise pe Gianna.

— E singurul supravieţuitor?

— Mai e cel puţin unul, a spus Romero.

— Bun. Ăsta-i al meu. 0 să-l interoghez.

— Ăla e tipul care m-a lovit la cap, a spus încetişor Gianna.

— Ştiu.

Mi-a căutat privirea, dar nu eram sigur ce căuta să vadă. Ochii i s-au închis un moment, dar i-a deschis repede la loc.

— Trebuie să te întinzi, am spus.

Nici măcar nu a încercat se împotrivească, ceea ce era un semn rău. Am apucat-o mai strâns şi am condus- o spre scări.

— Matteo? m-a strigat Romero.

M-am uitat peste umăr la el şi la ceilalţi bărbaţi.

— Mă întorc imediat. Scapă de cadavre şi du-i pe cei doi ruşi vii jos, la subsol.

Romero a aprobat din cap.

— în regulă.

Apoi privirea i-a alunecat spre cadavrul lui Cesare, întins pe jos. Nu mai puteam face nimic pentru el. îl ştiam de multă vreme. Fusese un soldat bun, loial. Avea să vină şi timpul potrivit să-l jelim, dar nu acum.

Am ajutat-o pe Gianna să urce scările şi am cam cărat-o pe coridor, spre dormitoarele de oaspeţi. Tare voiam să o duc în camera în care dormeam eu când eram la vilă, dar nu voiam să mă cert cu ea, nu înainte să fie şi Gianna în stare să se opună. S-a întins pe pat şi a închis ochii cu un mormăit.

M-am aplecat deasupra ei.

— Vreau să mă uit la coastele tale. Nu mă lovi.

A întredeschis ochii, iar o urmă de zâmbet i-a apărut pe buze. M-am întrebat dacă era din cauza loviturii sau dacă în sfârşit se împăcase cu inevitabila noastră căsătorie.

I-am ridicat tricoul, dezvăluind un centimetru din pielea palidă, dar am văzut primele vânătăi

înainte să- mi vină alte idei. Una mare era pe talie şi două mai mici pe cutia toracică. Cu blândeţe, am apăsat pe vânătaia de pe talie, dar s-a ferit de atingerea mea cu un şuierat.

— Băga-mi-aş. Doare.

Am strâns din dinţi. Abia aşteptam să mă duc la subsol şi să stau de vorbă cu distrusul care o rănise. Mi- am strecurat mâinile mai sus, urmărindu-i uşor coastele.

S-a cutremurat.

— Ce faci?

— Vreau să văd dacă ai coastele rupte, i-am zis.

— Vrei să profiţi de ocazie ca să mă pipăi, recunoaşte.

încercarea ei de umor era sabotată de vocea tremurândă, dar am decis să intru în joc. Nu trebuia să ştie că mă gândeam la o modalitate prin care să-i prelungesc suferinţa atacatorului ei. Am zâmbit.

— Vom fi căsătoriţi în mai puţin de un an şi- atunci o să te pot pipăi când şi unde vreau.

Zâmbetul i-a îngheţat şi s-a întors, închizând ochii. Poate că încă nu se împăcase cu ideea căsătoriei noastre…

M-am îndreptat.

— Trebuie să mă duc înapoi jos. îţi trimit medicul după ce termină cu sora ta. Ar trebui să te odihneşti. Nu te plimba prin casă.

Nu a deschis ochii, nu mi-a dat vreun semn că m- ar fi auzit. Am ieşit şi am închis uşa. Doctorul se îndrepta în direcţia mea, urmat la câţiva paşi de una dintre asistentele sale, o tânără al cărei nume îl tot uitam.

— Unde e Aria? a întrebat cu vocea răguşită

de fumător care le suda.

Am arătat spre dormitorul matrimonial.

— Când termini cu ea, uită-te şi la Gianna. Nu cred că e rănită grav, dar vreau să fim siguri.

A dat scurt din cap, fără să încetinească. Nimeni nu voia să-l facă pe Luca să aştepte.

— Sună-mă înainte să intri. Vreau să fiu acolo când o consulţi pe Gianna.

Medicul avea peste şaizeci de ani, dar asta nu însemna că-l voiam singur cu Gianna, nu după ce aproape că o pierdusem. S-a oprit scurt, iar ochii decoloraţi i s-au oprit asupra mea.

— E a ta?

— Da.

A dat simplu din cap, apoi şi-a continuat drumul spre dormitorul matrimonial. M-am întors şi-am început să cobor scările.

Când am pus piciorul la subsol, cei doi supravieţuitori ruşi erau legaţi de scaune. Tito, unul dintre cei mai buni executanţi ai noştri, se sprijinea de un perete, cu braţele încrucişate. Romero îi stătea alături. Un alt soldat, Nino, ataşase o perfuzie dobitocului pe care urma să-l fac praf. Celălalt rus era într-o formă puţin mai bună şi nu avea nevoie de vreo transfuzie – deocamdată. Odată ce Tito avea să-şi pună mâinile pe sărmanul nenorocit şi asta avea să se schimbe.

Tito s-a îndreptat şi a înclinat din cap.

— Sper că n-aţi început deja, am zis.

— Te-am aşteptat pe tine, a răspuns Tito.

— Pare că Tito şi-a început deja treaba? a întrebat Nino nerăbdător.

Copilul avea o fascinaţie bolnavă faţă de tortură.

— Bun.

M-am aplecat către atacatorul Giannei. I-au sclipit ochii.

— Care e numele tău? l-am întrebat.

— Du-te-n puia mea, a spus într-o engleză cu accent puternic.

Am zâmbit la Tito, Romero şi Nino. Apoi mi-am scos cuţitul din teacă şi l-am ţinut astfel încât nenorocitul rus să-l poată admira.

— Eşti sigur că nu vrei să-mi spui numele tău?

Mi-a scuipat la picioare.

— Unde-i curva aia roşcată? Pizda ei mă chema.

Nino i-a făcut semn cu capul lui Romero, zâmbind nerăbdător. Tito îşi scosese şi el cuţitul şi îl ştergea de blugi.

— Cuvinte dure, venind de la un mort, am spus calm.

— Nu-ţi voi spune nimic.

— Aşa zic toţi.

M-am apropiat.

— Să vedem cât de dur eşti cu-adevărat. Cel mai mult mi-a luat douăzeci de minute ca să obţin numele cuiva.

L-am lovit cu pumnul în lateral, chiar peste rinichiul drept. în vreme ce s-a chinuit să respire, i-am făcut semn lui Nino să îşi înceapă lucrul la celălalt imbecil rus.

Douăsprezece minute mai târziu, aflasem că numele bărbatului din faţa mea era Boris şi că lucrase şase ani pentru cei din Bratva din New York, că înainte fusese în Sankt Petersburg. încă ezita să-mi dea mai mult decât informaţiile de bază. Am făcut o pauză, uitându-mă în jos, la faţa lui acoperită de sânge.

— Eşti sigur că nu vrei să-mi răspunzi la întrebare?

A tuşit, iar sângele i-a picurat pe tricou.

— Du-te-n puia mea.

— Eu pot continua toată noaptea, dar îţi promit că n-o să fie drăguţ.

GIANNA

M-am plictisit aşteptându-l pe doctor. Nu mă mai simţeam ameţită şi abia de-am tresărit când m-am îndreptat. Şi să fiu sinceră, mă speria să stau singură după tot ce s-a întâmplat azi. Am fost sigură că urma să murim toate şi corpul meu încă nu se convinsese de contrariu. Pulsul mi-era rapid şi ocazional transpiram. Toate pentru că mafia avea ceva de împărţit cu cei din Bratva.

Am ieşit din cameră şi-am ezitat pe coridor. Privirea mea a rătăcit spre capătul holului, acolo unde era dormitorul matrimonial. Probabil că Luca şi doctorul încă se îngrijeau de Aria. M-ar fi trimis de acolo dacă aş fi încercat să intru sau, mai rău, m-ar fi încuiat în dormitorul de oaspeţi ca să nu pot colinda prin casă. Aşa că am decis să plec să îi caut pe Lily şi Fabi în schimb. Am scos telefonul din buzunar şi i-am trimis un mesaj surorii mele.

UNDE EŞTI?

în loc să răspundă, o uşă s-a deschis şi de după ea, a răsărit capul blond al lui Lily. Faţa îi era umflată de plâns şi ochii îi erau mari şi temători. Când privirea i s-a oprit asupra mea, a fugit spre mine şi m-a cuprins în braţe.

— Unde-i Fabi? am întrebat-o când mi-am recăpătat suflarea.

Coastele mă dureau crunt de la îmbrăţişare, dar nu voiam să ştie că sunt rănită. Părea la fel de îngrozită ca mine.

— Doarme. I-au dat un fel de pastilă de dormit pentru că avea o cădere emoţională.

S-a uitat la mine.

— Mi-a fost atât de frică, Gianna. Am crezut că vom muri cu toţii, dar Romero ne-a protejat pe mine şi pe Fabi.

Obrajii i s-au înroşit. Pasiunea ei pentru Romero crescuse rapid în ultimele luni. Nu aveam curajul să-i spun ce om trebuie să fi fost dacă Luca l-a ales ca protector al Ariei. Lily avea să-şi dea seama curând că eram înconjurate de băieţi răi, nu de cavaleri în armuri strălucitoare.

— Şi Aria? Romero a spus doar că ea va fi bine când ne-a lăsat pe mine şi pe Fabi în cameră şi ne-a spus să nu umblăm prin casă pentru că e prea periculos.

— A fost împuşcată în umăr, dar doctorul are grijă de ea. Va fi bine.

Asta sperasem. Privirea mi-a fugit iar spre dormitorul matrimonial.

Trebuia să încerc să mă strecor acolo mai târziu, după ce plecau doctorul şi Luca.

— Du-te înapoi în camera ta, mă întorc imediat.

M-am întors să plec, dar Lily m-a urmat ca un căţeluş pierdut.

— Unde te duci? a întrebat.

— Jos. Vreau să văd stricăciunile.

— Vin cu tine.

Am oftat. Aria i-ar fi spus „nu” surorii noastre, dar ar fi fost ipocrit din partea mea să-i spun lui Lily să fie cuminte când eu rareori făceam

ce mi se spunea. Lily nu mai era mică.

— în regulă, dar taci şi stai departe de bărbaţi.

Lily a dat ochii peste cap.

— Nu sunt interesată de ei.

Chiar nu voiam să fiu nevoită să-i explic lui Luca despre cum am fost nevoită să-i omor unul dintre oameni pentru că o atinsese pe Lily. Bineînţeles, întâi ar fi trebuit să descopăr o modalitate prin care să-l omor. Am pornit pe scări în jos. Holul de la intrare era dezastru. Pe jos era numai sânge şi sticlă spartă. Cel puţin cadavrele dispăruseră, dar o urmă de sânge ducea la un morman de ruşi morţi. Speram să nu-l fi tratat aşa şi pe Umberto. Mi s-a strâns inima, dar m-am împotrivit tristeţii. Umberto alesese această viaţă. Moartea era parte din joc.

Am blocat privirea lui Lily spre cadavre şi am tras- o spre sufragerie, care nici ea nu arăta mai bine.

Canapelele albe aveau nevoie, cu siguranţă, să fie înlocuite. Niciun înălbitor din lume nu cred că ar fi scos petele. Lily a scos un sunet agitat şi am tras-o mai departe, deja regretând că îi permisesem să vină cu mine. Doi bărbaţi erau la o pauză de ţigară pe terasă şi s-au uitat spre noi când am trecut. Nu păreau deranjaţi de sânge. Am înteţit pasul.

— Hei, a protestat Lily, dar am ignorat-o.

Dacă aş fi fost de una singură, nu mi-ar fi păsat, dar nu voiam să o pun în pericol pe sora mea.

Ne-am îndreptat spre spatele casei, acolo unde era bucătăria, şi era să ne izbim de un alt bărbat.

— Vedeţi pe unde mergeţi, a zis, apoi a făcut o pauză ca să se uite cu-adevărat la noi.

Nu-l ştiam şi nu mă interesa deloc să aflu mai multe despre el.

Am împins-o pe Lily ca să trecem de el. Privirea lui ne-a urmărit pe tot drumul până-n fundul coridorului. Când am luat colţul, am ajuns faţă-n faţă cu o uşă metalică ce fusese lăsată întredeschisă. Un urlet de durere a ieşit de dedesubt şi m-a făcut să tresar.

Lily m-a prins de braţ, cu ochii albaştri măriţi.

— Ce-a fost asta?

Am înghiţit. Cam aveam idee despre ce se întâmpla, dar nu aveam de gând să-i spun.

— Nu ştiu.

Am făcut un pas mai aproape de uşă, apoi am ezitat. Nu o puteam lua cu mine pe Lily, dar nici nu o puteam lăsa singură pe hol când erau atâţia dubioşi în jur. Am deschis uşa şi am tras cu ochiul la scările lungi şi întunecate. Se revărsa lumină de undeva de la subsol. Lily stătea aproape lipită de spatele meu, respirându-mi fierbinte în ceafă.

— Nu vrei să cobori acolo, aşa-i? a şoptit ea.

— Ba da, dar tu rămâi pe scări.

Lily m-a mai urmat câteva trepte, după care i-am aruncat o privire ameninţătoare.

— Stai aici. Promite-mi.

Un alt urlet de jos. Lily a tresărit.

— Bine. Promit.

Nu eram sigură că vorbea serios, dar părea destul de speriată încât să fiu dispusă să-mi asum riscul. M-am strecurat pe treptele rămase, dar m-am oprit la ultima, speriată de ce aş fi putut să văd. Expirând, am păşit şi am văzut că suntîntr-un subsol imens. Bila mi-a ajuns în gât. Nu eram

proastă. Ştiam ce făcea mafia duşmanilor, mai ales dacă voia să obţină informaţii de la ei, dar să auzi istorisiri şi chiar să ajungi faţă-n faţă cu realitatea înfiorătoare erau două lucruri foarte diferite.

Mi-am sprijinit mâna de peretele aspru, cu degetele prinzând marginea dură. Doi bărbaţi erau legaţi de scaune. Matteo şi un tip musculos, înalt, părea să se ocupe de obţinerea informaţiilor de la ei, în vreme ce Romero aştepta, dar probabil că îşi făcuse partea lui din tortură pentru că mâinile îi erau pline de sânge, la fel ca hainele. Dar asta nu era nimic faţă de cum arăta Matteo. Cămaşa lui albă era acoperită de sânge, iar mânecile rulate lăsau să se vadă o piele plină şi ea de sânge. Era numai roşu şi roşu ,şi iar roşu, în atât de multe nuanţe. Dar cel mai rău, Dumnezeule, cel mai rău lucru era faţa lui. Nu exprima nici milă, nici îndurare, nimic. Nu era nici entuziasm sau nerăbdare, de asta încercam să mă agăţ. Măcar nu-l excita ceea ce făcea. Nu părea să simtă nimic, conform expresiei lui.

Mereu am ştiut că atitudinea lui jovială, jucăuşă şi de flirt era o mască pentru a acoperi adevărul urât, dar din nou, să ştiu şi să mi se confirme ce ştiu într-un mod atât de brutal erau două chestiuni tare diferite. Poate că, dacă aş fi fost mai naivă, m-aş fi putut convinge că Matteo făcea asta pentru că azi îşi îngropase tatăl, pentru că suferea şi avea nevoie să lase durerea să se exprime, dar ştiam că nu era aşa. Asta era munca obişnuită în mafie. Doliul nu avea nimic de-a face cu ea.

Unul dintre ruşii legaţi era bărbatul care mă rănise şi ştiam că de asta îl alesese Matteo drept victimă.

Mereu voisem să ies din lumea în care mă născusem, îl lumea asta futută şi violentă pe care o ştiam, dar în clipa asta am luat decizia de a fugi cu adevărat. Indiferent de cost, indiferent ce ar fi presupus şi ce ar fi trebuit să fac, aveam să scap din acest iad. Cum ar fi putut cineva să vrea să stea după ce vedea aşa ceva?

Ştiam că oamenii se obişnuiau cu astfel de lucruri, dar eu nu voiam să mă obişnuiesc. Deja îmi dădeam seama că mă deranja tot mai puţin sângele de fiecare dată când îl vedeam. Cât mai dura până când nu m-ar mai fi afectat vederea cuiva torturat? Cât mai dura până când vocea din capul meu, care spunea că nenorocitul rus merita tot ce i se întâmpla şi mi-ar fi făcut la fel dacă ar fi avut ocazia, s-ar fi transformat dintr-o şoaptă subtilă într-un strigăt?

Ceva mi-a atins braţul şi m-am ferit, abia abţinându-mă să nu strig de uimire. Lily stătea alături de mine şi apoi totul s-a desfăşurat cu repeziciune. Am deschis gura ca s-o trimit înapoi sus, dar în acelaşi timp i-a aterizat privirea pe scena din mijlocul încăperii şi am ştiut că lucrurile aveau să degenereze. 0 mai auzisem pe Lily ţipând şi înainte, dar fusese nimic în comparaţie cu sunetul care i-a ieşit de pe buze în clipa în care a văzut sângele şi pe cei doi bărbaţi care-l pierduseră. Am presupus că era ceva apropiat de sunetele pe care le scoteau mieluşeii pufoşi când erau măcelăriţi.

M-am ferit de Lily. Ochii i s-au mărit, apoi i s-au dilatat pupilele, faţa ei adoptând o expresie care mă îngrozea de-a dreptul. Toate privirile s-au întors spre noi. Matteo i-a dat drumul rusului, a mijit ochii spre mine de parcă eu făceam ceva

greşit. Lily a continuat să ţipe, o tânguire ascuţită care mi-a ridicat firele de pe ceafă.

— Romero! a mârâit Matteo, dând din cap spre sora mea. Ai grijă de Liliana.

Romero a înaintat spre noi. înalt şi impunător.

Lily îl plăcuse mereu, dar acum nu mai putea vedea altceva decât criminalul din el. Mâinile îi erau roşii. Roşii de la sânge, iar Lily o luase complet razna. Nu puteam face decât să mă holbez. Eram incapabilă să mă mişc. Undeva, în fundalul minţii mele, o voce îmi spunea să vorbesc cu sora mea, să încerc să o calmez, să fac ceva, *orice,* dar vocea aceea a fost înecată de zgomotul static care-mi umplea capul.

Uşa de metal s-a izbit de perete deasupra capetelor noastre şi Luca a apărut brusc.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

Nimeni nu i-a răspuns.

Romero îi vorbea liniştitor surorii mele.

— Linişteşte-te, Lily. Totul e în regulă.

Serios? Scena din faţa noastră spunea o cu totul altă poveste. Nimic nu era în regulă în privinţa asta.

Bineînţeles, Lily nu putea fi calmată. Romero a apucat-o de braţ şi Luca a vrut să-l ajute, însă ea se împotrivea ca un animal. Cum putea să se lupte cu doi bărbaţi o fată aşa slăbuţă?

Romero şi-a întins braţele peste pieptul ei, prinzându-i braţele în lateral, dar asta nu a oprit-o pe Lily de la a-l lovi cu picioarele şi pe el, şi totul în jurul ei, şi tot nu s-a oprit din ţipat din străfundul rărunchilor.

— Fă-o să tacă! 0 s-o audă Aria, a mârâit Luca.

A încercat să o apuce de picioare, dar ea s-a smucit şi l-a pocnit în bărbie. El s-a împleticit în spate, mai mult de uimire decât de altceva. Sigur că ar fi supus-o cu uşurinţă dacă n-ar fi fost atât de atenţi să n-o rănească. Am făcut un pas în direcţia lor, îngrijorată că ar fi putut să renunţe la atitudinea blândă, dar pământul s-a mişcat sub mine şi a trebuit să mă sprijin de perete.

— Lily, am spus. Lily, încetează.

Nici măcar nu m-a auzit.

Tipul înalt şi musculos a făcut câţiva paşi spre ei de parcă ar fi vrut să intervină, dar Matteo l-am împins.

— Nu. Nu te băga.

Uitasem de Matteo, dar reuşise să se cureţe pe mâini cât o privisem pe Lily. încă erau roz, dar măcar nu mai erau mânjite cu sânge. Privirea lui s-a oprit asupra mea, dar a trebuit să-mi feresc ochii. Nu-i puteam înfrunta privirea acum. Aveam sentimentul că nu eram departe să fac o fază exact ca Lily şi s-o iau şi eu razna de tot. Mirosul ca de cupru al sângelui atârna în aer ca o ceaţă, îmi înfunda gâtul şi nasul şi părea să mi se impregneze în piele, să se adâncească în corpul meu adânc, alături de imaginile îngrozitoare.

Lily a reuşit să lovească în perete, făcându-l pe Romero să se împleticească în spate, să-şi piardă echilibrul şi să aterizeze pe spate, cu Lily deasupra. El a mormăit şi-a scăpat-o din strânsoare pe sora mea. Ea s- a ridicat în picioare, cu o expresie de animal hăituit. A părut să se uite direct prin mine.

— Lily, calmează-te, am încercat din nou.

A vrut să treacă de Matteo, însă el a fost prea rapid. A apucat-o de încheietură şi a cuprins-o cu

braţul de mijloc. Apoi ea a ajuns brusc pe spate, iar el îngenunchea pe picioarele ei şi îi ţineam mâinile ţintuite deasupra capului. Luca s-a îndreptat spre ei cu o seringă în mână. Asta era ultima picătură.

M-am împleticit spre ei, în ciuda picioarelor mele nesigure.

— Nu-i faceţi rău! am scuipat. Nu-ndrăzniţi să îi faceţi rău, la naiba!

— încerc din răsputeri să nu-i fac rău, dar nici ea nu mă ajută deloc. Luca, acum! a strigat Matteo din locul pe care-l ocupa deasupra surorii mele.

I-am blocat calea lui Luca.

— Ce-i aia? am arătat spre seringă.

— Ceva să o calmeze, a spus Matteo.

— Dă-te din calea mea.

Luca m-a atins în trecere, a îngenuncheat lângă sora mea care încă se zbătea să scape de Matteo şi i-a înfipt acul în braţ. Nu a durat mult până ce ea a tăcut şi a încetat să se mai zbată. Matteo i-a dat drumul încheieturii şi s-a ridicat. Lily a scâncit şi s-a făcut ghem, apoi a început să plângă încetişor.

— Sper să ardeţi cu toţii în iad, am şoptit dur când m-am pus lângă ea în genunchi ca să o mângâi pe păr.

Matteo m-a privit întunecat. Pe gâtul lui erau câteva picături de sânge; păreau să fie singurele lucruri pe care le puteam vedea.

Unul dintre ruşi a început să râdă. 0 clipă, am luat în calcul să-i dau una. Nici nu eram sigură cum de mai era în stare să scoată vreun sunet, la cum arăta.

Matteo s-a grăbit să se pună direct în faţa lui.

— Taci, în puia mea, sau jur că îţi tai pula-n

bucăţele şi te oblig să priveşti.

— Romero, du-o pe Liliana în camera ei şi spune-i doctorului să o verifice, a poruncit Luca, adoptând deja vocea de om de afaceri.

Romero a ridicat-o în braţe pe Lily, iar ea şi-a lipit faţa de pieptul lui şi a suspinat. El era ultima persoană care ar fi trebuit să o liniştească. El era unul dintre motivele pentru care se crizase ea, în primul rând. Poate că ea nici nu-şi dădea seama cine o ţinea în braţe.

M-am ridicat şi eu, ca să-i urmez. Nu aveam să-mi las sora singură cu niciunul dintre ei. Luca mi-a prins încheietura.

— Stai să-ţi spun ceva.

— Dă-mi drumul! am trântit, dar el nu s-a clintit

Matteo l-a apucat pe Luca de antebraţ.

— Las-o să plece.

El şi Luca s-au privit o clipă şi-apoi am fost în sfârşit liberă, însă Matteo bloca scările. încă nu mă puteam uita la faţa lui. în schimb, l-am privit pe Luca.

— Trebuie să merg la Lily. Poate n-aţi observat, dar a avut o cădere nervoasă din cauza voastră, degeneraţilor.

— 0 să-i treacă, a spus Luca dispreţuitor.

— Tu te auzi? Mi se face rău. Lily n-o să treacă niciodată peste ce a văzut astăzi. Probabil că o să aibă dracului coşmaruri ani la rând din cauza voastră.

Luca a zâmbit rece.

— Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe tine, pentru că am impresia că ea a ajuns aici doar pentru că te-a urmat pe tine.

— Luca, a spus Matteo ameninţător. Nu a fost

vina Giannei.

Era vina mea, cel puţin parţial, dar nu aveam să o recunosc vreodată în faţa lor. Dacă n-ar fi fost afacerile lor bolnave, nu s-ar fl întâmplat nimic din toate acestea. Am decis să trec pe modul de atac.

— Mă întreb ce va spune Aria când va afla ce s-a întâmplat.

Luca a mijit ochii.

— Nu-i vei spune.

— Oh, nu? am întrebat

Nu aveam absolut nicio intenţie să îi spun. Nu avea nevoie de bagaj suplimentar, dar Luca nu trebuia să ştie asta. Matteo s-a pus între mine şi fratele lui şi mi-a atins braţele. M-am smucit de parcă m-ar fi ars.

— Nu mă mai atinge vreodată.

— Chiar nu ştiu ce vezi la ea, a zis Luca.

— Luca, n-o mai provoca, i-a şuierat Matteo, apoi şi-a întors privirea întunecată spre mine. Nu îi poţi spune Ariei. Nu va ajuta la nimic, doar o va face să se simtă şi mai rău.

— Poate va decide să-l părăsească.

Am dat din cap spre Luca.

— Aria nu mă va părăsi vreodată, a spus Luca încet Azi a încasat un glonţ pentru mine. Aproape am pierdut-o. N-o voi mai pierde iar. Şi nu te voi lăsa să strici lucrurile dintre noi.

Cel mai rău era că ştiam că avea dreptate când spunea că Aria nu-l va părăsi, nici când i-aş fi spus ce văzusem azi. Nu e ca şi cum ea nu ştia ce fel de om era Luca şi ce fel de lucruri făceau oamenii lui la ordinele sale. Mai omorâse şi torturase pentru ea şi înainte, şi ea tot îl iubea. Cumva, putea să uite de monstru şi să vadă doar bărbatul din el când era cu Luca. Eram destul de

sigură că eu n-aş fi putut să o fac. Abia puteam să înfrunt privirea lui Matteo.

— Nu-i voi spune, am zis în cele din urmă. Dar nu pentru tine. 0 fac pentru ea. Vreau să o văd fericită.

Şi din cine ştie ce motiv futut, Luca o făcea fericită, mai fericită decât o văzusem vreodată. De dragul ei, aveam să mă prefac. Luca s-a întors spre Matteo.

— Du-o în camera ei şi asigură-te că stă acolo până vine familia Scuderi să le ia. Nu vreau să mai facă vreo scenă.

M-am abţinut de la un comentariu sarcastic.

— Vreau să o văd pe Aria. Are nevoie de mine.

îmi dădeam seama că Luca voia să-mi spună „nu”, dar m-a luat prin surprindere când a zis:

— Poţi să stai cu ea când nu sunt eu în preajmă.

— Nu-i ca şi cum sunt nerăbdătoare să fiu în aceeaşi încăpere cu tine.

— Haide, Gianna.

Matteo m-a prins de braţ şi nu m-a eliberat nici când am protestat M-a condus în sus, pe scările de la subsol, apoi pe holul lung şi sus pe trepte. Nu ne-am vorbit până ce n-am ajuns în camera mea şi m-am smucit să mă eliberez din strânsoare.

Privirea mea a rătăcit asupra mâinilor lui roz şi a cămăşii acoperite de sânge. Matteo mi-a urmat privirea, făcând o grimasă.

— Mă duc să mă schimb.

— Nu te deranja. Nu voi uita niciodată ce am văzut

Matteo a pornit spre mine şi eu m-am ţinut

tare, în ciuda dorinţei corpului meu de a fugi.

— Eşti deşteaptă, Gianna. Nu-mi spune că nu ştiai ce facem în spatele uşilor închise. Crede-mă, nici cei din Outfit nu se ocupă de duşmani cu mănuşele de copii.

— Ştiu. De asta detest tot ce ţine de mafie. Şi ai dreptate, n-am fost surprinsă de ceea ce am văzut astăzi. Doar mi-a confirmat ce ştiam de la început

— Ce anume?

— Că eşti un animal bolnav şi că mai degrabă aş muri decât să mă mărit cu tine.

Matteo m-a tras aproape, iar privirea lui intensă mă ardea.

— Poate crezi că ai putea trăi în lumea normală, poate crezi că te-ai putea vedea cu un tip normal, dar te-ai plictisi, Gianna. Poate nu vrei să recunoşti, dar te excită să fii cu cineva ca mine. Dacă un tip normal îţi spune că ar ucide şi ar tortura pentru a te proteja, ar minţi, în cel mai bun caz ar exagera, dar eu fac o promisiune de care pot să mă ţin.

— Dă-mi drumul, am trântit

Mi-a dat, apoi mi-a zâmbit ca un rechin şi s-a îndreptat spre uşă.

— Voi încuia uşa. Luca te va descuia când te va lua la Aria.

— Deci te întorci să-l torturezi pe tipul ăla?

Privirea lui Matteo a sclipit de la o emoţie pe care n- am putut să o identific.

— Poate. Sunt un animal bolnav, ai uitat?

A ieşit.

— Dar poate că-l voi lăsa pe Luca să se distreze un pic înainte cu ruşii.

Privirea lui a zăbovit încă o clipă asupra mea,

după care a închis uşa şi a încuiat-o. M-am întins după o vază alăturată şi am aruncat-o spre uşă, acolo unde s-a spart şi s- a împrăştiat pe podea.

Am strâns din ochi, făcându-mi o promisiune hotărâtă să o respect. Aveam să scap înainte de nunta mea cu Matteo. Aveam să las în urmă viaţa asta şi să nu mă mai întorc niciodată. Urma să încerc să duc o viaţă obişnuită, decentă şi onestă.

După aceea, m-am simţit mai calmă, chiar dacă ştiam că era aproape imposibil să scap de mafie. Era nevoie de un plan şi de ajutor, dar încă aveam zece luni rămase până la nuntă. Destul timp.

Mai târziu, când Luca m-a luat şi m-a dus la Aria, nici măcar n-am încercat să-l provoc. L-am ignorat chiar şi când m-a avertizat iar să nu-i spun Ariei despre subsol. Nu avea de ce să-şi facă griji. Nu o puteam împovăra pe Aria cu adevărul, nu când încă trebuia să trăiască în lumea asta şi alături de Luca.

capitolul 5 ;

GIANNA

Eşti aşa de frumoasă, a spus Lily din locul pe care-l ocupa pe patul meu din dormitorul de oaspeţi a vilei Vitiello din Hamptons.

Cel puţin nu mai era aceeaşi cameră ca data trecută. A trebuit să-mi suprim un tremur când m-am gândit la acea zi şi la tot sângele pe care îl văzusem.

Mi-am privit reflexia. Mama îmi alesese rochia pentru că refuzasem să merg cu ea la cumpărături pentru petrecerea mea de logodnă. Era o rochie surprinzător de frumoasă, care nu mă făcea să arăt ca o paraşută. încă mă cutremuram când îmi aminteam rochia de panaramă pe care o aleseseră pentru Aria când se logodise cu Luca.

Rochia mea era verde închis, culoarea mea preferată. Eram surprinsă că mama ştia atâtea despre mine sau poate că Lily o ajutase în secret. Jos era evazată şi îmi atingea genunchii. Cu

siguranţă modestă. Poate că tata se gândise că eram destul de rea şi că nu aveam nevoie de o ţinută de curvă ca să evidenţiez asta şi mai mult.

— Nu ştiu de ce se deranjează, am spus. Ei ştiu că nu vreau să sărbătoresc logodna cu Matteo. Nu vreau să mă mărit cu el.

— Aşa e tradiţia.

Lily îşi frământa mâinile în poală, emoţionată, înăbuşindu-mi propriile sentimente, m-am îndreptat spre ea şi m-am aşezat. Nici măcar nu a ridicat privirea, dar buza de jos îi tremura.

— Hei, eşti bine?

A scuturat puţin din cap.

— Ştiu că e stupid, dar mi-e cam frică.

— De Luca, Matteo şi Romero?

— îmi pare rău.

Am cuprins-o cu braţele.

— De ce îţi pare rău? E perfect natural să îţi fie frică de ei după ce ai văzut în septembrie.

S-a înfiorat.

— Nu-mi pot scoate asta din cap. 0 visez aproape în fiecare noapte.

Trecuseră două luni de la acea zi şi aproape în fiecare noapte mă trezea cu ţipetele ei, după care se băga în patul meu.

— Ţie nu ţi-ar face niciodată rău, Lily. Noi suntem fete, mereu vor dori să ne protejeze de rele.

Era comic că le luam apărarea, dar aş fi făcut orice ca să o calmez pe Lily.

— Ştiu, a inspirat profund. Sper să n-o iau razna ca data trecută. Tata ar fi atât de furios dacă aş cauza vreo scenă.

Am pupat-o pe obraz.

— Nu vei face. Voi fi alături de tine. Şi Aria va fi acolo. Totul va fi bine.

Cineva a bătut la uşă şi înainte să apuc să răspund, Fabi şi-a strecurat capul înăuntru, cu privirea când la mine, când la Lily.

— Vorbiţi ca fetele?

— Da, a spus Lily în acelaşi timp în care eu am spus nu.

Fabi a mijit ochii şi a intrat în cameră. Era drăguţ în smoking.

— Tata m-a trimis să-ţi spun că toată lumea aşteaptă.

Şi-a îndreptat umerii, ridicând puţin mai sus bărbia. Fabi împlinise zece ani în urmă cu câteva zile şi- n câţiva ani avea să îşi înceapă procesul de iniţiere. Eram bucuroasă că probabil nu aveam să apuc să-mi văd fratele bun şi drăguţ devenind un ucigaş.

— Eşti gata? am întrebat-o pe Lily, care a dat rapid din cap, deşi ochii ei spuneau o altă poveste.

Am înţeles-o prea bine.

Fabi s-a tras de guler, care părea cam strâns de la distanţă.

— Lily ar trebui să vină cu mine, ca tu să intri singură.

Lily a încremenit. Se lipise de mine de când puseserăm piciorul în vilă, în acea dimineaţă. Nu eram sigură de ce Luca şi Matteo insistaseră să sărbătorim în New York şi, mai rău, chiar în locul unde Lily îi văzuse pe Romero şi Matteo torturând un rus, dar acum era prea târziu. Până acum reuşiserăm să-i evităm complet, încă nu o văzusem pe Aria.

— Nu. Nu-mi pasă ce vrea tata. Eu şi Lily vom coborî împreună.

Fabi şi-a muşcat buza.

— Tata va fi furios.

M-am ridicat, trăgând-o pe Lily după mine.

— îi va trece.

Nu avea să facă o criză în faţa tuturor celor din New York. Pedeapsa lui avea să aştepte până ne întorceam în Chicago. Alături de Lily şi Fabi, am pornit spre scări şi strânsoarea lui Lily pe mâna mea devenea tot mai mare cu fiecare pas făcut. Când am trecut pe lângă holul de la intrare, ochii ei s-au dus spre locul unde era intrarea la subsol. S-a înfiorat. Din sufragerie veneau glasuri şi ne-am îndreptat spre uşă, cu tocurile sunând pe podeaua de marmură, o podea care fusese pătată de sânge cu două luni în urmă. Am încercat să uit ce văzusem în acea zi. Trebuia să mă concentrez pe prezent dacă nu voiam ca lucrurile să se încheie prost.

Nu era o petrecere mare, dar fuseseră invitaţi cei mai importanţi membri din Famiglia din New York şi din Outfit. Eram decisă să mă comport exemplar azi. Nu voiam ca tata să creadă că mă gândeam la modalităţi de a fugi şi să-mi mărească numărul paznicilor.

în clipa în care am intrat în sufragerie, am ştiut că puteam să-mi iau la revedere de la acel plan. Lily a lăsat să-i scape un sunet din gât, iar unghiile ei au început să- mi sape în palmă. Tata vorbea cu Dante Cavallaro, Luca şi Matteo, în vreme ce în jurul lor stăteau ceilalţi bărbaţi, precum şi Aria, mama, mama vitregă a lui Matteo, Nina Vitiello. Tata a mijit ochii imediat ce m-a

văzut cu Lily. Fabi s-a dus repede spre el şi tata s-a încruntat, probabil certându-l pe sub mustaţă.

Matteo mă privea intens. Era îmbrăcat cu pantaloni negri şi cămaşă albă.

— Gianna, a spus tata cu o voce ascuţită. Te aşteptam.

Toţi aşteptau să merg la tata, ca să mă poată da lui Matteo, şi aşa aş fi făcut dacă Lily n-ar fi început să tremure lângă mine la vederea lui Matteo, Romero şi Luca.

Ea m-a privit cu o umbră de frică pe faţă. Nu voiam ca tata, cu-atât mai puţin oricine altcineva, să ştie de ce era îngrozită. Tata avea să fie furios. Poate chiar avea să o lovească, iar Lily chiar nu avea nevoie de o altă experienţă negativă. Se chinuise deja destul în ultimele luni.

îngheţase lângă mine.

— Gianna, încetează tâmpenia asta şi treci aici, a mormăit tata.

Aria a păşit spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

Am schimbat o privire cu Lily. Până acum nu îi spuseserăm nimic Ariei, dar ar fi fost greu să explic comportamentul ciudat al lui Lily.

— E poveste lungă, am zis. Poţi tu să o iei de mână pe Lily?

Dar tata se enervase deja. A venit spre mine şi m-a apucat de încheietură cu o strânsoare zdrobitoare, apoi m-a târât spre Matteo.

— Mi-a ajuns nesimţirea ta.

M-am împiedicat pe tocuri, încercând să ţin pasul.

Matteo m-a tras lângă el, forţându-l pe tata să mă elibereze. Expresia de pe faţa lui Matteo era de

o asemănare izbitoare cu cea pe care o avusese când mă lovise rusul. Eram bucuroasă să scap pentru moment de furia tatei şi nu m-am retras de lângă Matteo. Aria o îmbrăţişa pe Lily din lateral şi amândouă şuşoteau încetişor. Speram ca Aria să o poată calma pe sora noastră. Uram să o văd aşa neliniştită pe Lily.

— Ştiu ce ai făcut, mi-a murmurat Matteo în ureche după ce mi-a pus inelul de logodnă pe deget.

— Şi ce anume am făcut?

— Ai ajutat-o pe sora ta.

M-am strecurat de sub braţul lui.

— N-ar fi trebuit să fie nevoie să o ajut dacă n-ar fi fost îngrozită de voi.

Matteo nu părea să regrete. Poate că nu era capabil să simtă vinovăţie.

— 0 să vorbesc cu ea.

— Să stai departe de ea, i-am trântit, dar el părea să găsească amuzant tonul meu ameninţător, aşa că am izbucnit.

Am ridicat tonul.

— Şi dacă tot vorbim de asta, să stai departe şi de mine. Nu vreau să am nimic de-a face cu lumea ta fu tută.

Din păcate, tata a auzit, probabil la fel ca toată lumea din încăpere, şi-n vreme ce Matteo nu părea să pună la inimă izbucnirea mea, încruntarea tatei promitea o pedeapsă. Aveam sentimentul că Matteo l-ar fi oprit dacă i-aş fi cerut ajutorul, dar nu voiam să îi rămân datoare lui Matteo. Mai degrabă aş fi îndurat bătăile tatei.

Nu mă puteam abţine să nu mă holbez la inelul de aur, cu piatra uriaşă în centru. Tata îmi

spusese foarte clar ce avea să se întâmple dacă îl dădeam jos.

în lumea noastră, era ca o crotalie. Toată lumea urma să ştie cui aparţineam.

capitolul 6

GIANNA

Detestam că trebuia să o implic şi pe Aria în toate acestea, dar ea era ultima mea opţiune. Cea mai mare problemă era să i-o cer. Nu aveam încredere în telefoane.

N-aş fi exclus ca tata să umble la ele ca să poată să mă supravegheze. Trebuia să o rog în persoană, dar drept pedeapsă pentru nesupunerea mea la petrecerea de logodnă, nu mai avusesem voie să o văd pe Aria de la petrecerea de Crăciun a familiei. Dar după săptămâni de implorare, Lily şi cu mine am reuşit în sfârşit să-l convingem pe tata să ne lase să zburăm la New York de ziua lui Lily, în Aprilie. Lily ţopăia de entuziasm pe durata zborului. încă eram surprinsă de repeziciunea cu care se recuperase după evenimentele oribile din septembrie. Chiar speram să nu aibă parte de un regres în New York. îi evitase pe Luca şi Matteo de câteva ori când fuseserăm acolo, dar de data asta stăteam în penthouse-ul lui Luca, deci nu mai avea cum să o facă.

în momentul în care am intrat în holul care zumzăia de voci, am vrut să urlu.

Matteo stătea alături de Aria şi Luca. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vine şi el. Părea decis

să-mi ignore antipatia. Uneori aproape că luam în calcul să renunţ la fugă şi să încerc să mă împac cu ideea căsătoriei cu Matteo, dar apoi apăreau momentele când îmi rânjea încrezut, ca acum, şi-atunci voiam să fug pe cât de repede mă puteau purta picioarele, deoarece voiam de fapt să-l sărut, în ciuda a ceea ce-l văzusem făcând în septembrie.

Lily stătea aproape de mine în continuare. Era singurul semn că nu uitase ce se întâmplase în urmă cu aproape şapte luni. Nu mă lua de mână, aşa cum ar fi făcut acum câţiva ani, dar braţul ei era lipit de al meu în timp ce mergeam spre Luca, Matteo şi Aria.

— Eşti bine? i-am şoptit.

A tresărit, îmbujorându-se.

— Da, a răspuns şi şi-a îndreptat umerii. Sunt bine. Aproape că reuşea să-şi ascundă emoţiile de mine. Aria a fugit spre noi când am ajuns aproape şi şi-a aruncat braţele să ne cuprindă pe amândouă.

— Mi-a fost aşa dor de voi.

— Şi nouă ne-a fost dor de tine, am şoptit pupând- o pe obraz.

Lily zâmbea fericită spre amândouă. Aria a scuturat din cap.

— Sunteţi cât mine de înalte acum. încă-mi amintesc de momentele când nu voiaţi să mergeţi nicăieri dacă nu vă ţineaţi de mâna mea.

Lily a mârâit.

— Nu spune aşa ceva când e Romero prin preajmă. Unde e el, chiar?

Am dat ochii peste cap, iar Aria a râs.

— Cred că la el în apartament.

Probabil că Lily a reuşit să treacă peste

anxietatea în preajma lui Romero la un moment dat. Dragostea de căţeluş putea să te orbească.

— Haideţi, a spus Aria. Să mergem.

Cum era de aşteptat, Lily a redevenit timidă când am ajuns în faţa băieţilor. Latura mea protectoare mă făcea să vreau să păşesc în faţa ei şi să mă fac scut împotriva a tot, dar ştiam că ar fi jenat-o să fac aşa ceva. Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Matteo, era caldă; erau ochii unui tip normal şi o clipă am vrut să cred minciuna pe care o spunea atât de bine, dar m-am forţat să ies din concursul nostru de clipit.

— Sărbătorite, a spus Matteo zâmbind la Lily, cu braţele încrucişate la piept.

Părea aşa de uşor de abordat şi inofensiv şi ştiam că făcea asta intenţionat, datorită lui Lily. în ciuda celor mai bune intenţii ale mele, m-am simţit recunoscătoare, şi-n acelaşi timp nu mă puteam abţine să nu mă întreb cum putea fi atât de blând şi amuzant într-o clipă, când era capabil de lucruri îngrozitoare aşa cum văzusem în septembrie.

— încă nu, a spus Lily muşcându-şi buza. Asta dacă nu cumva ai deja un cadou anticipat pentru mine.

Aproape că am explodat de uşurare. Fusesem îngrijorată că Lily avea să fie la fel de cuprinsă de nervozitate ca data trecută când îl văzuse pe Matteo, dar el era un manipulator priceput şi o potolise iarăşi.

— îmi place cum gândeşti, a spus Matteo făcându- i cu ochiul.

I-a luat valiza, apoi i-a întins braţul. Ea s-a uitat la Matteo, apoi la mine.

— Nu-i cari bagajul Giannei?

— Luca se poate ocupa de el, a spus Matteo, numai cu bunătate în priviri când s-a uitat la mine.

De ce trebuia să fie atât de... tolerabil? Dacă n-aş fi ştiut adevărul, aş fi spus că are vreo suspiciune că încercam să descopăr o cale de fugă de căsătoria noastră inevitabilă.

Am mijit ochii la el, apoi m-am întors spre Lily:

— Hai, du-te.

Şi-a împletit braţul cu al lui Matteo şi au început să meargă în faţa noastră. Luca mi-a luat geamantanul fără un cuvânt, apoi şi-a urmat fratele şi pe sora mea mai mică. Am rămas în urmă, cu Aria.

— Poate că tata ar fi trebuit să o mărite pe Lily cu Matteo, nu pe mine, am spus glumind pe jumătate.

Ea părea să nu aibă vreo problemă în a se înţelege cu el.

— Matteo are nevoie de cineva ca tine, cineva care să îl sfideze. Nu cred că ea i s-ar potrivi.

Am pufnit.

— Dar crezi că eu pot?

Aria mi-a cercetat faţa.

— E ceva ce nu îmi spui.

— Mai târziu, am şoptit, iar ea a aprobat din cap, trăgând cu ochiul spre Luca şi Matteo.

În ziua aceea n-am apucat să vorbesc cu Aria decât mult mai târziu, şi asta doar pentru că Luca şi Matteo au avut afaceri de coordonat în clubul lor de dans, Sphere. Romero era încă acolo, dar Lily l-a convins să joace Scrabble cu ea în sufragerie, aşa că el era ocupat cât eu am condus-o pe Aria pe terasa de pe acoperiş, în ciuda frigului. Odată

ajunse la marginea terasei, s-a întors spre mine.

— Ai ceva în plan, aşa-i?

Am ezitat, simţind dintr-odată vinovăţia de a lua măcar în considerare să o implic pe Aria.

— Nu pot face asta, Aria. Vreau să ies. Din lumea asta. Din căsătoria aranjată. Vreau să ies.

Faţa i-a rămas nemişcată, dar ochii i s-au mărit.

— Vrei să fugi?

Vântul îmi încâlcea părul, dar nu eram sigură dacă acela era singurul motiv din cauza căruia tremuram.

— Da.

— Eşti sigură?

— Absolut, am spus, deşi dubiile mă ţineau trează uneori noaptea.

Acesta era un pas colosal.

— încă de la faza cu Bratva, care au atacat vila, când am văzut de ce e în stare Matteo, am ştiut că trebuie să fug.

— Nu e doar Matteo aşa, ştii asta, nu? El nu e cu nimic mai rău decât oricare alt membru din mafia.

— Asta face să fie şi mai rău. Ştiu că mai toţi bărbaţii din lumea noastră sunt capabili de lucruri oribile şi că într-o zi până şi Fabi va fi şi urăsc asta, urăsc fiecare secundă în care sunt captivă în lumea asta dereglată.

— Credeam că tu şi Matteo vă înţelegeţi mai bine. Astăzi n-aţi încercat să vă smulgeţi capetele reciproc.

— încearcă să mă manipuleze. Ai văzut cât de uşor a făcut-o pe Lily să uite de nervozitatea ei în preajma lui?

Aria a ridicat din umeri.

— Ar putea fi mai rău. Majoritatea bărbaţilor nu te-ar fi iertat pentru că i-ai pus atâtea beţe în roate, dar el chiar pare să te placă.

Oare? Cu Matteo, niciodată nu puteam fi sigură. Era prea bun la a-şi ascunde emoţiile, la a-şi alege masca pe care voia să o arate în lume.

— Tu eşti de partea lui? am întrebat un pic mai dur decât am intenţionat.

— Nu sunt de partea lui. Doar încerc să îţi arăt alternativa la fugă.

Şocată, am spus:

— De ce? Ştii că niciodată n-am vrut viaţa asta. De ce încerci să mă faci să rămân?

Aria a făcut ochii mari, apucându-mă de încheietură:

— Pentru că nu vreau să te pierd, Gianna!

— Nu mă vei pierde.

— Ba da. Odată ce fugi, nu ne vom mai putea vedea niciodată, poate că nici nu vom putea vorbi, nu dacă nu găsim o modalitate de a o face fără să rişti să-ţi dea mafia de urmă.

Desigur că, undeva în fundalul minţii mele, ştiusem că acela avea să fie rezultatul fugii mele, dar alungasem gândul, incapabilă să-l suport.

— Ştiu, am şoptit. Ai putea veni cu mine.

Aria a întredeschis buzele surprinsă şi, înainte să spună ceva, am ştiut răspunsul.

— Nu pot.

Am dat din cap şi l-am întors, lăsând privirea să mi se plimbe asupra New York-ului. Am clipit de câteva ori.

— Pentru că-l iubeşti pe Luca.

Şi-a pus mâna peste a mea.

— Da, dar ăsta nu e singurul motiv. Nici pe Fabi şi pe Lily nu-i pot lăsa în urmă şi m-am împăcat cu viaţa asta. E singura pe care o ştiu. Sunt în regulă cu ea.

Vina a început să mă zdrobească.

— Crezi că eu îi abandonez dacă fug?

— Vor înţelege. Nu toţi sunt făcuţi pentru o viaţă în lumea aceasta. Tu ai vrut mereu o viaţă normală, iar ei mă vor avea pe mine în continuare. Trebuie să te gândeşti la tine. Vreau doar să fii fericită.

Am cuprins-o cu braţele şi mi-am îngropat faţa în părul ei.

— Nu cred că pot fi fericită aici.

— Pentru că nu vrei să te măriţi cu un ucigaş, pentru că nu poţi trăi cu ceea ce face Matteo.

— Nu, am spus încetişor. Pentru că mă văd a fi în regulă cu totul.

Aria s-a tras înapoi, încruntându-şi sprâncenele deschise la culoare.

— Şi ce e în neregulă cu asta?

Voiam să râd şi să plâng în acelaşi timp, pentru că aveam senzaţia că Aria n-ar fi întrebat aşa ceva înainte de Luca.

— Tu eşti în regulă cu ce face Luca? Nu stai niciodată trează noaptea simţindu-te vinovată pentru că eşti căsătorită cu un om ca el?

— Provenim dintr-o familie de oameni ca el, a făcut un pas în spate, lăsând braţele să-i cadă pe lângă corp. Vrei să mă simt vinovată?

— Nu. Dar oamenii normali ar simţi vinovăţie. Nu vezi cât de distruse suntem? Nu vreau să fiu aşa. Nu vreau să-mi petrec viaţa cu un om care îşi taie duşmanii.

Aria mă privea fără să spună nimic. Părea îngrozitor de tristă şi rănită, încât voiam să-mi trag una fie şi numai pentru că am deschis gura.

— îmi pare rău. N-am vrut să te fac să te simţi prost. Doar… mi-am pierdut vocea, nesigură cum să-mi explic emoţiile contradictorii Ariei. Ştiu că trebuie să risc. Trebuie să încerc să scap de toate astea şi să trăiesc o viaţă fără toată violenţa asta şi fără repere morale. Voi regreta întotdeauna dacă nu o fac.

— Ştii că nu te vei mai putea întoarce. Nu e cale de întoarcere odată ce fugi. Chiar dacă Matteo te-ar ierta pentru că l-ai insulta aşa, cei din Outfit ar fi responsabili de pedeapsa ta până la căsătorie. Şi să fugi de mafie înseamnă trădare.

— Ştiu.

— Cei din Outfit pedepsesc cu moartea trădarea. Pentru că nu eşti mafiot, ar putea decide să o lase mai moale şi să te arunce în unul dintre bordelurile lor sau să te mărite cu cineva mult mai rău decât Matteo.

— Ştiu.

Aria mi-a cuprins umerii.

— Chiar ştii? Puţini oameni riscă să fugă de mafie şi există un motiv pentru asta. Majoritatea sunt prinşi.

— Majoritatea, dar nu toţi.

— Ai auzit tu vreodată de cineva care să fi evadat cu succes?

— Nu, dar mă îndoiesc că ne-ar spune despre cineva care să o fi făcut. Nici tata, nici Matteo şi Luca n- au vreun interes să ne dea idei.

Aria a oftat.

— Chiar eşti hotărâtă să o faci.

— Da.

— în regulă, a spus.

Era momentul perfect să îi cer ajutorul, dar mi-am dat seama că nu o puteam face, nu-i puteam cere aşa ceva.

Sigur că Aria, fiind Aria, nu trebuia să fie întrebată.

— N-o poţi face singură. Dacă vrei să ai vreo şansă de reuşită, vei avea nevoie de ajutorul meu.

Mi-am privit sora, sora mea curajoasă şi frumoasă. Deseori mă gândisem că eram gemene care nu se născuseră în acelaşi timp din vreun capriciu crud al sorţii. Era unica persoană pentru care aş fi murit. Şi dacă mi-ar fi cerut să rămân, dacă mi-ar fi spus că nu putea trăi fără mine, n-aş fi ezitat. Aş fi rămas, m-aş fi măritat cu Matteo. Pentru ea. Dar Aria nu mi-ar fi cerut niciodată aşa ceva. Aria era singura care îmi amintea că exista şi ceva bun în lumea noastră şi speram să nu lase niciodată întunericul să o corupă.

— Nu, am spus ferm. Pot singură.

Dar Aria mi-a ignorat comentariul.

— Dacă te ajut să fugi, voi trăda Famiglia şi, făcând asta, şi pe soţul meu, a spus cu o privire absentă.

Am scuturat din cap.

— Ai dreptate. Şi nu te pot lăsa să-ţi asumi un asemenea risc. Aşa că nu te voi lăsa să rişti.

Şi-a împletit degetele cu ale mele.

— Nu, te voi ajuta. Sunt singura ta variantă. Şi dacă poate reuşi cineva, aceea eşti tu. Niciodată n-ai vrut să faci parte din chestia asta.

— Aria, ai spus-o chiar tu, ce fac eu e trădare, iar mafia se ocupă dur de oamenii care trădează.

Luca nu e genul care să ierte.

— Luca n-o să-mi facă rău, nu exista vreun indiciu al dubiului în glasul ei.

Din păcate, nu îi împărtăşeam convingerea. Am deschis gura să obiectez, dar ea a ridicat mâna.

— Nu o va face. Dacă Salvatore Vitiello ar mai fi în viaţă, lucrurile ar sta diferit. Aş fi sub jurisdicţia lui, dar Luca e Capo şi nu mă va pedepsi.

Cum putea să aibă o asemenea încredere în nenorocitul ăla crud? Cum trebuie să fie să iubeşti pe cineva atât de mult, încât să îţi laşi viaţa în mâinile lui fără ezitare?

— Poate că oamenii lui nu îi vor da de ales. E noul Capo şi, dacă pare slab, oamenii lui s-ar putea răscula. Luca nu va risca să piardă puterea, nici măcar pentru tine. Famiglia aceea e pe primul loc pentru mafîoţi.

Judecând după impactul asupra ei, vorbeam cu un perete.

— Ai încredere în mine, a spus ea simplu.

— Am încredere în tine. în Luca n-am.

— Şi dacă stai să te gândeşti, n-aş prea trăda Famiglia. Până te măriţi cu Matteo, încă eşti parte din Outfit. Asta înseamnă că cel mult trădez Outfitul, dar nu mai sunt legată de ei, deci nu se poate numi trădare.

— Fie. Luca s-ar putea să n-o vadă la fel. Chiar dacă nu trădezi Famiglia, tot acţionezi pe la spatele lui Luca. Să nu mai zic că Matteo probabil va răscoli lumea asta şi pe cealaltă ca să mă găsească.

— Adevărat, a spus Aria încetişor. Te va vâna.

— în cele din urmă, îşi va pierde interesul.

Aria părea să aibă dubii.

— Poate. Dar nu m-aş baza pe asta. Trebuie să ne asigurăm că nu te va putea găsi.

Deasupra noastră, cerul se făcea gri închis, primul indiciu al unei iminente furtuni. Dacă aş fi fost superstiţioasă, probabil aş fi văzut în asta un semn rău.

— Aria, n-ar fi trebuit să vin la tine cu aşa ceva. Nu te poţi implica.

Aria a dat ochii peste cap. Era un lucru atât de caracteristic mie, încât n-am putut să nu zâmbesc, în ciuda duritătţii discuţiei noastre.

— Nu încerca să mă convingi să n-o fac. M-aş simţi vinovată dacă nu te-aş ajuta şi ai fi prinsă, a spus hotărâtă.

— Şi eu o să mă simt vinovată dacă vei avea probleme că m-ai ajutat.

— Te ajut şi punct.

— Cum voi putea să mă revanşez vreodată?

— Doar fiind fericită, Gianna. Trăieşte viaţa pe care ţi-o doreşti, atâta vreau.

Era atât de caracteristic Ariei. Dacă merita cineva o viaţă în afara acestei lumi defecte, ea era. Am strâns din buze, luptându-mă cu lacrimile.

— Căcat.

Aria a zâmbit.

— Haide. Trebuie să ne dăm seama când şi cum să te scoatem de-aici.

— Bănuiesc că e un pic prea târziu să facem o încercare pe durata acestei vizite? am întrebat, forţând un zâmbet, dorind să scap de senzaţia grea din piept.

— Da. Dar cu siguranţă va trebui să fugi când

eşti în New York. De oamenii tatei n-ai putea scăpa niciodată.

Din nefericire, avea dreptate. Tata nu mă scăpa o secundă din priviri. Nu avea încredere în mine. Singurul lucru care lipsea din închisoarea mea erau lanţurile de fier la picioare.

— Dar Romero e mereu în preajmă.

Eu şi Aria ne-am uitat spre sufragerie, acolo unde Lily râdea la ceva ce probabil spusese Romero. Părea atât de fericită.

— Cred că putem să scăpăm de el, a spus Aria.

— Data viitoare, Lily nu va fi în apropiere ca să-l distragă. Nu vreau ca ea să ştie despre asta.

Aria a aprobat din cap.

— Găsesc eu ceva. L-am mai păcălit o dată înainte. Pot să o fac iar. Luca are încredere în mine, iar Romero nu mă mai urmăreşte atât de mult pe cât o făcea la început.

Vinovăţia m-a răscolit pe interior, dar am ignorat- o.

— Trebuie să-mi fac paşaport ca să pot ieşi din ţară. în State nu voi fi niciodată în siguranţă.

— Ar trebui să mergi în Europa.

— Mereu am vrut să vizitez Sicilia, am glumit.

Aria a izbucnit în râs.

— Da, ăsta pare un plan solid.

— Am nevoie de bani. Poate voi reuşi să aflu unde ţine tata rezervele de numerar.

— Nu, ar observa. Va trebui să luăm banii lui Luca. Dacă aşteptăm până-n ultima clipă, nu va observa decât când va fi prea târziu.

— Eşti sigură? am întrebat.

Aria a dat din cap, dar cu o sclipire de ezitare

în priviri.

— Poate putem lua bani din altă parte. Aş putea cere un împrumut la unul dintre cămătari. Nu e ca şi cum voi rămâne în preajmă ca să îmi ceară înapoi, am zis repede.

Pe loc, Aria a dat din cap că nu.

— Toţi cămătarii aparţin fie de Famiglia, fie de Bratva. Ar fi cea mai rapidă cale pentru a fi prinsă.

— Ştiu că celor din Famiglia nu le pot cere, dar cămătarilor ruşi? Nu trebuie să le spun cine sunt. Mă pot preface o fată oarecare cu probleme financiare.

Aria a părut să ia o clipă în considerare varianta mea, dar a scuturat din cap.

— E prea riscant. Tipii ăia sunt periculoşi.

Amintiri pe care încercasem să le îngrop au reieşit la suprafaţă ca un val. Fusesem îngrozită când ruşii atacaseră vila. Fusesem sigură că aveam să murim în chinuri groaznice, că aveam să fim violate şi torturate. Chiar nu voiam să mai am de-a face cu Bratva din nou, dar Aria nu trebuia să ştie că imaginile acelei zile încă mă chinuiau. În majoritatea timpului reuşeam să le îndepărtez şi odată ajunsă în Europa, departe de această lume, speram că aveau să dispară odată pentru totdeauna.

— Aria, eşti căsătorită cu bărbatul de care se tem toţi acei ţipi periculoşi.

— Şi tu eşti logodită cu bărbatul care bagă cuţitul în acei ţipi periculoşi, a spus ea. Dar ruşii sunt mai răi decât ai noştri. Ei n-au pic de onoare.

Nu eram sigură că aşa ceva era posibil, dar nu aveam chef de cearta asta.

— Bun, deci fără împrumuturi la cămătari, dar ce zici de un paşaport fals? Pe ăla trebuie să-l obţin de undeva. Oare am putea mitui pe cineva?

Ne-a izbit o altă rafală de vânt, făcându-mi pielea ca de găină pe tot corpul. Aria s-a mutat mai aproape de mine, până când ne-am înghesuit una în alta.

— Nu se va pune nimeni împotriva lui Luca.

— Cu excepţia noastră, am zis pufnind. Zi şi tu că nu-i nebunie.

— E o nebunie, dar o să ne descurcăm noi.

A făcut o pauză ca să mă analizeze. Eu am ridicat din sprâncene.

— Ce e?

A zâmbit.

— Am o idee. Ştii că lumea zice mereu că noi semănăm?

— Nu şi de aproape. Eu sunt cu câţiva centimetri mai înaltă decât tine şi apoi mai e şi ăsta, am zis ridicând o şuviţă din părul meu.

— Da, dar dacă îţi vopseşti părul blond, nimeni nu va avea dubii că tu eşti eu. Luca are câteva paşapoarte false, cu nume diferite, în acelaşi loc unde ţine banii, în caz că avem vreodată nevoie să părăsim ţara repede. Ai putea folosi unul dintre acelea.

— Luca va putea să-mi dea de urmă.

— Da, dar pe-atunci vei fi aterizat deja în Europa, îl poţi arunca odată ajunsă acolo şi să călătoreşti fără paşaport până îţi dai seama cum să faci rost de unul nou. în Uniunea Europeană nu există control la graniţe, aşa că ar trebui să fii în regulă să treci în alte ţări din Europa.

Speranţa mi s-a aprins în trup.

— Asta chiar s-ar putea să meargă.

— Va merge.

Ne-am privit.

— Deci chiar fug, am şoptit.

— Da, a spus Aria încetişor.

— Când?

— Data viitoare când vii în vizită, ca să avem timp să ne gândim bine la fiecare detaliu al planului nostru.

Nu-mi venea să cred că într-adevăr urma să fac asta, dar acum n-aş mai fi dat înapoi, chiar dacă o parte din mine se întreba dacă asta era ceea ce voiam cu adevărat.

Am avut voie să o vizitez iar pe Aria în mai; prefăcându-mă că în sfârşit mă împăcasem cu gândul căsătoriei cu Matteo, îl făcusem pe tata mai îngăduitor cu mine.

Odinioară, îmi fusese greu să mint, dar acum deveneam tot mai bună.

I-am îmbrăţişat pe Lily şi Fabi înainte să plec din Chicago, ştiind că se prea putea să fie ultima oară când îi vedeam, dar nu mi-am dat voie să zăbovesc prea mult asupra acelui gând. Ar fi făcut situaţia mai dificilă. Dacă aş fi început să plâng, cineva ar fi putut deveni suspicios.

Când am sosit în New York, Aria m-a luat de la aeroport cu un nou bodyguard. în reîntâlnirea noastră era ceva dulce-amărui. Tipul nou m-a salutat din cap când m-am desprins din îmbrăţişarea Ariei.

— Cine e el? am şoptit.

— El e Sandro. E unul dintre oamenii lui Matteo.

Aşadar, Matteo alesese deja o gardă de corp pentru mine, pentru o viitoare viaţă ca viitoare soţie a lui, cineva care să mă ţină în cuşcă oricând nu era Matteo prin preajmă ca să o facă chiar el.

Odată ajunşi în penthouse, noua mea gardă de corp s-a retras la bucătărie cu pretextul de a ne oferi nişte intimitate. De parcă ar fi putut să existe vreodată aşa ceva sub supravegherea lui constantă.

Eu şi Aria am zăbovit lângă canapea, să nu putem fi auzite.

— Luca încă-l pune pe Romero să te păzească toată ziua?

Aria a ridicat din umeri.

— Nu mă deranjează să-l am pe Romero în preajmă, mai ales când e ocupat Luca. Sandro a luat locul lui Cesare, în mare parte, dar nu m-a mai supravegheat niciodată până acum.

— Trebuie să-i ceri lui Luca să te lase să mergi la facultate sau să faci altceva înainte să o iei razna aici. Vreau să fii şi tu fericită, Aria. Trebuie să ştiu că vei fi bine după ce voi pleca eu.

— Nu-ţi face griji. Şi-n ultimele săptămâni am fost destul de ocupată plănuindu-ţi evadarea, a spus Aria cu un zâmbet jucăuş şi cu o urmă de nerăbdare în voce.

Amândouă am privit spre Sandro, care făcea cafea.

— De ce e tipul ăsta aici, Sandro, cu-adevărat?

— Din cauza ta.

— Pentru că eu cauzez probleme?

— Nu, a zis Aria râzând. Pentru că Matteo vrea să apuci să-l cunoşti pe cel care îţi va fi gardă de corp odată ce te muţi la New York.

— Oh, super, cât de grijuliu.

încă o decizie legată de viaţa mea pe care nu se deranjase nimeni să o discute şi cu mine. Dând din cap spre Sandro, am continuat:

— Cum vom scăpa de el?

— Am un plan.

Aria şi-a deschis poşeta şi a arătat spre o seringă mică, văzându-mi expresia confuză, mi-a explicat:

— Mi-am adus aminte că mi-ai spus că Luca a găsit tranchilizantul pe care l-a folosit pe Lily într-un sertar de la subsol. Ultima dată când am fost la vilă, am umblat pe-acolo pe jos şi am luat ce ne trebuia.

Am făcut ochii mari.

— Eşti genială, Aria.

— Nu chiar.

Privirea noastră a rătăcit iar asupra gărzii de corp. Era ocupat cu telefonul.

— Cum îl vom injecta cu tranchilizantul? am întrebat. E înalt şi puternic, probabil luptător priceput.

Aria şi-a muşcat buza.

— Trebuie să-l distragem. Poate să vorbesc eu cu el şi tu să-i înfigi acul în coapsă?

— Şi dacă rup acul sau dacă-l rupe el?

— Am o a doua seringă, dar doar atât, aşa că ar trebui să încercăm să ne iasă din prima.

Aria putea fi atât de mişto dacă încerca.

— Eşti sigură că e dozajul corect?

— Nu vreau să-l rănim, aşa că am redus

dozajul recomandat pe ambalaj.

— Bine. Tot ar trebui să fie destul ca să-l dărâme o vreme, corect?

Aria a aprobat din cap.

— Probabil că ar trebui să-l legăm. Am găsit bandă adezivă în seiful pentru arme.

Ştia unde îşi ţinea soţul ei armele?

— Luca chiar are încredere în tine.

Aria nu a spus nimic şi m-am simţit prost că l-am adus în discuţie. Chiar trebuia să-i amintesc că îşi risca mariajul pentru mine?

— Haide, a spus după o clipă. Să începem. Matteo şi Luca se întorc peste câteva ore. Ar trebui să fim plecate până atunci.

După încă o privire spre Sandro, care în continuare citea ceva pe telefon, mi-a dat repede seringa. Am ascuns-o la spate şi am pornit amândouă spre Sandro, care în sfârşit şi-a ridicat ochii din telefon şi l-a pus pe blat.

— Vreţi cafea? a întrebat arătând din cap spre ceaşca lui.

Era politicos, iar ochii lui căprui erau prietenoşi. Nu părea foarte ameninţător, dar n-am lăsat acest detaliu să mă păcălească.

Aria s-a aplecat pe blat lângă el şi şi-a pus o mână pe abdomen. Sandro s-a încruntat.

— Eşti bine?

— Nu mă simt prea bine, a spus, apoi s-a clătinat pe picioare.

Era un pic exagerat, dacă mă întrebai pe mine, dar Sandro trebuie să fi reacţionat fără să gândească pentru că s-a întins spre ea.

Şansa mea.

Braţul mi s-a întins grăbit şi am înfipt seringa

în spatele coapsei lui, injectând tranchilizantul. Sandro a şuierat, i-a dat drumul Ariei şi a ripostat instinctiv. M-a apucat de braţ şi am fost izbită de insula din bucătărie, lovindu-mi dureros spatele. Mi-am înghiţit ţipătul.

— Ce dracu'? a spus privind furios de la Aria la mine şi înapoi.

S-a întins după telefon, dar Aria l-a împins mai departe. A zburat de pe blat, s-a izbit de podea şi a alunecat pe marmură. Sandro s-a împleticit spre el, cu mişcările deja mai puţin coordonate decât de obicei. M- am grăbit spre telefon şi l-am lovit ca să-l îndepărtez şi mai mult.

— Unde e tâmpită aia de bandă adezivă?

Aria a dat din cap şi-a luat-o la fugă.

Sandro m-a privit.

— Ce faceţi? a mârâit.

A înaintat spre mine, bâjbâind după pistolul de la piept. Voia să ne ameninţe cu arma?

N-a ajuns prea departe. Picioarele i-au cedat şi a căzut în genunchi. A scuturat din cap ca un câine când a încercat să se ridice iar în picioare.

— Aria! am ţipat.

Dacă nu funcţiona? Dacă planul nostru se încheiase înainte să fi început cu-adevărat?

— Vin! a venit în fugă cu banda adezivă. Apucă-l de braţe.

Am încercat să trag la spate braţele lui Sandro, dar era prea puternic chiar şi-n această stare de ameţeală. A scăpat de mine scuturându-se.

— Nu e destul tranchilizant!

— Nu vreau să-i fac rău, a spus Aria panicată.

Am încercat iar să-l prind de braţe, dar a

reuşit să se repună pe picioare şi să mă îndepărteze împingându- mă. Aria s-a mişcat cu repeziciune şi i-a înfipt în picior a doua seringă. De data asta a căzut în genunchi aproape instantaneu, apoi pe o parte. L-am legat amândouă în viteză şi apoi i-a verificat pulsul.

— E în regulă? am întrebat.

— Da, aşa pare. Sper că nu i-am dat prea mult.

— E înalt. Sunt sigură că va fi bine.

M-am ridicat. Aria a făcut la fel şi-a fugit iar. După câteva minute, s-a întors cu un teanc uriaş de dolari şi cu două paşapoarte. 0 clipă am crezut că decisese să vină cu mine şi că de asta nu era un singur paşaport, apoi mi-am dat seama de cât de ridicol era gândul.

— Ţine. Mi le-a înmânat pe toate. Acolo-s cam zece mii de dolari. Ar trebui să te ajute să te descurci o vreme, şi două paşapoarte, să fie. Dar chiar ar trebui să scapi de ele, odată ajunsă în Europa.

Am înghesuit totul în geantă, apoi am luat valiza.

— Pregătită? a întrebat Aria ezitant.

— Mai pregătită de-atât nu voi fi niciodată.

Nu mi-a zâmbit înapoi, doar şi-a pus telefonul pe blat după ce s-a uitat la Sandro din nou. Şi eu am făcut la fel, ca să nu putem fi urmărite.

Am luat liftul ca să coborâm şi am făcut semn unui taxi. Traficul a fost de partea noastră şi am parcat în faţa aeroportului JKF 45 de minute mai târziu.

După ce am intrat în zona pentru plecări, m-am dus direct la ghişeul pentru bilete ca să

cumpăr unul doar dus spre Amsterdam, în vreme ce Aria a rămas să mă aştepte; fotografia din paşaport semăna mai mult cu ea decât cu mine şi, dacă am fi stat una lângă cealaltă, nimeni nu s-ar fi lăsat păcălit.

Prudentă, am întins paşaportul fals peste tejghea. Femeia abia dacă s-a uitat la fotografie, în ciuda faptului că nu aveam păr blond ca fata din fotografie. Probabil s- a gândit că îl vopsisem roşu. Douăzeci de minute mai târziu, m-am dus spre Aria cu biletul spre libertate în mână. Crezusem că aveam să mă simt mai entuziasmată, în schimb emoţiile îmi răsuceau stomacul atât de strâns, încât îmi făceam griji că urma să vomit, dar nu o puteam lăsa pe Aria să vadă asta.

— Cum a mers? a întrebat emoţionată.

Am fluturat biletul drept răspuns.

— Nici măcar nu m-a întrebat despre păr.

— Asta e bine, dar odată ajunsă în Amsterdam, trebuie să-ţi schimbi aspectul.

Am zâmbit, înduioşată de grija ei şi în acelaşi timp întrebându-mă dacă într-adevăr făceam ceea ce trebuia. Putea fi ultima oară când o vedeam pe Aria. Nici măcar nu-mi puteam imagina un an fără ea, darămite tot restul vieţii mele.

— Nu-ţi face griji.

O părticică din mine se întreba cum va reacţiona Matteo când va afla. Nu credeam că dispariţia mea avea să facă ceva mai mult decât să-i afecteze egoul. Nu era vorba de iubire, de niciun fel de sentiment, de fapt.

Aria s-a uitat iar spre intrarea principală.

— Când pleacă zborul tău?

— în două ore. Ar trebui să pornesc spre

controlul de securitate.

— O să închiriez o maşină şi o să conduc în afara oraşului, ca să avem o pistă falsă. Luca va crede că noi două am fugit împreună. Poate că asta îţi va câştiga nişte timp suplimentar. Imediat ce te dai jos din avion, mergi la baie şi pune-ţi peruca, în caz că e deja cineva care te aşteaptă la aeroportul Schiphol.

Aria vorbea repede, dar asta nu m-a împiedicat să observ modul în care îi tremura glasul. încerca să pară puternică pentru mine. Am cuprins-o cu braţele.

— Mulţumesc atât de mult pentru că rişti atâtea. Te iubesc.

— Fă-ţi blogul despre care am vorbit şi postează o actualizare în clipa în care ai ocazia. 0 să-mi fac griji dacă nu aud nimic despre tine cel târziu mâine, a spus strângându-mă de umăr. Promite-mi că vei fi fericită, Gianna. Promite-mi.

— Promit.

Poţi să faci o astfel de promisiune, de fapt? Mă usturau nespus ochii, dar mă luptam cu lacrimile. Era destul de greu şi aşa, nu trebuia să transform totul într- un bocet. M-am retras şi mi-am şters ochii. Aria pierduse lupta cu lacrimile.

— Dacă vei dori vreodată să te întorci, o să ne descurcăm cumva.

— Ai spus-o şi tu, nu există cale de întoarcere, am zis şi în sfârşit am procesat adevărul.

Asta era. Aşa îmi luam la revedere de la viaţa pe care o ştiam, de la familie, de la casă, de la tot. Am făcut un pas în spate, lăsând braţele să-mi cadă. Mi-a zâmbit încurajator. M-am întors repede

şi m-am grăbit spre verificarea de securitate. Dacă nu plecam în clipa aceea, mi-aş fi pierdut curajul. îndoiala deja începea să roadă, dar asta era singura mea şansă. Trebuia să profit de ea. Trebuia să-mi trăiesc eu viaţa, să-mi iau propriile decizii, să scap de ororile lumii noastre.

Cel de la securitate nu m-a oprit. Nimeni n-a făcut- o. Odată trecută de securitate, am riscat să mai arunc o privire peste umăr, acolo unde stătea Aria. A ridicat mâna să-şi ia la revedere şi-apoi a plecat grăbită, ştergându-şi ochii.

I-am privit spatele până a dispărut. îmi simţeam inima grea, gâtul strâns. încă nu era prea târziu. încă mă puteam întoarce. Puteam inventa o explicaţie ridicolă pentru faptul că îl drogaserăm pe Sandro. Nimic nu era pierdut deocamdată.

M-am uitat la biletul spre Amsterdam, biletul meu spre libertate, înainte să pornesc spre terminalul unde în curând avea să înceapă îmbarcarea.

Aşteptând, tot verificam împrejurimile cu nervozitate, dar n-a apărut nimeni. Şi de ce-ar fi apărut? Nu suspecta nimeni nimic. Când Sandro avea să se trezească peste vreo două ore, în sfârşit, şi să-i sune pe Luca şi Matteo, eu aveam să fiu deja în avion.

Inima îmi bătea în gât când m-am îmbarcat în avion. Era prima dată când călătoream la clasa economy. Tata mereu ne cumpăra bilete business sau la prima clasă atunci când nu foloseam avionul privat. Eram strânsă între un străin care insista să

folosească cotiera mea şi fereastră. Abia am îndrăznit să respir până am ajuns în sfârşit în aer şi chiar şi-atunci am continuat să caut feţe familiare printre ceilalţi pasageri. A durat o vreme până m-am lăsat pe spate pe scaun şi m-am relaxat. Acum, când nu mai era loc de întoarcere, o scânteie de entuziasm se amesteca cu anxietatea mea. Asta era viaţa mea şi o luam, în sfârşit, în propriile mâini, în sfârşit luam controlul de la cei care îmi stabiliseră fiecare aspect al vieţii mele de până acum. Aveam să fiu liberă.

MATTEO

Telefonul lui Luca a sunat.

— Da, Romero?

Linişte.

— Repetă, te rog.

Verificam câştigurile pe luna trecută ale cluburilor noastre din Manhattan, dar am ridicat privirea când am sesizat tensiunea din vocea lui Luca. Expresia lui m-a făcut să închid laptopul.

— Ce se întâmplă?

Luca a sărit în picioare.

— Romero l-a găsit pe Sandro drogat şi legat pe jos la penthouse. Nici urmă de Aria şi Gianna.

Mi-am îndreptat spatele.

— Glumeşti, în puia mea.

— Crezi că aş glumi despre aşa ceva? mi-a strigat în faţă.

— Credeam că Aria e îndrăgostită de tine.

0 clipă, Luca a părut că vrea să mă pocnească. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a dat năvală din subsolul de la Sphere. M-am grăbit să-l

urmez.

— E vina Giannei. Fata aia e cauza tuturor problemelor. De ce n-ai putut să stai departe de ea, în puia mea, aşa cum ţi-am zis? a mârâit.

La dracu', dacă aş fi *ştiut.* Din cine ştie ce motiv, nu mi-o puteam scoate din minte. Şi acum fugise. De *mine.*

— îmi pare rău, şefu', a spus iar Sandro, pe jumătate ghemuit pe canapeaua lui Luca, cu vase de sânge sparte în ochi.

Voiam să-l omor pentru că o lăsase să scape. N-ar fi trebuit să o scap o clipă din priviri. M-am ridicat şi am început să fac iar ture prin încăpere, cu ochii tot fugind spre uşa de la dormitor. Luca dispăruse acolo cu Aria cu mai mult de douăzeci de minute în urmă. *Ea* nu fugise. Toată chestia aia fusese de faţadă. îmi ajutase logodnica să fugă, dar ea se întorsese la Luca. Se întorsese.

în mod normal, nu m-aş fi îndoit de abilitatea lui Luca de a obţine informaţii de la oricine, dar aici era vorba de Aria, iar Luca nu avea să îi facă rău. Nici măcar pentru mine, nici măcar când ea era singura care mă putea ajuta să-mi găsesc logodnica.

— N-ar fi trebuit să îmi iau liber dimineaţa, a spus Romero de pe fotoliu.

— O gardă de corp ar fi trebuit să fie suficient. Ar fi trebuit să fiu de-ajuns. Sunt doar nişte fete, a mormăit Sandro.

N-am spus nimic. Eram prea nervos. Pulsul

îmi zvâcnea în tâmple. Voiam să fac bucăţele fiecare articol de mobilier. Uşa de la dormitor s-a deschis în sfârşit şi Luca a coborât scările. După expresia de pe faţa lui, am ştiut că nu avea să-mi placă ce avea de spus.

— Nu-mi spune că n-ai scos nimic de la ea, am mârâit.

Luca s-a încruntat.

— Singurul lucru pe care-l ştiu este că Gianna a luat un avion de la JFK. Aria nu vrea să-mi spună nimic, dar informatorii noştri îmi vor spune curând ce avion a luat.

— Super, am mormăit. Şi pe urmă? Aria ştie planul Giannei. îşi spun totul. Singurul mod de a o găsi pe Gianna e prin intermediul soţiei tale.

— Nu vrea să-mi spună nimic.

Am încercat să trec de el.

— Atunci lasă-mă să stau eu un pic de vorbă cu ea.

Luca m-a prins de braţ şi m-a împins înapoi.

— 0 să stai departe de ea, Matteo.

— 0 laşi să-ţi fure banii, paşapoartele. 0 laşi să ne atace oamenii, să îşi bată joc de tine şi să te trădeze. Ar trebui să vrei să o pedepseşti. Tu eşti Capo.

Privirea lui Luca s-a aprins. Riscam mult, dar numi păsa deloc.

— Aria e soţia mea. Nu e treaba ta ce fac eu cu ea. Ţi-am spus că Gianna va fi bătaie de cap, dar n-ai vrut să asculţi. N-ar fi trebuit în veci să-i ceri mâna, a bombănit.

Degetele mi s-au întins după cuţite. I-am întors spatele şi am ieşit în grădina de pe acoperiş. Trebuia să mă răcoresc înainte să mă iau iar de

fratele meu. Ocazional, când eram mai tineri, eu şi Luca ne mai certam, însă niciodată cu-adevărat. Aveam senzaţia că o ceartă între noi astăzi nu s-ar fi terminat bine. Eram amândoi enervaţi şi însetaţi de sânge.

Mi-am trecut braţele peste balustradă şi mi-am lăsat privirea să rătăcească deasupra New York-ului. Gianna îmi aluneca printre degete. Cu fiecare secundă care trecea, punea o distanţă mai mare între mine şi ea. Odată aterizată la destinaţie, nu avea să înceteze din a fugi până nu era sigură că era în siguranţă. Dar avea să fie singură, neprotejată. Dacă i se întâmpla ceva?

Am auzit paşi în spatele meu şi m-am încordat, dar nu m-am uitat peste umăr.

— L-am sunat pe Scuderi. E furios şi dă vina pe noi, bineînţeles.

— Bineînţeles, am spus încet.

— îşi trimite doi dintre oameni după Gianna.

— 0 să merg cu ei.

— M-am gândit că mergi. I-am zis şi lui Scuderi. Te întâlneşti cu ei în Amsterdam.

M-am întors.

— Amsterdam?

Luca a aprobat din cap.

— Am auzit că spre Schiphol a luat avionul.

— Când plec? am întrebat, simţind entuziasmul vânătorii iminente împrăştiindu-se în vene.

— în patru ore.

— Trebuie să plec mai devreme.

— Imposibil. Am încercat tot ce am putut.

— La naiba. Gianna va fi demult dispărută pe când ajung eu.

— O vei găsi. Eşti cel mai bun vânător pe care îl ştiu. N-are nicio şansă.

L-am bătut pe umăr.

— Mă laşi să plec, chiar dacă ai nevoie de mine aici.

— Nu-mi eşti de mare folos dacă tot ce faci e să te gândeşti la Gianna.

— Ar putea dura săptămâni întregi, am spus. Nu mă voi întoarce până nu o prind.

— Ştiu. Dacă ar fi fugit Aria, aş fi făcut la fel.

Am dat din cap. Nu aveam să mă opresc până Gianna nu era a mea. Nu-mi păsa dacă trebuia să caut peste tot în lume, dacă trebuia să întorc fiecare piatră, dacă trebuia să storc informaţii de la fiecare persoană din Amsterdam, aveam să o găsesc pe Gianna.

capitolul 7

GIANNA

Abia dacă am dormit în cele şase ore care i-a trebuit avionului ca să ajungă la Amsterdam. Grijile pentru Aria fuseseră înlocuite de grija de a nu fi prinsă.

Era sigură că Luca nu avea să-i interpreteze acţiunile drept trădare, dar dacă se înşela? Dumnezeule, ce făcusem? N-ar fi trebuit să o implic, nici măcar n-ar fi trebuit să îi spun despre intenţiile mele de a fugi.

Când am coborât din avion, într-un final, şi am trecut cu succes de biroul de imigrări, m-am strecurat în prima baie pe care am găsit-o şi m-am încuiat într-unul dintre veceurile mici. Pe fundul genţii mele era peruca pe care mi-o dăduse Aria. Era lungă şi blondă. De- aproape, nu s-ar fi lăsat nimeni prostit, dar trebuia să mă descurc cu ea până aveam să-mi vopsesc părul, mai târziu în acea zi.

Frica mi-a inundat gâtul când m-am îndreptat spre zona de aşteptare, pe jumătate temându-mă să văd pe cineva din New York sau din Outfit, dar era imposibil Chiar dacă Matteo şi-ar fi dat seama până acum unde mă cu sindicate infracţionale din Ţările de Jos şi era nevoie de timp pentru ca mafioţii din Sicilia să călătorească tocmai până la Amsterdam. Pentru moment, eram în siguranţă. Cel puţin până la următorul avion de pe Coasta de Est care ateriza la Schiphol, ceea ce avea să se întâmple peste câteva ore.

Am ieşit grăbită din aeroport cu valiza, copleşită de sunetul oamenilor vorbind în limbi pe care nu le înţelegeam. Ştiam câteva cuvinte în neerlandeză, dar nu mă deranjasem să învăţ limba; Ţările de Jos nu fuseseră niciodată în plan pentru ceva mai mult decât o oprire scurtă.

Am chemat un taxi şi l-am lăsat să mă ducă la un hotel generic de clasă mijlocie din oraş, acolo unde am închiriat cea mai ieftină cameră. în ciuda faptului că mă simţeam obosită de la zbor şi de la diferenţa de fus orar, doar am lăsat valiza în cameră şi imediat m-am aventurat afară ca să cumpăr câteva articole de care aveam nevoie.

Două ore mai târziu, eram înapoi în camera mea mică de hotel, cu vopsea castaniu deschis, foarfecă, câteva ţinute care mă ajutau să mă încadrez în peisaj mai bine decât hainele mele de marcă super scumpe, precum şi cu un telefon cu cartelă preplătită şi un laptop mic. După ce mi-am

conectat laptopul la internetül wireless al hotelului şi am făcut blogul despre care vorbisem cu Aria, am scris o postare scurtă, scriind că începusem o nouă călătorie şi că ajunsesem în siguranţă la destinaţie. Era un pic cam criptic şi probabil că nimeni în afară de Aria nu avea să-mi citească blogul. M-am împotrivit impulsului de a scrie ceva mai personal sau, mai rău, de a-mi folosi telefonul ca să o sun. Voiam să-i aud vocea, voiam să ştiu dacă ea era bine, dar nu puteam să risc. Chiar şi acest blog era deja riscant. în schimb, m- am dus în baie şi mi-am modificat părul.

Două ore mai târziu, mă uitam la noua mea reflexie. Părul meu era castaniu caramel şi îl tăiasem într-un bob care îmi ajungea până la bărbie. Desigur că asta nu avea să-i împiedice pe oameni să mă recunoască de aproape dacă nu plăteam un chirurg să-mi modifice şi faţa, lucru pe care nu aveam intenţia să-l fac, o nouă tunsoare trebuia să fie de-ajuns. Trebuia doar să mă mut dintr-un oraş în altul până când mă asiguram că Matteo se orientase pe o altă victimă şi eu eram în siguranţă. Şi probabil că asta avea să dureze o vreme.

Matteo îmi spusese de numeroase ori că nu ar fi renunţat la mine şi aveam sentimentul că vorbise serios.

Nu aveam să-i ofer şansa să mă prindă. A doua zi, urma să plec din Amsterdam către Paris şi cine ştie unde m-aş fi dus după aceea? Acesta era un început ce prezenta infinite opţiuni.

M-am uitat la tavanul alb din camera mea de hotel, în ultimele trei luni trăisem în douăzeci de locuri diferite, fără să stau niciodată mai mult de o săptămână într-un loc. Uneori, când mă trezeam dimineaţa, nu eram sigură unde mă aflam, uneori chiar am crezut că eram înapoi în Chicago şi uneori mă surprindeam fiindu-mi dor să fiu acolo. Nu pentru tata şi regulile lumii noastre, ci pentru Fabi, Lily şi Aria, uneori chiar şi pentru mama.

M-am ridicat, suspinând, şi mi-am parcurs rutina de dimineaţă: să-mi amintesc pseudonimul actual şi tot ce presupunea acesta înainte să mă ridic din pat. Era aproape ora prânzului. încă nu aveam vreun alt tip de rutină. Petreceam majoritatea zilelor explorând oraşul în care stăteam, în vreme ce analizam împrejurimile. Avea să se oprească vreodată frica asta de a fi urmărită, de a fi vânată? Mă îndoiam. Mă cuprindea panica de fiecare dată când vedeam bărbaţi în costume închise la culoare. Pierdusem numărătoarea momentelor în care îmi imaginasem că-l văzusem pe Matteo cu colţul ochiului.

încă nu-mi făcusem prieteni adevăraţi, lucru care nu era deloc surprinzător; niciodată n-am stat undeva suficient de mult ca să construiesc o relaţie. Ceea ce era în regulă, oricum. Nu puteam risca să mă apropii de cineva momentan, poate niciodată. Asta nu însemna că eram singură. Oriunde mergeam, stăteam în hosteluri pentru tineri şi cunoşteam oameni din toată lumea. Bineînţeles că nu le puteam spune nimic despre mine, nici măcar numele meu. Momentan îmi spuneam Liz, prescurtarea de la Elizabeth, şi-mi petreceam anul de dinainte de facultate călătorind

prin Europa. Cam asta îmi era povestea oricum, doar numele mi-l schimbam.

Nevoia de a minţi 24/7 făcea imposibilă orice prietenie. Am deschis laptopul ca să-mi verific blogul pe care-l actualizam aproape zilnic, chiar dacă nu mai primisem un comentariu de la Aria de săptămâni întregi. De 31 de zile, ca să fiu precisă. Privirea mi-a fugit la telefonul de pe noptieră. La fel ca atât de des în ultima vreme, am simţit nevoia aproape irezistibilă să o sun şi să aflu ce o împiedica să-mi viziteze blogul. Aveam sentimentul că era pentru siguranţa mea. în ultimul comentariu mă avertizase: „Nu pierde vremea prea mult într-un singur loc, sunt atâtea de explorat în Europa". Percepusem asta drept un indiciu că Matteo putea fi pe urmele mele şi fugisem dintr-un oraş în altul în ultimele câteva săptămâni, fără să stau niciodată mai mult de o zi sau două într-un loc, dar oboseam deja din cauza fugii constante. Slăbisem, iar majoritatea hainelor mele atârnau pe mine ca şi cum i-ar fi aparţinut altcuiva. Voiam să aparţin iar de un loc, să găsesc unul care să fie al meu.

M-am îmbrăcat şi mi-am înghesuit hainele în rucsac. Scăpasem de valiză la patru săptămâni după cerni începusem călătoria. Nu era practic să târăsc o valiză grea peste tot pe unde mergeam. Oricum, nu aveam nevoie de majoritatea lucrurilor mele. Când vreodată aş fi purtat iar rochii de seară şi pantofi Louboutin cu tocuri înalte? Viaţa aia se încheiase. Am lăsat privirea pe rucsacul jerpelit, m-am uitat la tenişii ieftini şi la blugi, şi o clipă m-a cuprins dorul de ceva ce n-aş fi crezut să- mi fie vreodată dor. Când decisesem să fug de mafie, ştiam că avea să-mi fie dor îngrozitor de fraţii mei,

şi până acum nu trecuse nicio zi în care să nu fi luat în considerare să mă întorc în Chicago ca să-i revăd, să vorbesc iar cu Aria, să am iar un cămin stabil, dar până acum reuşisem să nu-mi lipsească elementele de lux pe care mi le permitea vechea mea viaţă, cel puţin nu atât de insistent. Aşa că de ce mi-era dintr-odată dor de lucrurile pe care le dispreţuisem?

Tot ce deţinusem vreodată fusese plătit cu bani murdari şi până şi fuga mea de până acum fusese finanţată astfel. Dar stăteam foarte prost cu banii şi trebuia să găsesc un loc de muncă în următorul oraş unde aveam să stau, deşi asta însemna să stau mai mult de câteva zile într-un loc, asta dacă nu îmi încercam mâna la furturi din buzunare, treabă care n-ar fi fost o mare îmbunătăţire faţă de banii proveniţi de la mafie, cu excepţia faptului că nimeni n-ar fi murit pentru ei.

Mi-am balansat rucsacul pe umăr şi am ieşit din camera mică.

Un sfert de oră mai târziu, mă decazasem şi lăsasem în urmă alter egoul meu „Liz, prescurtarea de la Elizabeth”. Devenisem o persoană nouă pentru noua destinaţie. Poate Megan. Era luna august, dar nori grei se adunau pe cer în Viena în vreme ce mă îndreptam spre staţia feroviară. îmi plăcuseră clădirile regale, dar era momentul să plec din Austria. Trăisem în aceeaşi ţară aproape două săptămâni şi deveneam agitată. După ce am urcat în trenul spre Berlin, mi-am verificat telefonul, un obicei stupid de care încă nu scăpasem. Niciodată nu primisem un mesaj de la cineva. Data mi-a atras atenţia. 15 august. Ziua în care ar fi trebuit să mă căsătoresc

cu Matteo.

Fără să vreau, sărutul cu el mi-a revenit în minte şi un mic fior mi-a străbătut spatele. Sărutasem trei ţipi de când sosisem în Europa, cu toţii străini drăguţi care nu erau interesaţi de ceva de durată, la fel ca mine, dar niciunul dintre săruturi nu se apropiase măcar de ce simţisem în vreme ce-l sărutam pe Matteo. Poate că el exersase mai mult decât oricare alt tip. Matteo era un gigolo[1], nu exista dubiu.

Dar ce mă îngrijora cel mai mult era că mă surprindeam comparând fiecare tip pe care-l întâlneam cu Matteo şi cu toţii ieşeau prost din comparaţia aceasta. Nu erau la fel de frumoşi, de interesând, nu aveau pătrăţele şi, cel mai important, să mă aflu în prezenţa lor nu-mi cauza fluturi în stomac. Mă enerva la culme că, în ciuda faptului că eram la mii de kilometri distanţă de Matteo, încă avea putere asupra mea. îmi doream să nu- 1 fi lăsat niciodată să mă sărute şi-atunci n-aş mai fi avut această problemă.

Trebuia doar să găsesc un tip drăguţ care să mă poată face să uit de Matteo şi de zâmbetul lui arogant şi enervant de sexy. Poate că următoarea mea destinaţie, Berlin, avea să mă ajute în privinţa asta.

Am stat doar patru săptămâni în Berlin, apoi am decis să merg mai departe. Simţeam că ceva

1 Probabil personajul face o confuzie, de vreme ce *gigolo* se referă la un bărbat întreţinut de o femeie mai în vârstă în schimbul unor favoruri de natură sexuală, ceea ce nu este cazul cu Matteo (n.tr.)

nu e în regulă sau poate că nu mai eram obişnuită să stau în acelaşi loc o perioadă lungă de timp. Cel puţin lucrasem ca ospătăriţă în ultimele trei săptămâni şi reuşisem să câştig nişte bani. Nu era mult, dar era destul ca să-mi cumpăr un bilet de tren spre München şi mâncare pentru următoarele zile. Nu mai aveam nimic şi pentru vreo cameră de hotel, deci asta era o problemă majoră.

Cheltuisem prea mult la începutul fugii mele, nefiind învăţată cum să fac economie. Banii nu fuseseră niciodată o problemă în copilăria mea. Dacă era un lucru despre care femeile din mafie nu trebuiau să-şi facă niciodată griji, aceia erau banii. Eram o răsfăţată, măcar atât ajunsesem să-mi dau seama.

în clipa în care am ajuns în München, am avut o senzaţie plăcută. Mi-a plăcut totul la oraş, dar încă exista problema faptului că nu aveam bani ca să-mi plătesc un hotel. Nu voiam să petrec noaptea pe străzi. Nu eram convinsă de cât de sigur putea fi. Mergând spre centru,

am observat câţiva oameni cântând din voce şi instrumente, chestie din care păreau să facă bani rapid. Erau mereu euro în pălăriile pe care le puseseră pe jos.

Aş fi putut cânta la pian. Tata ne forţase pe mine, pe Aria şi pe Lily să luăm lecţii din clipa în care începuserăm să vorbim, dar nu aveam nici pian, nici clapă ca să cânt. Aveam o voce decentă, cu siguranţă nu una care să te entuziasmeze, dar măcar nu-i făcea pe oameni să-şi dorească să-şi astupe urechile. Poate aş fi putut încerca.

Un grup de trei fete cu părul colorat cântau la chitară la următorul colţ şi m-am îndreptat spre ele. Când în cele din urmă au luat o pauză, le-am abordat. Speram din suflet să vorbească engleza. Păreau de vârsta mea.

— Hei. Mă întrebam dacă ştiţi locuri unde să fac ce faceţi voi, să cânt pentru oameni? Am rămas fără bani şi cam asta ar fi singura şansă să-mi pot plăti o cameră pentru la noapte.

Fetele au făcut schimb de priviri şi-am fost pe jumătate convinsă că nu m-au înţeles, dar fata cu păr albastru, scurt, mi-a răspuns cu un accent pe care nu l- am putut descifra:

— Ai nevoie de permis. Autorităţile sunt destul de stricte în München. 0 să iei amendă dacă vei cânta sau vei face oricare altă activitate artistică pe stradă, fără permis.

— La naiba. E greu să obţii un astfel de permis?

Fata cu păr roz a scuturat din cap:

— Nu. Dau doar câteva şi se asigură că într-adevăr poţi să cânţi din voce şi instrumente înainte să-ţi dea voie să vii să cânţi aici.

Am oftat şi m-am rezemat de zidul clădirii. Cele trei fete au mai schimbat nişte priviri, apoi au şuşotit într-o limbă care sigur nu era germană, după care s-au întors spre mine:

— Avem un apartament mic. Dacă vrei, poţi să dormi pe canapeaua din sufragerie până găseşti un loc de muncă şi-ţi vei putea permite un loc al tău.

Am făcut ochii mari:

— Serios?

Fata cu păr albastru a aprobat din cap, cu un zâmbet:

— Eşti excursionistă, aşa-i?

— Da. Călătoresc prin Europa până încep facultatea.

— Noi suntem din Croaţia, dar ne-am petrecut în München ultimele luni. 0 să-ţi placă.

Fata cu păr roz s-a ridicat:

— Deci, cum te cheamă?

Am ezitat o clipă înainte să mă decid cine voiam să fiu:

— Gwen.

Poate München avea să devină, în sfârşit, locul unde să rămân şi să-mi dau seama ce aveam să fac pentru restul vieţii mele.

Ce trebuia să fie doar pentru câteva zile s-a transformat în două luni. încă împărţeam un apartament cu cele trei fete nebune din Croaţia. Deveniserăm prietene şi plăteam chirie pentru locul meu de pe canapea, chiar dacă nu mult. Bineînţeles că fiecare aspect al vieţii mele era

construit din minciună după minciună, dar uneori aproape că uitam că nu eram cine pretindeam. Chiar îmi găsisem loc de muncă de ospătăriţă într-o cafenea care avea în mare parte turişti drept clienţi, iar germana mea se îmbunătăţise serios. Acum că, în sfârşit, găsisem un loc unde voiam să rămân, decisesem să acord o şansă adevărată şi întâlnirilor. Când colegele mele de apartament mi-au făcut cunoştinţă cu Sid, un coleg muzician din Canada cu dreaduri lungi, am ştiut că era cineva cu care m-aş fi putut obişnui şi care poate chiar m-ar fi făcut să uit sărutul acela stupid cu Matteo.

Sid nu era deloc ca Matteo. Nu semăna deloc cu bărbaţii din lumea în care crescusem. Era un idealist vegan care iubea pacea şi niciodată nu ezita să-i convingă pe ceilalţi de idealurile sale. Putea petrece ore în şir vorbind despre ororile din fermele de animale şi despre pericolele NRA[2]. Câteodată mă întrebam ce-ar fi spus dacă ar fi ştiut cine sunt.

Era o mască pentru el, cea de idealist care voia să salveze lumea, mi-am dat seama. Poate că toată lumea purta un fel de mască. Şi ceea ce fusese noutate şi afecţiune la început, acum începea rapid să mă enerveze. Totuşi, nu mă puteam despărţi de Sid pentru că ar fi părut un eşec. Dacă cineva ca Sid nu mă putea face să uit de Matteo, cine ar fi putut?

Mâna lui Sid s-a strecurat pe sub tricoul meu, apoi mi-a desfăcut sutienul. Am scos un sunet de protest. Eram în sufrageria apartamentului, aşa că dacă s-ar fi întors vreuna dintre colegele mele de

2 Naţional Rifle Association, organizaţie care militează pentru dreptul de a deţine şi purta arme în SUA (n.tr.)

apartament, ar fi avut parte de un spectacol. Vârfurile degetelor lui erau dure de la cântatul la chitară. M-a împins până m-a aşezat pe spate şi era pe jumătate deasupra mea. Limba lui părea să-mi ocupe prea mult spaţiu în gură şi avea gust de fum stătut. De ce crezusem că era sexy ca un tip să fumeze? Poate în teorie, căci gustul şi putoarea nu erau ceva care să mă entuziasmeze. A început să-mi desfacă nasturii de la blugi şi îşi tot freca umflătura de piciorul meu ca un câine-n călduri.

— Te vreau, Gwen, a spus Sid răguşit, deja încercând să-mi împingă pantalonii în jos, spre glezne.

Gwen. Pentru prima dată, numele nu m-a făcut să mă opresc. Două luni de folosire a unui nume păreau să fie bariera magică pentru a mă obişnui cu o nouă identitate. Păcat că aveam sentimentul că nu aveam să-l mai folosesc prea mult. Devenea prea confortabil în München, iar Sid era pur şi simplu prea mult. Era prea insistent.

— încă nu, am spus printre dinţii încleştaţi, încercând să-mi ascund plictiseala şi enervarea.

Nu era vina lui că nu-mi plăcea sesiunea asta de sărutat. Ieşeam împreună de aproape patru săptămâni, aşa că nu era chiar atât de surprinzător că voia să se culce cu mine. Şi nu eram sigură ce naiba mă oprea pe mine. Sid nu era băiat rău. Putea fi amuzant după ce bea câteva beri sau după ce fuma un pic de iarbă, iar cântatul la chitară şi cu vocea nu erau nici pe-atât rele. Cu toate acestea, nu voiam să îmi iau un angajament complet faţă de relaţia aceasta, nu voiam să fac un pas mai departe, înainte să fug de-acasă, mă gândisem că aveam să sar în pat cu fiecare tip pe

care aveam să-l cunosc odată eliberată de gărzile de corp; ca să le fac în ciudă lui Matteo şi tatei, mai mult decât orice, deci ce anume mă împiedica?

— Haide, Gwen. O să-ţi placă şi ţie, a spus încercând să-şi bage mâna în chiloţii mei.

Mi-am strâns picioarele şi i-am îndepărtat mâna. Nu voiam să mă atingă *acolo.* Din cine ştie ce motiv, mi se făcea rău la ideea că era primul care să facă asta.

— Chiar n-am chef. Şi îmi vine menstruaţia, am spus ca să-l fac să nu se mai plângă.

Era o minciună. Stresul din ultimele luni mă cam împiedicase să mai am menstruaţie.

Dar el nu ştia asta. Voiam doar să se termine cu săruturile ca să-mi pot lua laptopul şi să-mi dau seama unde să fug în continuare. Sid avea să-şi găsească repede o fată nouă. Accentul lui canadian drăguţ, firea relaxată şi dreadurile erau de mare succes printre nemţoaice.

Nici măcar nu s-a deranjat să îşi ascundă enervarea, ceea ce, în schimb, m-a făcut să vreau să-l împing de pe mine şi să-i spun că se terminase.

— Niciodată n-ai chef, s-a smiorcăit Sid. Măcar fă- mi o labă.

M-a cuprins furia la solicitarea lui. Când a văzut că nu reacţionez, mi-a prins mâna şi mi-a apăsat-o peste umflătura din pantalonii lui. Unde îi erau acum idealurile de pace?

Cu un bang, s-a deschis uşa. înainte ca eu sau Sid să apucăm să ne mişcăm, au intrat trei bărbaţi. Matteo fiind unul dintre ei. Oh, Doamne!

GIANNA

Matteo a fost primul care a intrat, cu părul negru ciufulit şi ud de la furtuna violentă de afară, cu cămaşa albă lipită de trup. în acea clipă, aproape că m-am simţit prostuţă că am crezut vreodată că aş fi putut să-l uit. Era mai bărbat decât toţi băieţii pe care-i întâlnisem, puşi laolaltă. Ochii lui s-au oprit asupra mea, apoi pe mâna mea, care încă era lipită de zona intimă a lui Sid. Chiar nu era loc de îndoială privind scena pe care o întrerupea, iar faţa lui era contorsionată de furie.

— Ce puia mea, fraţilor? a strigat Sid.

„Taci, taci", am vrut să ţip. Dar n-am mai apucat. Matteo a traversat camera din câţiva paşi, l-a apucat pe Sid de braţ şi l-a smuls de pe mine. Sid a aterizat greoi pe podea, cu faţa strâmbă de durere, apoi de furie. Matteo mă domina de sus, cu nările fremătând, ochii aproape negri şi cu o privire care mă făcea să vreau să mă ascund. I-am confruntat privirea. Voia să mă sperie. Frica mea era ceva ce nu aveam de gând să-i ofer vreodată.

Sid s-a împiedicat şi aproape şi-a pierdut pantalonii. Trebuie să le fi deschis fermoarul la un moment dat ca să-mi fie mie „mai uşor”. S-a îndreptat spre Matteo. Am sărit în picioare, ştiind că trebuia să intervin înainte să se înrăutăţească situaţia.

— leşiţi din apartament sau chem poliţia, a spus Sid.

Dumnezeule, nu.

Matteo mi-a aruncat o privire care m-a făcut să-mi dau seama cât de periculoasă era situaţia. Nu pentru mine, ci pentru cineva care n-ar fi trebuit să fie târât în mizeria asta reprezentată de viaţa mafîoţilor.

— Nu vorbeşte serios, am zis fără să gândesc.

Sid m-a privit.

— Cum puia mea nu?

Pentru o secundă, a părut să uite de idealurile lui de pacifist.

Matteo nu scosese încă armele. Voiam să mă conving singură că acesta era un semn bun, dar o privire aruncată celor doi bărbaţi care erau cu el mi-au făcut inima să-mi cadă-n papuci. Amândoi erau ai tatei şi deja închiseseră uşa şi se puseseră în faţa ei, lipsiţi de expresie. 0 uşă închisă nu era niciodată un semn bun. Nimic din ce aş fi spus nu i-ar fi putut face să se răzgândească, pentru că acţionau după ordinele tatei. Aveau să facă ce le spusese el. 0 singură persoană mă putea ajuta acum.

Sid s-a pus chiar în faţa lui Matteo, de parcă ar fi vrut să-l pocnească. Matteo nici măcar n-a tresărit, doar a privit în jos, spre Sid, cu cea mai

înfiorătoare expresie pe care am văzut-o vreodată în ochii cuiva. Chiar fără să ştie cine era Matteo, Sid trebuie să fi simţit cât de periculos era bărbatul din faţa lui. Sid a făcut un pas în spate, cu privirea trecând de la Matteo la mine. M-am mişcat şi m-am pus între el şi Matteo.

— El nu ştie nimic. Te rog, lasă-l să plece.

Oamenii tatei au râs şi unul dintre ei a murmurat ceva ce-a sunat izbitor cu „curvă". Matteo s-a întunecat şi mai mult. Oamenii tatei îl priveau, aşteptând. îl insultasem pe Matteo fugind şi, mai rău, fiind cu alt bărbat. în lumea noastră, exista un singur lucru pe care l-ar fi putut face un bărbat în poziţia lui Matteo ca să-şi protejeze onoarea. îl văzusem întotdeauna pe Matteo cu un oarecare zâmbet arogant pe faţă, dar de data asta nu exista nici urmă de amuzament.

— Cred că ar trebui să plec, a spus Sid brusc, dând înapoi. Deja nu mai e treaba mea ce se întâmplă aici.

Laş. în clipa în care mi-a trecut prin minte, m-am simţit prost. Fuga era singurul lucru pe care-l putea face. Nu mă putea proteja de oamenii tatei sau de Matteo, dar nu puteam înţelege în veci faptul că nici nu voia să încerce.

Unul dintre oamenii tatei, Stan sau cam aşa ceva, dacă îmi aminteam corect, l-a prins de braţe pe Sid. El a început să se zbată ca un nebun, dar era evident că nu se bătuse în viaţa lui. Stan a râs, i-a tras braţele şi mai mult la spate şi apoi şi-a înfipt genunchiul în spatele lui Sid. Cu un ţipăt, acesta a căzut în genunchi, ţinut doar de mâna lui Stan.

— Hei, încetează! am strigat, voind să mă reped spre ei, dar Matteo m-a prins de braţ şi m-a oprit.

M-am răsucit spre el, gata să-i urlu în faţă, dar m- am oprit. El era unica şansă a lui Sid, indiferent de cât de ridicol suna asta.

— Te rog, am spus, deşi rugămintea îmi lăsa un gust amar.

Ochii lui Matteo nici măcar n-au tresărit când s-a uitat în jos la mine. Era scandalos să mă aştept să mă ajute după ce făcusem.

— Nu-l ucide. Lasă-l să plece. Nu constituie un pericol.

— Vrei să-l cruţ pe nenorocitul care te pipăia peste tot? îl laşi pe muistul ăla să aibă parte de ce-i al meu şi vrei să-l las să plece? Asta vrei de la mine? a întrebat Matteo cu o voce periculos de joasă.

Am înghiţit un nod dureros. Nu eram a lui, nu aveam să fiu vreodată. Nimic din ce făcusem cu Sid nu era treaba lui Matteo. Chiar dacă m-aş fi futut cu Sid, tot n-ar fi fost treaba lui. Chiar dacă m-aş fi futut cu fiecare tip întâlnit, tot n-ar fi fost treaba lui. Trebuia să-i spun că nu mă culcasem cu Sid. Poate l-ar fi împăcat să ştie că nu renunţasem la tot. Egoului lui avea să-i placă să ştie că încă era ceva ce ar fi putut să-mi ia. Mândria mi-a ţinut buzele ferecate.

— Ar trebui să ieşim. Ar fi putut auzi cineva când am distrus uşa. Să scăpăm de căcatul ăsta şi să mergem mai departe, a zis Stan, izbind iar cu genunchiul în spatele lui Sid.

Ochii lui erau măriţi şi se tot mişcau de la

unul la altul.

— Gura, a spus Matteo şi Stan a tăcut.

M-am întins după braţul lui Matteo, cu degetele săpând în materialul umed al cămăşii lui, simţind muşchii tari de dedesubt. Trebuia să trec peste mândria proprie dacă voiam să-i salvez viaţa lui Sid.

— Matteo, nu e...

Cuvintele mi-au fost întrerupte de pocnetul unei împuşcături amortizate. Am îngheţat, căutând cu privirea sursa zgomotului. Celălalt mafiot ţinea un Glock cu amortizor în punctul în care fusese capul lui Sid cu câteva momente în urmă. Alunecase în faţă, cu capul atârnând fără viaţă şi sângele picurând pe podea. Stan a dat drumul braţelor lui Sid. Corpul s-a aplecat şi-a aterizat pe podea cu o bufnitură răsunătoare. Am rămas înmărmurită. încet, mâna mi-a alunecat de pe braţul lui Matteo.

— Ţi-am zis eu să-l omori, în puia mea? a izbucnit Matteo.

— Asta e o chestiune ce ţine de Outfit. De vreme ce nu e măritată cu tine, cade sub jurisdicţia noastră, la fel şi căcatul de-acolo.

Stan i-a dat un picior corpului lipsit de viaţă al lui Sid. Am tresărit. înăuntrul meu, o bestie urla, dorind să scoată cu ghearele ochii lui Stan, să-i omoare pe toţi, dar eu am rămas nemişcată.

Sângele se împrăştia din capul lui Sid, îmbibându- i dreadurile. Mi s-a strâns stomacul. Mai văzusem atâta sânge doar de trei ori înainte. Prima dată fusese când Luca i-a tăiat degetul lui Raffaele; a doua oară pe tricoul lui Luca după ce se

ocupase de tipul care o drogase pe Aria; iar a treia oară când ruşii ne atacaseră. Nu devenea mai uşor, aşa cum spuneau oamenii, aşa cum bănuisem şi eu. Aveam sentimentul că nu avea să devină niciodată mai uşor.

Stan a dat din cap spre mine:

— Şi alţi martori? Nu locuieşti singură aici.

Am clipit, prea îngrozită să mai pot respira. Nu-i puteam lăsa să-mi omoare şi colegele de apartament. Fetele nu fuseseră altfel decât drăguţe cu mine. Nu meritau aşa ceva. Ochii mei l-au găsit pe Matteo. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea şi s-a întors către oamenii tatei:

— Am terminat aici.

Stan arăta de parcă ar fi vrut să protesteze, dar celălalt l-a împins în umăr. Aruncându-mi o privire, Stan a deschis uşa şi-a verificat holul.

— Liber. Să mergem.

M-am întors iar spre corpul lui Sid. Matteo mi-a cuprins talia cu braţul. Nu m-am uitat în direcţia lui. Nu-mi puteam abate privirea de la Sid, de parcă aceasta ar fi fost singurul lucru care-l mai ancora de viaţă. Era demult dus. Bucăţi din creierul lui pătau marea roşie de pe podea.

Matteo m-a grăbit spre uşă, apoi pe hol. Stan era în faţa noastră, în vreme ce celălalt ne ţinea spatele. încercuiţi. Eram încercuită. Ar fi trebuit să încerc să fug. Şansele îmi fuseseră mereu împotrivă. Asta nu mă oprise înainte. Poate că asta era ultima mea şansă să scap. înapoi în State, aş fi fost captivă. Nu era în natura mea să renunţ. Mereu îmi purtasem singură bătăliile, dar până acum doar eu trebuise să plătesc preţul curajului

meu. în seara aceasta, cineva inocent, care nu fusese pătat de întunericul lumii mele, plătise cu viaţa pentru visurile mele, pentru dorinţa mea de libertate, pentru egoismul meu. Crezusem că pot să fug de soarta mea, că pot lăsa în urmă o lume a sângelui, dar atrăsesem inocenţi în acea lume.

Puteam trăi cu asta?

Nu eram sigură.

Poate că era în natura noastră să aducem necazuri şi moarte tuturor celor din jurul nostru. Poate că de asta era mai bine să rămânem printre ai noştri. Nu ceva de felul acesta spusese Aria în urmă cu multă vreme?

Aria. Aveam să o revăd, în sfârşit. Asta era vestea bună de care mă agăţam acum. Avea să mă ajute să trec prin asta. Mereu mă ajuta.

Strânsura lui Matteo pe încheietura mea era dureroasă. Ochii lui purtau un mesaj clar: acum, că mă prinsese, nu avea să mă mai lase vreodată să-i scap.

Totul părea să se întâmple înceţoşat Am fost împinsă în spatele unei maşini şi Matteo s-a strecurat pe banchetă, alături de mine, apoi am demarat cu scârţâit de roţi. Am privit dispărând locul căruia îi spusesem acasă în ultimele două luni. Mi-am lipit fruntea de geamul rece. Abia îndrăzneam să clipesc. De fiecare dată când închideam ochii, purpuriul îmi strălucea în spatele pleoapelor. Sid era mort din cauza mea.

Pe fundal, îl auzeam pe Matteo vorbind la telefon cu cineva, dar nu mă puteam concentra. Totul se terminase. Acum avea să mă ducă la tata şi nu aveam dubii: nu puteam aştepta niciun fel de milă. Trădasem nu doar Outfit-ul, ci şi New York-ul, îi făcusem pe tata şi pe Matteo să piardă încredere. Aveam să fiu pedepsită. M-am uitat la Matteo. Mi- am strâns iar sutienul şi l-am aşezat Sigur că Matteo a observat

îmi dădeam seama că era furios. Eram curioasă la ce fel de pedeapsă se gândea pentru mine. Eram pe drumuri de şase luni. Nu putea să mă vrea pentru altceva decât pentru răzbunare. Ştiam regulile. Nu mai eram demnă de căsătorie. Probabil că Matteo avea deja o nouă logodnică şi, odată ce termina cu mine, avea să îşi vadă de noua viaţă. Dacă ar fi vrut să mă ucidă, ar fi făcut-o deja. Asta nu însemna că nu avea să mă omoare tata în clipa în care puneam piciorul pe pământul din Chicago.

Am tras în faţa unui hotel de aeroport, iar Matteo s-a întors spre mine, cu privirea transmiţându-mi clar avertismentul:

— Vom petrece aici următoarele ore, până la zbor. Dacă încerci să ceri cuiva ajutor, se va încheia într-o baltă de sânge, înţeles?

Am dat din cap. Apoi Matteo m-a tras afară din maşină şi m-a condus înăuntru. Nimeni nu ne-a dat atenţie când neam îndreptat spre lifturi şi am urcat până la al patrulea etaj.

Matteo m-a condus pe holul lung până am ajuns în faţa unei uşi albe, simple.

Stan şi celălalt bărbat din Outfit s-au oprit

— Ar trebui să vină în camera noastră, cu mine şi Carmine. încă face parte din Outfit, a spus Stan, plimbându- şi privirea peste corpul meu.

Ştiam ce aveau să-mi facă el şi celălalt bărbat dacă ajungeam cu ei în cameră.

— Ea mea. N-o mai scap din priviri. Acum valea. Am ceva de discutat cu Gianna, a mârâit Matteo.

Şi-a trecut cârdul de acces prin crăpătură şi a deschis uşa.

Stan şi Carmine au schimbat o privire, însă n-au protestat Apoi Stan mi-a oferit un zâmbet crud:

— Bagă-i minţile în cap.

Matteo m-a tras în cameră, a izbit uşa cu piciorul ca să se închidă şi m-a fixat cu o expresie terifiantă.

— 0, aşa o să fac.

1

GIANNA

atteo m-a aruncat pe pat. Apoi a sărit peste mine. Mi-a împins mâinile în saltea deasupra capului, iar genunchii şi i-a pus lângă coapsele mele. Ochii îi erau aproape negri de furie. Voia să mă facă să implor milă? Să-i cer iertare? Atunci avea de aşteptat.

— Laşi pe altcineva să aibă parte de ce-i al meu? a mormăit, cu privirea posesivă arzându-mi corpul.

S-a aplecat de parcă ar fi urmat să mă sărute. Nasurile noastre aproape că s-au atins, iar el s-a încruntat.

— Tatăl tău mi-a dat permisiunea să fac ce vreau cu tine. Nu-i pasă dacă mori sau trăieşti. Nu-i pasă ce îţi fac. Chiar cred că i-ar plăcea să ştie că te pedepsesc cu asprime.

Nu eram surprinsă. Tata abia dacă mă tolera înainte să aduc ruşine asupra familiei noastre prin fugă. Acum probabil că mă ura ca pe diavol.

Aproape că voiam ca Matteo să mă rănească. Asta meritam pentru că Sid murise din cauza mea. Ştiam că lui Matteo nu i-ar fi fost

greu să mă rănească. Văzusem de ce era în stare. Poate că durerea fizică avea să înece în sfârşit agonia pe care o simţeam pe interior.

MATTEO

Gianna n-a scos un cuvânt, de parcă nu i-ar fi păsat ce îi făceam.

Am strâns-o mai tare de încheieturi ca să văd dacă avea să-mi arate puţin din focul cu care mă obişnuise, dar n-am obţinut nicio reacţie, cu excepţia unei mici tresăriri.

Detestam ce-şi făcuse la păr. Era castaniu deschis, nu roşul înfocat pe care-l iubeam. Cel puţin nu-l tăiase.

Privirea mi-a fost atrasă de o fâşie de abdomen dezgolit care se vedea acolo unde i se ridicase bluza. Gândul că altcineva o atinsese acolo, că o atinsese peste tot mă făcea să vreau să sparg totul.

Trebuia să fie a mea. *Doar a mea.*

Pentru o clipă, furia a fost atât de orbitoare încât am vrut să-i fac rău, am vrut să-i arăt că îmi aparţinea mie, s-o fut atât de tare încât să uite orice altceva. Am apucat-o de talie, cu degetele atingându-i în treacăt pielea moale. A mea. Doar a mea de-acum înainte. Tatăl ei îmi spusese să o folosesc cum credeam de cuviinţă înainte să i-o duc înapoi. Nimeni n-ar fi clipit măcar dacă aş fi luat de la ea ce era al meu în primul rând. S-a crispat sub atingerea mea, dar tot nu a spus nimic. Ochii îi erau resemnaţi. Nicio urmă a temperamentului obişnuit.

Nu s-a luptat cu mine, n-a făcut nimic. îmi amintea de o păpuşă. Probabil aştepta de la mine ceea ce aştepta toată lumea, să o fut chiar dacă ea nu voia, să o rănesc până când m-ar fi implorat să o iert. Şi aş fi putut să fac asta, dar nu voiam. în ciuda a ceea ce făcuse şi cât de rău mă făcuse să par, încă o voiam pe ea, nu doar corpul ei.

— Nu-ţi stă în caracter să fii supusă, am spus încet.

Cu vârfurile degetelor i-am simţit pulsul crescând. Era singurul semn că nu era la fel de indiferentă pe cât mă făcuse expresia ei să vreau să cred. Poate că nu-i păsa ce i se întâmpla pentru că suferea după nenorocitul cu care o găsisem.

Ideea asta mi-a transmis un nou val de furie prin tot corpul şi am eliberat-o repede, înainte să-mi pierd controlul. M-am lăsat să alunec de pe ea şi am rămas pe marginea saltelei, încercând să ignor expresia ei de surprindere şi şoc. Priveam podeaua, încleştând şi descleştând pumnii. Dacă nu l-ar fi omorât Carmine pe nenorocit, probabil că aş fi făcut-o eu. încă voiam să o fac, voiam să îi tai acea bucată de creier care adăpostea amintirile cu corpul Giannei sub al său.

Gianna s-a ridicat încetişor, precaută, de parcă ar fi crezut că urma să o atac dacă se mişca prea repede.

— N-o să mă violezi şi să mă torturezi?

Aproape că am râs. La asta se aştepta toată lumea. Majoritatea oamenilor din lumea mea credeau chiar că asta merita. M-am întors spre ea, urmărindu-i cu privirea conturul feţei frumoase. Chiar mai frumoasă decât mă făcuse să cred

amintirea, chiar şi-acum, când era palidă şi cu ochii umflaţi de plâns.

— Aşa ai crezut că o să fac? am întrebat-o cu o voce surprinzător de calmă.

O parte din furia mea era dintr-odată dispărută acum, când ea mă privea cu ochii mari albaştri.

— Da. Oamenii tatei sigur asta au crezut. Nu le-ai văzut expresiile? Probabil speră că mă dai şi lor o tură după ce termini cu mine.

Bineînţeles, asta îmi spuseseră de numeroase ori cât timp fuseserăm pe drum. Ştiam ce credeau ei că avea loc acum. Futu-i, o parte din mine îşi dorea ca ei să aibă dreptate. Nu eram un băiat bun.

— Mă doare undeva de oamenii tatălui tău şi tot acolo mă doare şi de tatăl tău. Şi dacă te ating cu un deget, îi omor. Nu îţi vor face rău, nimeni nu-ţi va face.

S-a încruntat.

— Odată ajunsă la Chicago, tata mă va pedepsi.

Chiar credea că aveam să o dau dobitocului de taică-său? Nu o vânasem vreme de şase luni doar ca să o dau. Am rânjit.

— Nu te duci la Chicago, Gianna. Vii la New York, cu mine.

Speranţa şi uşurarea i-au străbătut faţa.

— La Aria? E bine? A avut probleme pentru că m- a ajutat?

Cumva, reacţia ei m-a enervat.

— Aria e bine, am spus, după care m-am ridicat şi- am mers spre fereastră.

Am rămas cu spatele la ea când am continuat.

— L-ai iubit pe tipul ăla?

Nu eram sigur ce aveam să fac dacă spunea că „da”. Pe muist nu-l mai puteam răni şi ei nu voiam să-i fac rău, aşa că ce puteam face? Să omor pe altcineva, preferabil pe cei doi dobitoci din Outfit care îmi futuseră nervii mult prea mult şi poate că, dacă tot mă ocupam de ei, îi omoram şi tatăl data viitoare când urma să-l văd.

— Sid? a răspuns cu voce tremurată, şi-atunci aproape că am luat-o razna.

M-am uitat la ea peste umăr. Ochii îi erau umeziţi de lacrimi.

— Nu-mi pasă care era numele lui, am mormăit.

Futu-i, tare mult voiam să-l omor pe tip. Aş fi plătit un miliard de dolari dacă ar fi existat o cale de a-l învia pe dobitoc, numai ca să-l pot omorî iar. încet, dureros.

— Numele lui era Sid, a spus cu încăpăţânare şi cu o sclipire familiară întorcându-i-se în priviri.

Tot nu-mi răspunsese la întrebare.

— L-ai iubit?

— Nu, a spus fără ezitare. Abia îl cunoşteam.

M-aş fi bucurat dacă n-ar fi început să-şi muşte buza inferioară ca să se împotrivească lacrimilor. Părea al dracului de tristă şi apoi o lacrimă i-a alunecat din ochiul stâng. A clipit de câteva ori.

— Dacă nu l-ai iubit, de ce plângi?

M-a privit. Intens, de parcă ea ar fi avut motive să fie furioasă.

— Chiar nu ştii?

— Sunt mafiot, Gianna. Am văzut mulţi oameni murind, pe mulţi i-am omorât chiar eu.

Şi-acum voiam să ucid din nou, mai mult decât orice altceva pe lumea asta.

— Sid nu merita să moară. A murit din cauza mea. Niciodată n-a făcut nimic greşit.

Ce puia mea? Serios?

— A atins fata care nu trebuia. A murit pentru că a pus mâna pe ce nu trebuia, pentru că nu era al lui.

Gianna a scuturat din cap.

— Voiai să-l omori chiar tu, nu-i aşa? De asta l-ai oprit pe Stan? Nu pentru că ai fi vrut să-i cruţi viaţa lui Sid.

Chiar o lua prin surprindere lucrul ăsta? Pentru cineva convins că eu şi alţi membri ai mafiei eram monştri, părea straniu de surprinsă de dorinţa mea de
a-l ucide pe dobitocul care băgase mâna la logodnica mea.

înainte să apuc să-i răspund, mi-a sunat telefonul. Pe ecran a apărut numele lui Luca. îi trimisesem doar un scurt mesaj când eram în maşină. încercase să mă sune, dar cu excepţia unei discuţii grăbite cu pilotul avionului nostru privat, nu avusesem chef să vorbesc cu nimeni, însă ştiindu-l pe Luca, nu avea să renunţe.

înăbuşindu-mi un mormăit, am răspuns, întorcându-mă iar cu spatele la Gianna.

— Un mesaj cu „Am găsit-o”, asta e tot ce primesc de la tine? a spus nervos.

— Am fost ocupat.

Auzeam pe fundal vocea Ariei, dar din fericire

nu mi-a dat-o la telefon Luca. Chiar nu aveam chef să vorbesc cu o femeie isterică, mai ales cu femeia care-mi ajutase logodnica să fugă, în primul rând. La New York era dimineaţa devreme, de ce n-o putea lăsa Luca pe nevastă-sa să doarmă până mai târziu măcar o dată?

— Cu ce? a făcut o pauză. Nu, nu-mi spune. Nu vreau să ştiu.

— I-a făcut ceva? a întrebat Aria suficient de tare ca să o aud.

N-am spus nimic.

Luca a coborât tonul:

— E în viaţă?

— Du-te-n puia mea.

— 0 să iau asta drept un da.

Aria încă vorbea pe fundal.

— Zi-i nevestei tale că sora ei e bine.

— Gianna e bine, a spus Luca, apoi a revenit la mine. Când vă întoarceţi?

— Zborul pleacă în mai puţin de două ore.

— Zburaţi direct la Chicago ca să vă întâlniţi cu Scuderi. Corect?

— Deja te-a sunat, nu? am spus.

Stan şi Carmine sigur îi trimiseseră mesaj şefului lor că o prinseserăm pe Gianna. Asta însemna, desigur, că ştia şi despre Sid.

— Sigur, m-a sunat. Fiică-sa e pe fugă de şase luni. E o veste mare.

— Nu-mi spune că e fericit să o primească înapoi.

— Nu. Cel puţin nu din acelaşi motiv ca Aria. Vrea să o vadă pedepsită. L-a făcut să scadă în ochii altora, la fel şi pe tine. Din ce am auzit, ai

prins-o cu alt tip. îţi dai seama că vestea asta se împrăştie ca focul în sălbăticie. Scuderi e nerăbdător să facă un spectacol public din pedepsirea Giannei. Se aşteaptă să-l ajuţi şi tu în privinţa asta.

Am strâns din dinţi.

— Mă doare undeva. Nu o duc la Chicago. Dacă vrea să vorbească cu ea, poate să vină la New York.

— Vrei să o protejezi după ce a făcut?

— Da.

— Matteo, asta e treabă de Outfit. Nu e soţia ta şi nimeni nu se aşteaptă să te însori cu ea după ce s-a dus şi-a futut jumătate de Europă.

— Ai grijă, am şuierat.

— La naiba. Nu poţi depăşi momentul cu ea? Fute- o, nu-i ca şi cum mai contează, şi-apoi du-o înapoi la taică-său.

— Aria încă e acolo, să te audă că vorbeşti aşa despre sora ei? am întrebat.

— Nu. Trebuie să mă gândesc la Famiglia. Gianna şi-a făcut-o cu mâna ei. Trebuie să o duci la Chicago, Matteo. Nu pot risca un război din cauza ei.

— Du-te-n puia mea, Luca. Eşti fratele meu. N-ar trebui să fii de partea mea?

— Nu când ţi-ai pierdut minţile.

— Suge-o.

La celălalt capăt, Luca a oftat.

— Ascultă, nu spun că ar trebui să o abandonezi. Ia-o la Chicago şi pretinde că i-o duci tatălui ei. Apoi fă o înţelegere cu el. încă îţi e promisă ţie, aşa că nu te va refuza. Probabil va fi

bucuros să scape de ea. Zburăm acolo şi eu cu Aria. Acum îi scriu pilotului nostru. Să nu fie nevoie să treci singur prin asta.

— în regulă, o duc la Chicago. Dar nu plec fără ea, nu contează ce spune Scuderi. E a mea.

— în regulă, dar nu există dubii că vor exista probleme. Şi crede-mă, n-am niciun interes să o las pe Gianna să fie rănită de tatăl ei. Aria îşi iubeşte sora, iar eu vreau ca Aria să fie fericită, aşa că nu-l voi lăsa pe Scuderi să o omoare sau să o rănească. O vom lua cu noi la New York, chiar ca soţie a ta, dacă asta vrei cu adevărat.

— O să te pui contra lui Scuderi dacă, din cine ştie ce motiv, nu va fi de acord?

— Da. Pentru tine şi pentru Aria.

— Jură.

Luca a oftat iar.

— Jur. Tu şi cu Aria o să mă băgaţi în mormânt.

Aproape că am zâmbit, dar am închis. Când m-am întors spre Gianna, mă privea cu o expresie anxioasă, pe care a încercat să o ascundă în clipa în care m-am uitat la ea, dar nu a reuşit. Uneori, în ultimele luni, fusesem sigur că nu aveam să o găsesc, că era prea isteaţă; eram bucuros că mă înşelasem.

— Tradiţia cere să te înmânez Outfitului şi tatălui tău.

Frica i-a străbătut faţa. Gianna nu era proastă; ştia ce i se putea întâmpla dacă s-ar fi îndeplinit voia tatălui ei. Nu eram sigur că avea să intervină Dante Cavallaro şi nu-mi păsa. Eram cuprins de nevoia de a o proteja. Nu aveau dreptul

să îi decidă soarta. Asta era şansa mea să îi arăt că greşise să fugă, că eu eram tipul potrivit pentru ea. S-a uitat îndelung la mine, cu faţa lipsită de măşti şi vulnerabilă. Asta era o latură a ei pe care o mai văzusem doar de două ori înainte: când fusese drogată Aria şi când Gianna picase în mâinile ruşilor. încă eram furios pe ea, încă eram al dracului de furios, mai ales pentru că ştiam că avea să fugă dacă îi dădeam ocazia, dar o parte din mine pur şi simplu se bucura să o aibă iar alături.

— Te duc la Chicago, dar nu plec de lângă tine, Gianna. Nu o să-ţi dau şansa să fugi iar de mine.

GIANNA

După ce se întâmplase azi, nu eram sigură că aveam să mai risc o altă fugă. Telefonul lui Matteo a sunat din nou, iar el a înjurat. Mă bucuram de distragere. Intensitatea privirii lui a vorbit unei părţi din mine împotriva căreia luptasem încă de la acel sărut. M-am întins la loc, dar în clipa în care am închis ochii, imaginea cadavrului lui Sid mi-a trecut prin minte. Chiar dacă nu- 1 omorâse Matteo, asta nu însemna că nu era vina lui. Ar fi făcut acelaşi lucru dacă nu ar fi acţionat Carmine primul.

Trebuie să fi aţipit pentru că am tresărit violent când mi-a atins ceva braţul. Am deschis ochii şi l-am văzut deasupra mea. Şi-a îndreptat spatele cu un zâmbet amuzat.

— Pare să nu te deranjeze prea mult moartea lui Sid dacă poţi adormi aşa.

M-am ridicat, ştiind că era crud în mod intenţionat, dar în acelaşi timp întrebându-mă dacă era adevărat. Eram insensibilă? Semănăm cu Matteo mai mult decât voiam să recunosc? Nu. Şi visasem despre moartea lui Sid, iar pieptul meu se simţea ca prins într-o menghină când mă gândeam la el.

— Trebuie să ne punem în mişcare. Zborul nostru pleacă în curând.

Matteo m-a apucat de talie ca să mă ridice în picioare, dar m-am smucit, dintr-odată enervată. Matteo s-a întins iar după mine, m-a tras în picioare şi m-a lipit de corpul lui:

— Ai grijă, Gianna. în urmă cu mai puţin de două ore te-am văzut făcându-ţi de cap cu alt tip. Mă mândresc cu autocontrolul meu, dar e o limită a lucrurilor pe care le voi accepta din partea ta.

Mi-am înghiţit vorbele şi l-am lăsat pe Matteo să mă conducă afară din încăpere. Stan şi Carmine aşteptau deja pe coridor. Ochii lor m-au scrutat din cap până-n picioare, apoi Stan a zis:

— încă e surprinzător de nevătămată. Dacă logodnica mea ar fi umblat peste tot să se fută cu alţii, aş fi bătut-o măr.

— Arăt de parcă mă doare-n pulă de opinia ta? a întrebat ameninţător Matteo.

Am riscat o privire spre el, întrebându-mă de ce oare nu făcea exact ce sugerase Stan. Am decis să-mi ţin gura închisă pentru moment. Autoconservarea nu era punctul meu forte, dar nu eram complet suicidară, deşi era posibil ca moartea să fi fost preferabilă faţă de ce avea tata în minte pentru mine.

Legaţi prin ură

Douăzeci de minute mai târziu, ne-am îmbarcat în avionul privat al Outfitului şi eu am ocupat un loc la geam. Matteo stătea vizavi de mine, dar fără să vorbească. Nimeni nu a încercat să vorbească cu mine pe durata zborului. Aveam senzaţia că folosea acest timp pentru a se calma. Ocazional îl prindeam privindu-mă, dar nu-i puteam desluşi privirea. Când m-am ridicat, pe la jumătatea zborului, ca să merg la toaletă, Matteo s-a ridicat şi el.

Mi-am înghiţit comentariul şi am mers spre toaleta din spate. Când am văzut că Matteo nu dă înapoi nici după ce deschid uşa, nu m-am mai putut abţine. Dă-o naibii de autoconservare.

— 0 să mă priveşti cum urinez? Nu e ca şi cum pot evada sărind din avion.

— N-aş zice că nu te cred în stare să încerci să faci o gaură în peretele avionului ca să ne omori pe toţi.

Vorbea serios? I-a zvâcnit colţul gurii, dar apoi expresia lui a redevenit dură. Pentru o clipă, privirile ni s-au întâlnit, apoi am păşit repede în mica toaletă şi am închis uşa. Matteo nu m-a oprit, dar ştiam că mă aşteaptă şi că probabil era atent după sunete ciudate.

M-am sprijinit de perete şi am închis ochii. Frica şi tristeţea îmi circulau prin corp şi devenea tot mai dificil să nu izbucnesc în suspine. Aproape îmi doream să mă fi maltratat Matteo. De ce trebuia să se comporte ca o fiinţă umană decentă?

— Ce faci? Nu mă forţa să sparg uşa, a murmurat.

Fără ca măcar să-mi pese că avea să mă

audă, mi- am văzut de treabă şi am ieşit două minute mai târziu. Privirea lui Matteo m-a analizat de parcă ar fi căutat un semn că puneam ceva la cale. Aş fi râs dacă aş fi crezut că pot s-o fac.

Ne-am întors la locurile noastre şi ne-am reluat tăcerile.

Stomacul mi-era ghem când am aterizat în Chicago. în timpul zborului nu dormisem niciun minut. Mă ţinea trează faptul că ştiam că aveam să fiu nevoită să dau curând ochii cu tata. Nu mai devreme de ieri, mâncasem pizza cu colegele mele de apartament şi făcusem planuri pentru o călătorie în Croaţia pe durata verii, iar acum din nou îmi scăpa viaţa din mâini. Chiar mai rău, mă aştepta o pedeapsă dură din partea Outfitului. Matteo chiar nu avea motive să mă protejeze de mânia tatei. Şi chiar dacă ar fi încercat, de ce i-ar permite Luca să rişte un conflict cu Outfitul din cauza mea? în ochii lor, însemnam mai puţin decât un vierme.

Avionul privat a oprit şi Matteo s-a ridicat în picioare, apoi mi-a făcut semn să-i urmez exemplul. Miau tremurat picioarele urmându-l spre uşa care deja se deschidea. Aerul rece mi-a izbit faţa. Zăpada se întindea pe pista de aterizare şi pe clădirile din împrejurimi. Era în jur de ora 4 p.m., dar părea de parcă ar fi fost miezul nopţii.

Matteo m-a prins de talie, oferindu-mi o privire de avertisment.

— Nu fugi. Nu face nimic stupid. Oamenii tatălui tău abia aşteaptă ocazia să-ţi facă rău. I-aş ucide, desigur, dar asta nu te-ar ajuta.

îşi făcea griji pentru mine, de fapt? Matteo

era o enigmă. Nu eram sigură de ce era aşa de interesat de mine. Aveam sentimentul că era vorba de mândria lui. Nu putea accepta că nu-l voiam, aşa că avea să mă oblige să mă căsătoresc cu el chiar dacă nu voiam, chiar dacă nici el nu mai voia. Dacă într-adevăr i-ar fi păsat de mine, m-ar fi lăsat să plec. Nu, asta era o demonstraţie de putere. Emoţiile nu aveau nimic de-a face.

— Nu-ţi face griji. Vreau să o văd pe Aria.

A scuturat din cap.

— Nu e momentul să-ţi revină sarcasmul. Tatăl tău nu va aprecia.

Atunci, dacă credea că e o idee atât de proastă, de ce aproape că zâmbea şi el? Uşa era deschisă complet, iar Matteo m-a condus pe cele câteva trepte, cu degetele neclintite pe talia mea. M-am simţit ca un copil care face primii paşi. în corpul meu, se lupta enervarea cu îngrijorarea, dar înainte să apuc să mă decid dacă voiam să risc o împotrivire, am dibuit un cap blond familiar. Aria. Stătea alături de Luca şi-a început să alerge când m-a văzut.

M-am uitat rugător la Matteo, dar nu mi-a dat drumul şi a continuat să mă conducă spre Aria în pas domol. Când sora mea aproape a ajuns la noi, mi-a dat drumul şi m-am grăbit spre Aria. Ne-am ciocnit aproape dureros. Am zdrobit-o pe Aria la pieptul meu, îmbrăţişând-o pe cât de strâns posibil, iar ea a făcut acelaşi lucru.

— Oh, Gianna, mi-a fost atât de frică pentru tine. Sunt atât de bucuroasă că eşti aici.

Plângea, iar faţa mea era şi ea plină de lacrimi. Dumnezeule, îmi lipsise.

După o clipă, s-a retras şi m-a scrutat în grabă, cu ochii zăbovind asupra culorii părului.

— Eşti bine? Ţi-au făcut vreun rău?

I-am dat de pe faţă câteva şuviţe de păr blond, dintr- odată simţind că urma să izbucnesc în suspine. în mintea mea, regretul cântărea greu. N-ar fi trebuit să fug. îmi aducea aminte de asta şi faţa îngrijorată a Ariei. Dacă aş fi rămas, dacă m-aş fi căsătorit cu Matteo, atunci Sid ar fi fost încă în viaţă, iar Aria n-ar fi trebuit să-şi facă griji atâtea luni. De ce a trebuit să vreau libertatea de a-mi lua propriile decizii?

— Gianna? a spus Aria coborând glasul. Ţi-a făcut ceva Matteo?

— Matteo n-a făcut nimic, a spus el tare, făcându-ne pe mine şi pe Aria să tresărim.

— Nu te-am întrebat pe tine, a spus Aria încetişor.

Ochii mei se plimbau de la unul la altul. Aveam sentimentul că nu erau în relaţii bune. Tot din cauza mea. Luca a sosit alături de noi şi şi-a bătut fratele pe umăr.

— Mă bucur să te revăd.

Nu luasem în calcul că Matteo fusese plecat de-acasă multă vreme pentru că umblase pe urmele mele. Luca abia a privit în direcţia mea, nu că mi-ar fi păsat.

— Sunt bine, i-am spus Ariei, care părea să ezite să mă creadă.

— Aşteaptă şeful, a lătrat Stan. Haideţi. Nu e ca şi cum curva merită nu ştiu ce primire.

Aria a oftat M-am crispat, dar am reuşit să nu-mi arăt şocul. Nu mă durea nici în cot de ce

credea Stan despre mine. Dar Matteo a fost mai rapid. A scos cuţitul şi l-a aruncat spre Stan, care a ţipat când lama i-a pişcat urechea.

— Data viitoare, lama asta o să-ţi despice craniul dacă nu-ţi ţii închisă fututa aia de gură, a spus.

Stan şi-a aşezat mâna pe tocul armei, dar nu a scos-o. Pe cămaşă îi picura sânge din urechea tăiată. în ochi i se citea ura. Carmine a rămas nemişcat, nici el nu şi-a scos arma. Când m-am întors spre Luca, am înţeles de ce. Avea ambele pistoale îndreptate spre oamenii tatei şi în spatele lui, Romero, pe care nici nu-l văzusem înainte, făcea acelaşi lucru.

— Nu vrem să se termine prost, aşa-i? a întrebat Luca cu un ton foarte grav. Şeful tău n-ar aprecia.

Carmine a aprobat din cap şi şi-a relaxat postura, dar Stan arăta de parcă nu i-ar fi păsat dacă tata îl pedepsea, atâta vreme cât apuca să-l omoare întâi pe Matteo. Câteva clipe, niciunul dintre noi nu a mişcat, apoi Luca şi-a pus armele înapoi în tocuri.

— Să mergem.

Carmine a ridicat cuţitul pe care Matteo îl aruncase şi i l-a dat înapoi, iar Matteo nu şi-a dezlipit privirea de Stan.

— Ea merge cu noi în maşină, a zis Stan.

Buzele lui Matteo s-au extins într-un zâmbet rece.

— Acesta e ultimul avertisment pe care-l primeşti, încetează să mă mai calci pe nervi sau îţi fac o gaură în gât.

Carmine l-a apucat pe Stan de braţ şi l-a tras spre o maşină neagră a Outfitului, în vreme ce noi ceilalţi ne-am îndreptat spre două BMW-uri.

Aria a făcut o mişcare ca să stea cu mine în spate, dar Luca a reţinut-o.

— Nu. Vreau ca Matteo să stea cu ochii pe sora ta.

Aria mi-a oferit un zâmbet ca să se scuze, apoi s-a aşezat în dreapta, alături de Luca.

Matteo m-a privit cunoscător când s-a aşezat lângă mine în spate:

— Probabil ai sări din maşina în mişcare dacă ţi-aş da ocazia.

Am pufnit

— Nu-s complet nebună. Crezi că aş risca să fug prin Chicago fără protecţie când oamenii tatei vor în mod evident să-mi facă rău?

— Deci ai încredere în mine să te protejez, dar tot nu vrei să te măriţi cu mine.

M-a străbătut uimirea.

— încă vrei să-i dai înainte cu căsătoria?

— Probabil ai putea să-i vâri un cuţit în spate şi tot ar vrea să-i dea înainte cu căsătoria, a spus Luca din faţă. E un tâmpit încăpăţânat.

— Nu te-am vânat vreme de şase luni doar ca să te las să-mi scapi.

I-am cercetat expresia, însă n-am putut trece de masca aroganţei. Nu mă lăsa.

— Poate n-ar fi trebuit să petreci atât timp căutându- mă.

Atunci aş fi fost încă în München, Sid ar fi fost în continuare în viaţă. Dar trebuia să recunosc că unei părţi din mine îi fusese dor de vechea mea

viaţă. Nu de toată, atenţie, dar cu siguranţă de fraţii mei şi poate şi de alte câteva aspecte pe care încă nu voiam să le recunosc faţă de mine.

Matteo n-a spus nimic, dar a strâns din buze. Restul drumului s-a petrecut în linişte.

Am încercat să-mi ascund emoţiile când am tras în faţa vechii mele case. Ce avea să-mi facă tata?

capitolul IO

MATTEO

Maşina Outfitului a oprit în faţa vilei Scuderi şi Luca a parcat BMW-ul închiriat chiar în spatele ei. Luca şi Aria au ieşit imediat din maşină, iar eu am deschis portiera ca să-i urmez, doar că m-am oprit când mi-am dat seama că Gianna nici nu îşi desfăcuse încă centura de siguranţă. Se uita cu atenţie în jos, la mâinile pe care şi le odihnea în poală. M-a aprins furia. Nu putea alege calea uşoară? Trebuia să fie atât de al dracului de încăpăţânată?

— N-am chef să mă cert cu tine, Gianna. Chiar n-ar trebui să-l faci pe tatăl tău să aştepte. E deja destul de nervos. Ieşi din maşină sau te scot eu.

Am aşteptat un răspuns sarcastic. în schimb, s-a întins să-şi desprindă singură centura. Mâinile

îi tremurau şi brusc mi-am dat seama ce se întâmpla. Gianna nu trăgea de timp ca să mă enerveze. Era speriată pentru că se afla iar aici. Degetele ei s-au chinuit să desfacă centura. I le-am dat deoparte şi am desfăcut- o eu. Ea a ridicat privirea încruntată, cercetându-mi faţa. Părea neliniştită. Nici măcar nu mi-a îndepărtat mâinile, care încă zăboveau pe coapsa ei.

— Trebuie să coborâm, am repetat, de data asta fără enervare.

Ea a dat încet din cap, cu ochii la fereastră. îi vedeam pe Luca şi Aria privindu-ne, iar în spatele lor aşteptau Stan şi Carmine. Romero era lângă a doua noastră maşină, verificând împrejurimile. Nu credeam că era vreo capcană, dar niciodată nu puteai şti cu nenorociţi! din Outfit. Lucrurile nu fuseseră tocmai roz între noi în ultimele câteva luni.

— Mi-e frică, a spus încet, apoi a râs răguşit. Nu e aiurea că mi-e frică de propriul tată?

— Tatăl tău e Consigliere şi un dobitoc absolut. Sunt multe motive pentru care să îţi fie frică de el.

încă se holba în poală.

— Mă urăşte. Nu ar ezita să-mi tragă un glonţ în cap după tot ce am făcut.

Ar fi trebuit să treacă de mine şi nu aveam dubii că puteam să-l dobor cu o mână legată la spate. Am arcuit un deget sub bărbia ei şi i-am întors faţa spre mine până ce ochii ei albaştri i-au întâlnit pe ai mei:

— N-o să permit să se întâmple asta.

Preţ de o clipă, privirea i s-a îmblânzit şi ochii i-au fugit spre buzele mele, dar apoi Gianna a revenit la vechiul sine şi s-a retras. Aproape am mârâit. A deschis portiera şi a ieşit. Când am prins-o din urmă, pe faţă nu mai avea nici urmă de frică. Ţinea spatele drept şi le-a aruncat oamenilor lui Scuderi cea mai nimicitoare privire pe care am văzut-o vreodată la ea. Asta era Gianna pe care o ştiam. Singurul indiciu că nu era atât de relaxată pe cât pretindea era că nu s-a certat cu mine când mi-am pus mâna pe spatele ei în timp ce am condus-o spre uşa de la intrare. Abia aşteptam să îmi trec mâinile peste fiecare centimetru din corpul ei, să o revendic în sfârşit. Iar mi s-au strecurat în minte imaginile cu Sid şi labele lui pe ea şi-a trebuit să mă împotrivesc nevoii de a lovi ceva.

Luca a ridicat din sprâncene, cu nerăbdarea citindu-i-se peste tot pe faţă.

— Ce v-a luat atât, în morţii mă-sii?

L-am ignorat pentru că în acel moment s-a deschis uşa şi-n prag a apărut Scuderi, încruntat. Lângă mine, Gianna s-a făcut mică. Nu credeam că ea observase măcar, pentru că faţa i-a rămas la fel de impasibilă. Scuderi a vorbit scurt cu oamenii săi, apoi le-a cerut să plece şi s-a întors spre Luca. Şi-au strâns mâinile şi a îmbrăţişat-o pe Aria. Până în acest punct, nici măcar o privire nu i-a aruncat Giannei. Mă enerva la culme. Ochii lui reci s-au concentrat asupra mea, iar eu i-am surâs dispreţuitor. Uram tot ce ţinea de omul ăla, chiar şi faţa imbecilă şi părul dat pe spate. Arăta ca cel mai rău clişeu de mafiot.

— Văd că ai găsit-o, a spus.

— Mereu obţin ceea ce vreau.

Tot nu aruncase vreo privire în direcţia Giannei, dar expresia lui a devenit necruţătoare.

— Ce ai vrut era o italiancă respectabilă. Ce obţii e ce-a rămas după Dumnezeu ştie câţi bărbaţi.

Gianna s-a crispat sub mâna mea, cu ochii măriţi o fracţiune de secundă, înainte să-şi recapete controlul asupra feţei, dar tatăl ei nu terminase încă. Deloc de mirare că el şi tata se înţeleseseră atât de bine.

— Nu pricep de ce te-ai deranjat să pierzi atât de mult timp după ea. Oamenii mei ar fi prins-o şi fără tine.

Oamenii lui ar fi făcut o mulţime de lucruri cu Gianna. Luca a mijit ochii spre mine ameninţător. îşi dădea seama cât de mult voiam să-mi înfig cuţitul în faţa tâmpită a lui Scuderi? M-am uitat înapoi la Scuderi, nerăbdător să-i şterg rânjetul ăla superior de pe faţă.

— Cred că ar trebui să intrăm ca să discutăm câteva chestiuni, a spus Luca folosindu-şi vocea de Capo.

De obicei mă călca pe nervi când făcea asta, dar de data asta probabil că era mai bine aşa. Aveam sentimentul că cuţitul meu avea să-şi găsească drumul spre ochiul lui Scuderi dacă trebuia să-i mai suport expresia stupidă încă o secundă. Scuderi a aprobat din cap şi a deschis uşa. Practic, Gianna era lipită de mine în lateral când am trecut pe lângă el. Prin vene îmi ardea nevoia de a o proteja. Poate că ea nu-şi dădea seama, dar faptul că mă căuta atunci când era speriată era toată confirmarea de care aveam nevoie că avea sentimente pentru mine, chiar dacă nu era conştientă de ele deocamdată.

— Cum o poţi atinge după ce a făcut? După ce

ai văzut-o făcând? Aş fi dezgustat, a spus Scuderi închizând uşa.

Evident că nu aştepta un răspuns, aşa că s-a întors spre Luca.

— Dacă soţia mea ar fi făcut aşa ceva, aş fi omorât- o, şi am sentimentul că şi tu ai fi făcut la fel, Luca.

Aria i-a aruncat lui Luca o privire şocată, dar el era prea ocupat să-l fixeze pe Scuderi.

— Nu sunt aici să discutăm ce-ar fi dacă. Vreau să rezolvăm chestiunea asta odată pentru totdeauna. Ne-ai promis ceva şi aşteptăm să te ţii de cuvânt.

— Ce am promis nu mai e disponibil, a spus Scuderi arătând din cap spre Gianna. Dar dacă vreţi bunuri stricate, sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere. Dante ne aşteaptă în sufragerie. Asta e o chestiune ce ţine de Outfit, dar Dante va avea ultimul cuvânt.

Luca mi-a întâlnit privirea, a lui fiind clar de avertisment.

— Atunci să mergem. Am lucruri mai bune de făcut decât să stau la bârfă cu tine. Şi sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere bună pentru noi toţi.

Nu-mi păsa de Dante sau de Scuderi. 0 luam pe Gianna cu mine la New York chiar dacă trebuia să înjunghii fiecare membru din Outfit în acest proces.

GIANNA

încercam din răsputeri să menţin o expresie neutră, dar era incredibil de greu. Spre ruşinea mea, mâna lui Matteo pe spatele meu chiar mă ajuta să mă concentrez. Pe de altă parte, expresia

lui îmi alimenta anxietatea. Arăta ca însetat de sânge. Am riscat o privire către Luca şi tata, care nici ei nu se deranjau să facă schimb de amabilităţi.

Era evident că lucrurile luaseră o întorsătură spre mai rău de când plecasem. Dacă Luca se comporta decent în preajma tatei, relaţiile dintre Outfit şi New York nu puteau fi bune acum.

Aria m-a atins blând pe braţ, cu ochii plini de îngrijorare. M-am forţat să zâmbesc, dar trebuie să o fi făcut ciudat pentru că ea doar s-a încruntat în schimb. La naiba. Matteo m-a împins mai în faţă. Tata şi Luca se îndreptau deja spre sufragerie, dar am îngheţat la auzul paşilor grăbiţi şi m-am uitat spre scări. Lily şi Fabi năvăleau spre mine, cu feţele luminate de fericire. Din ochi mi-au izvorât lacrimi când frăţiorul meu a sărit pe mine, îngropându-şi capul la pieptul meu. Dumnezeule, crescuse de când îl văzusem ultima oară. Cum era posibil aşa ceva? Fusesem plecată doar şase luni. Şi-apoi m-a cuprins şi Lily în braţe.

— Ne-a fost atât de dor de tine, a şoptit printre lacrimi.

Strânsoarea lui Fabi mă împiedica să respir, dar nu-mi păsa.

I-am îmbrăţişat, la rândul meu, la fel de strâns. Cât fusesem fugită de-acasă, abia îndrăznisem să mă gândesc la familia mea, pentru că simţeam că mi se deschide o prăpastie în piept de fiecare dată când o făceam.

— Nu ţi-am zis să îi ţii sus? a şuierat tata, făcându- mă să ridic privirea pentru a o descoperi pe mama coborând ezitant scările.

— îmi pare rău. Au fost prea rapizi, a spus cu o voce umilă.

Privirea ei m-a scrutat rapid, după care s-a uitat la tata fără să-mi spună un cuvânt. Am înghiţit în sec. Deci asta era tot? Pentru că nu făcusem ce doriseră, eram moartă pentru ei? Ştiusem că tata avea să mă condamne, dar sperasem că măcar mama avea să se bucure de întoarcerea mea.

— Lily, Fabi, înapoi în camerele voastre.

— Dar tata, n-am văzut-o de nu ştiu când pe Gianna, a mormăit Fabi.

Tata a acoperit distanţa dintre noi în două salturi rapide şi i-a împins violent, apoi i-a îndreptat spre mama.

— Sus, acum.

Fabi a ridicat bărbia, iar Lily a rămas nemişcată. Faţa tatei era tot mai roşie de furie.

— E în regulă, le-am spus. Putem vorbi mai târziu.

— Nu, nu puteţi. Nu te las în preajma lor. Nu mai eşti fiica mea şi nu vreau ca mizeria pe care o reprezinţi să se ia şi pe Liliana, a spus tata cu duritate în priviri.

Nici nu ştiam ce să spun. Nu voia să-mi mai văd fratele şi sora.

— Ce prostie, a spus Matteo.

— Matteo, l-a avertizat Luca.

El deja o ţinea pe Aria de încheietură ca să nu intervină.

— Nu e treaba noastră.

Tata l-a privit furios.

— Corect. E familia mea, iar Gianna încă se supune regulilor mele, să nu uiţi asta vreodată.

— Credeam că nu mai sunt fiica ta, aşa că de ce trebuie să ascult ce zici?

Matteo m-a strâns de mijloc. Ce? El putea să-l

provoace pe tata, dar eu nu aveam voie?

— Ai grijă, a spus tata. încă eşti parte din Outfit.

— N-ar trebui să-l mai facem pe Dante să aştepte, a spus Luca.

De data asta, chiar am ajuns în sufragerie fără incidente. Dante Cavallaro stătea în faţa ferestrei, vorbind la telefon. A închis şi s-a întors spre noi. A trebuit să mă abţin de la a tremura când ochii lui reci s- au oprit asupra mea. Omul de gheaţă, într-adevăr. Dintr- odată, mi s-a făcut foarte frică. Era o chestiune serioasă.

Nu-mi aminteam ultima oară când mă simţisem atât de îngrozitor de lipsită de apărare.

— Luca, Matteo, Aria, a spus Dante Cavallaro cu glasul lipsit de emoţie. Gianna.

Am tresărit din cauza surprizei. Crezusem că avea să pretindă că era sub demnitatea lui să mă salute, aşa cum făcuse tata.

— Domnule, am spus plecând uşor capul.

Detestam să fac asta, dar ştiam că era spre binele meu.

— îţi dai seama că ceea ce ai făcut este trădare? a întrebat Dante.

Nu eram sigură ce să răspund. Dacă eram de acord, eram condamnată, şi dacă n-aş fi făcut-o, l-aş fi înfuriat pe bărbatul care putea să decidă să pună să fiu ucisă.

— Gianna este logodnica mea şi-ar fi fost soţia mea acum, dacă n-ar fi fugit. Cred că ar trebui să fie treaba fratelui meu, drept Capo din New York, să determine dacă ea merită vreo pedeapsă.

Ochii mei au trecut de la Matteo la Luca, a cărui privire dură m-a făcut iar să mă înfior.

— E ridicol, a mormăit tata.

Dante nu părea jignit, totuşi.

— Să înţeleg că încă vrei să mergi înainte cu căsătoria?

— Da, a spus Matteo fără ezitare.

Nimeni nu s-a deranjat să mă întrebe pe mine ce vreau, bineînţeles, dar ştiam că nu trebuia să deschid gura. Nu când lucrurile s-ar fi putut termina foarte prost pentru mine.

Dante a făcut semn spre tata să se apropie şi-au vorbit încetişor câteva clipe. Tata nu părea deloc mulţumit.

— Nu voi transforma asta într-o chestiune oficială a Outfitului. Nu vă voi opri din a merge înainte cu căsătoria. Totuşi, dacă nu o veţi face, atunci nu voi avea de ales decât să te pedepsesc, mi-a spus Dante, a dat din cap spre Matteo, după care s-a reîntors spre tata. îţi revine ţie chestiunea, de vreme ce Gianna face parte din familia ta, şi sper ca la finalul zilei să existe o înţelegere care să ne permită tuturor să colaborăm paşnic.

Acestea fiind spuse, a făcut un pas în spate şi i-a făcut tatei semn să preia discuţia.

— Chiar vă permiteţi să primiţi pe cineva ca Gianna la New York? Fiind noul Capo, oamenii tăi se aşteaptă să respecţi tradiţiile şi să îi tratezi fără milă pe trădători, a spus tata către Luca.

— Oamenii mei îmi acceptă deciziile, a zis Luca, dar cu o urmă de ameninţare în voce. Oricare va fi decizia mea.

Brusc, m-am întrebat dacă Luca avea să se împovăreze cu mine. Nu e ca şi cum aş fi vrut să devin parte din Famiglia, dar dacă alegerea era între a sta pe teritoriul tatei şi a trăi la New York cu Aria, atunci ştiam ce aş alege.

Matteo arăta de parcă ar fi fost pe punctul de

a-şi scoate cuţitele şi s-a îndreptat spre Luca pentru a discuta între patru ochi, iar Aria a profitat de ocazie pentru a mi se alătura. I-am oferit un zâmbet de recunoştinţă.

— Fratele meu ţi-o va lua pe fiica ta de pe cap, în ciuda greşelilor ei. Cred că e o ofertă foarte generoasă pentru tine. Ar trebui să te bucuri pentru că nu trebuie să îi cauţi un nou soţ.

Tata a pufnit.

— De parcă aş găsi pe cineva. Nu mi-aş irosi astfel timpul preţios.

îmi fierbea sângele nu doar din cauza cuvintelor tatei, ci şi pentru că nici oferta lui Luca nu îmi convenea. Se comportau de parcă aş fi fost mai puţin om. Ascultându-i, mi-am dat seama că făcusem bine să fug. Lumea asta era tare rău dată peste cap.

— Deci, ce spui? a întrebat Luca cu buzele strânse. Tata s-a uitat la şeful lui, dar Dante părea convins să nu se bage. Arăta de parcă nu ar fi putut să-i pese mai puţin de rezultat.

— Sper că nu intenţionaţi să faceţi o petrecere la nuntă. Vreau ca chestiunea asta să se rezolve într-o linişte cât mai mare posibil. Ne-a cauzat destulă jenă deja şi mie, şi Outfitului. Nu îi voi da şansa să ne facă şi mai mult de râs, a afirmat tata în cele din urmă.

Am strâns din dinţi atât de tare, încât am fost surprinsă că nu mi-a pocnit falca.

Matteo a scuturat din cap.

— Nu am nevoie de nuntă cu petrecere. Oricum, prefer să mă îmbăt fără să am prin preajmă fetele bătrâne ale familiei.

Un hohot de râs mi-a gâdilat gâtul, dar m-am abţinut. Matteo mi-a aruncat o privire de parcă ar

fi vrut să vadă dacă îl găseam la fel de amuzant cum bineînţeles că se considera el însuşi. Tot ce făcea el era calculat. Asta era ceva ce nu puteam uita vreodată. Matteo folosea umorul şi zâmbetele ca să ascundă cât era de periculos, dar nu aveam să las asta să mă păcălească. Nici acum, nici vreodată în viitor, mai ales nu când era evident că el credea că era generos din partea lui să mă primească înapoi.

— Fetele bătrâne n-ar veni, oricum. Nimeni nu vrea să fie asociat cu cineva ca ea, a spus tata cu o privire generică în direcţia mea.

Strânsoarea Ariei pe încheietura mea era ca de oţel, de parcă n-ar fi avut încredere că nu aveam să-l atac pe tatăl nostru.

— Va exista o slujbă la biserică, aşa cum e tradiţia, a spus Luca. Nu e nevoie de alţi invitaţi în afară de familia apropiată.

— Tradiţia, a pufnit tata. Gianna a scuipat pe tradiţiile noastre. Prezentarea cearşafurilor, la care Famiglia ţine atât de mult, va trebui să fie anulată. Şi o rochie albă iese şi ea din discuţie. Nu voi permite să îşi bată joc de valorile noastre.

Luca a dat din cap:

— E rezonabil aşa.

Aria i-a aruncat soţului ei o privire incredulă, dar n-am fost surprinsă că nu urma să am voie să mă îmbrac în alb. De parcă mi-ar fi păsat. După cât mă interesa pe mine, mă puteam căsători dezbrăcată. Nu voiam nimic din toate astea. Şi nu-mi păsa nici de tradiţiile lor stupide. Se comportau de parcă îmi făceau mie o favoare, de parcă eram criminalul care aştepta să fie executat şi căruia i se înmâna decizia de a fi iertat pe un platou de argint. Nu făcusem nimic greşit, nimic în comparaţie cu ce

făcuseră fiecare dintre bărbaţii din acea încăpere.

— Probabil că s-a dăruit fiecărui bărbat din Europa, iar tu încă o vrei? a întrebat iar tata.

Ştiam că o face ca să mă umilească şi să mă rănească şi detestam faptul că nu puteam spune că nu îi reuşea în totalitate.

M-am uitat la bărbatul care era tata şi n-am simţit nimic. Ştiusem mereu că nu mă place prea mult, dar niciodată nu îmi dădusem seama cât de mult mă dispreţuia. Mi-am înfipt unghiile în carnea moale a palmelor.

Matteo stătea drept, cu un zâmbet ciudat pe faţă.

— Am căutat-o şase luni. Dacă n-aş fi vrut-o, crezi că aş mai fi pierdut atât timp cu ea? Am lucruri mai bune de făcut.

Dacă mai auzeam asta o dată, urma să-mi pierd minţile.

— Credeam că vrei răzbunare, dar oamenii mei mi-au spus că n-ai atins-o nici cu un deget, tata m-a privit direct. Dar din nou, probabil n-ai vrut să te murdăreşti. Nu cred că un simplu duş va reuşi să o facă din nou curată pe fiica mea.

Aria m-a strâns şi mai tare de încheietură, iar eu am stat pe loc. Nici nu-mi dădusem seama că făcusem un pas spre tata ca să... nu eram sigură ce aş fi făcut. Să-l lovesc? Poate. Cuvintele şi expresiile lui chiar mă făceau să mă simt murdară şi detestam faptul că avea o astfel de putere asupra mea. în acelaşi timp, mai degrabă m- aş fi aruncat de pe acoperişul acestei case decât să recunosc că nu mă culcasem cu nimeni cât fusesem fugită de-acasă. Acela era un secret pe care aveam să-l protejez cu toată fiinţa mea.

— Cine spune că nu vreau încă răzbunare? a

întrebat Matteo cu o voce ameninţătoare.

Ochii lui întunecaţi i-au întâlnit pe ai mei. Nenorocitul. Deci privirile îngrijorate din maşină fuseseră doar de spectacol? Ştia că nu voiam să mă mărit cu el. Ştia că asta era o pedeapsă pentru mine. Cine ştie ce avea pregătit pentru mine odată ce mă prindea în gheare?

— N-o să mă mărit cu nimeni, am izbucnit. Asta e viaţa mea.

Tata a părut livid cât s-a împleticit spre mine ca să îmi dea o palmă. Urechile au început să-mi ţiuie şi gustul de cupru mi-a umplut gura. în urmă cu multă vreme şi- acum multe palme, aş fi plâns.

— Vei face cum spun eu. Mi-ai întinat destul numele şi onoarea. Nu-ţi mai tolerez insolenţa nici măcar o zi în plus, a mârâit, înroşit la faţă.

— Şi dacă nu?

încheietura aproape îmi amorţise de la cât de zdrobitoare era strânsoarea Ariei. Reuşise să se poziţioneze între tata şi mine, în ciuda evidentei dezaprobări a lui Luca, dar el era ocupat să-l ţină pe Matteo de tricou la fel de strâns.

Am încercat să mă eliberez de Aria, dar fără să-mi dezlipesc privirea de pe tata. Aria încă încerca să mă protejeze, dar era vorba de o luptă pe care nu o putea purta în locul meu.

Mâna tatei încă era ridicată, pregătit fiind să mă lovească din nou. Ce-ar fi făcut dacă l-aş fi lovit şi eu? Mi- ar fi plăcut să fiu destul de curajoasă pentru a afla.

— Dată fiind trădarea ta, nimeni n-ar zice nici pâs dacă te-aş da unuia dintre cluburile de sex ale Outfitului, aşa ne-am putea folosi de promiscuitatea ta.

în ciuda celor mai bune intenţii ale mele,

şocul m- a făcut să măresc ochii. Dante s-a încruntat, dar nu eram sigură că era un semn bun sau nu.

Ochii lui Matteo ardeau de atâta ură, încât mi s-a ridicat părul de ceafă. Luca încă îl ţinea de umăr, împiedicându-l să ce? Nu eram prea sigură.

— N-o să se întâmple asta. Gianna va deveni soţia mea. Azi, a spus Matteo.

— Ce? Eu… m-am bâlbâit, dar tata m-a redus la tăcere cu o altă palmă.

Mai dură decât precedenta, iar inelul lui mi-a prins buza inferioară. Durerea m-a săgetat prin faţă şi un lichid cald a început să-mi curgă pe bărbie.

— Destul, a spus Aria, iar dintr-odată Luca a început să o tragă înapoi, în vreme ce Matteo mă strângea tare de braţ şi mă conducea afară din încăpere, apoi pe hol spre baie.

Nu eram sigură dacă din cauza şocului de la ce se întâmplase sau a vitezei cu care mă îndepărta Matteo, dar nu m-am împotrivit, doar m-am împleticit urmându- 1, fără să mă deranjez măcar să opresc sângele care picura pe bluză din buza mea spartă. Matteo m-a împins în baie, apoi a intrat după mine şi a închis uşa.

M-am uitat la reflexia mea din oglindă. Sângele îmi acoperea bărbia şi chiar mai mult sânge picura din tăietura din buza mea inferioară şi apoi pe tricou. Buza mi se umfla deja, dar m-am bucurat să remarc că aveam ochii uscaţi, fără urmă de lacrimă. Matteo a apărut în spatele meu, trupul său dominându-mă de la înălţime şi ochii întunecaţi scrutându-mi faţa făcută praf. Fără zâmbetul consacrat de rechin şi amuzamentul arogant, arăta aproape tolerabil.

— Nu ştii când să taci, aşa-i? a şoptit.

Buzele i-au format un rânjet, dar care arăta cumva nepotrivit. în ochii lui era ceva tulburător. Privirea lui îmi amintea de cea pe care o văzusem când se ocupase de ostaticii ruşi de la subsol.

— Nici tu, am spus, apoi am tresărit din cauza durerii care îmi străpungea buza.

— Adevărat, a zis cu o voce ciudată.

înainte să apuc să reacţionez, m-a apucat de şolduri, m-a întors şi m-a ridicat pe lavoar.

— De asta suntem perfecţi unul pentru celălalt.

S-a întors şi zâmbetul arogant. Nenorocitul păşise între picioarele mele.

— Ce faci? am şuierat, alunecând în spate pe marginea lavoarului ca să pun mai multă distanţă între noi, în vreme ce-l împingeam de piept.

Nici nu s-a clintit, era prea puternic pentru mine. Zâmbetul i-a crescut. M-a prins de bărbie şi mi-a ridicat capul.

— Vreau să văd cum arată buza ta.

— N-am nevoie de ajutorul tău. Poate că ar fi trebuit să-l opreşti pe tata de la a-mi sparge buza, în primul rând.

Gustul de sânge, dulceag şi metalic, mi-a făcut stomacul să se strângă şi mi-a amintit de imagini mai dure.

— Da, ar fi trebuit, a spus sumbru, atingând uşor cu degetul mare rana în timp ce îmi deschidea buzele. Dacă nu m-ar fi ţinut Luca, mi-aş fi înfipt cuţitul în spatele lui taică-tu, dă-le dracului de consecinţe. Poate o s-o fac, totuşi.

A dat drumul buzei mele şi a scos un cuţit lung şi curbat din tocul de sub geacă, după care l-a rotit în mână cu o mină calculată. Apoi ochii i-au

scânteiat spre mine.

— Vrei să-l omor?

Dumnezeule, da. Am tresărit la auzul vocii lui Matteo. Ştiam că era greşit, dar după ce spusese azi tata, voiam să-l văd implorând milă şi ştiam că Matteo era capabil să aducă pe cineva în genunchi, lucru care mă entuziasma într-un mod înfiorător. Exact de asta voisem să ies din acest stil de viaţă, de ce *încă* voiam să ies. Aveam potenţial pentru cruzime indiferent cât am încercat să mă conving opusul, iar viaţa aceasta era dovada.

— Asta ar însemna război între Chicago şi New York, am zis simplu.

Nu că m-ar fi durut undeva de pace. Bărbaţii ar fi găsit imediat alt motiv să se omoare unii pe alţii. Cineva reuşea mereu să insulte onoarea altcuiva şi-apoi nu se putea şti ce urma.

— Să-l văd pe taică-tu sângerând de moarte la picioarele mele ar merita riscul. *Tu* meriţi riscul.

Nu eram sigură dacă glumea sau nu, dar devenea prea... serios. Voiam să-l sărut pentru ce spusese, dar ar fi fost greşit. Matteo era greşit. Totul era. în urmă cu puţin timp, l-am văzut pe Sid omorât şi ştiam foarte bine că ar fi putut la fel de bine să fie Matteo cel care a apăsat pe trăgaci. Nu puteam să-i permit să mă manipuleze. Era prea bun la asta.

I-am împins iar umărul.

— Trebuie să-mi îngrijesc buza. Dacă n-ai nimic mai bun de făcut decât să-mi stai prin preajmă, măcar dă-te din calea mea.

Tot nu s-a clintit şi era prea puternic să-l pot îndepărta eu. Muşchii i s-au mişcat sub cămaşă, făcându- mă să mă întreb cum ar fi arătat fără ea. *Greşit. Atât de greşit.*

Şi-a pus cuţitul pe lavoar, alături de mine.

— N-ar trebui să îmi laşi obiecte ascuţite în preajmă atunci când sunt nervoasă.

— Cred că-mi asum riscul, a spus, punându-şi palmele pe ambele laturi ale coapselor mele, făcând să n-am de ales decât să mă las pe spate pentru a pune o oarecare distanţă între noi.

— încetează, am mârâit pentru că mirosea prea bine şi îmi simţeam trupul dorind să se mute mai aproape, apoi m-am cutremurat iar.

Am ridicat mâna şi mi-am pipăit buza. Părea că se umflase şi mai mult, iar sângerarea încă nu se oprise. Matteo mi-a îndepărtat mâna.

— Faci mai rău. E nevoie de cusătură. Să sun un doctor?

— Nu, am spus repede.

Nu voiam să mai afle şi alţi oameni şi, cel mai important, nu voiam ca nenorocitul de tata să afle că reuşise să-mi spargă buza.

— 0 cos eu!

Matteo a ridicat din sprâncene. A făcut un pas în spate şi a scrutat rapid dulapurile, apoi a scos o trusă medicală. A trecut o aţă prin ac şi mi l-a înmânat. M-am întors pe lavoar ca să mă pot vedea în oglindă, apoi am apropiat acul de buză. Niciodată nu cususem pe nimeni, cu-atât mai puţin pe mine însămi. Detestam acele, închideam ochii şi când făceam un vaccin. Matteo mă privea şi nu voiam să îi par slabă, aşa că am împins în buză cu vârful acului, am tresărit de durere şi l-am retras.

— Futu-i. Doare ca dracu'.

M-au luat transpiraţiile, apoi m-am uitat la Matteo.

— Haide, râzi.

Matteo mi-a smuls acul din mână.

— N-o să meargă.

— Ştiu, am murmurat. Poţi să o faci tu?

— Va fi dureros. Nu am nimic pentru durere.

— Pe tine te-ai cusut vreodată?

— De câteva ori.

— Atunci mă descurc şi să mă coşi pe mine. Fă-o.

Mi-a dat câteva pastile de Tylenol.

— Ia câteva. Nu te vor ajuta cu durerea imediată, dar vor fi bune mai târziu.

— Şi vodka merge.

— Bănuiesc că ai aflat asta în lunile tale pe fugă, a spus cu un zâmbet care s-a dezvoltat în unul înfricoşător.

încă nu-mi pusese multe întrebări. Nici măcar despre alţi ţipi în afară de Sid. Poate că nu voia să ştie, iar eu nu i-aş fi spus oricum. Era destul de rău deja că o viaţă inocentă se pierduse din cauza mea. Nu i-aş fi spus numele altor ţipi pe care îi sărutasem ca să-i poată omorî şi pe ei. Moartea era o pedeapsă prea dură pentru un sărut, pentru orice, de fapt, dar acest lucru nu era ceva cu care Matteo să fie de acord.

— Printre altele, am spus pentru că nu ştiam când să tac.

Şi ce moment mai bun să provoci pe cineva dacă nu când stă să te înţepe cu un ac ascuţit.

— Sunt convins, a spus zâmbind şi mai înfricoşător.

Matteo mi-a cuprins bărbia.

— încearcă să stai nemişcată.

M-am pregătit, în vreme ce el mi-a atins buza cu acul. în ciuda mişcărilor mele, Matteo a fost grijuliu cât m-a cusut. Tot durea ca naiba de fiecare dată când îmi trecea acul prin piele, iar

ochii mi se umpleau de lacrimi idioate. M-am împotrivit lor cât de mult am putut, dar în cele din urmă mi-au căzut câteva pe obraji. Matteo n-a făcut niciun comentariu, ceea ce m-a bucurat. Pentru el, probabil că nu era mare lucru. Când a pus acul jos, după ceea ce a părut o veşnicie, dar probabil că fuseseră mai puţin de cinci minute, mi-am şters repede lacrimile de pe obraji, jenată că arătasem astfel slăbiciune în faţa lui.

— Se va umfla şi mai tare. Mâine dimineaţă vei avea o buză grăsană, a spus Matteo.

Mi-am verificat imaginea. Buza mi se umflase deja considerabil de când o văzusem ultima oară sau poate că doar în imaginaţia mea. Am tras de buza inferioară ca să văd cusăturile. Nu se vedeau pe dinafară. Măcar nu urma să am o cicatrice urâtă.

— N-ai cum să vrei să te căsătoreşti cu mine arătând aşa, am arătat spre faţa mea. Ar trebui să anulăm nunta.

Matteo a scuturat din cap, cu un zâmbet subtil.

— Nicio şansă. N-o să-mi scapi iar din mâini, Gianna. Ne vom căsători astăzi. Nimic nu mă va opri.

- ■* capitolul II ¿

GIANNA

După ce buza mi-a fost îngrijită, mie şi Ariei ni s-a dat voie să mergem în fosta mea cameră cât discutau bărbaţii despre cum să procedeze cu nunta. Li sa cerut să mă păzească două gărzi de corp. Una aştepta în faţa uşii, una sub fereastra mea, în caz că decideam să fug pe acolo. în clipa în care uşa camerei mele s-a închis, m-am sprijinit de ea şi am lăsat să-mi scape un oftat tremurat.

Aria mi-a atins obrazul.

— Cum e buza?

— Bine. Matteo mi-a cusut-o.

— Mă bucur atât de mult că a decis să se căsătorească cu tine.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu şi tu, Aria.

Aria m-a tras spre pat şi m-a făcut să iau loc.

— Tata te-ar fi dat unuia dintre soldaţii lui drept pedeapsă, Gianna. Şi poţi să fii sigură că ar fi ales cea mai puţin atrăgătoare variantă. Cineva cu-adevărat nasol. E foarte supărat pe tine. Matteo nu e o alegere proastă.

Cred că îi pasă de tine dacă a făcut atâtea eforturi ca să te găsească.

— E un bărbat mândru. Mândria l-a făcut să mă caute, nu altceva.

— Poate, a spus nesigură.

A ridicat o perie de pe noptieră.

Totul era nemişcat, aşa cum le lăsasem când plecasem, în urmă cu şase luni. Am fost surprinsă că tata nu arsese toate lucrurile mele. Eram atât de obosită, încât abia puteam să-mi ţin ochii deschişi. Era aproape şapte seara. în Germania ar fi fost trecut de miezul nopţii. Nu-mi venea să cred cât de multe se întâmplaseră de când mă trezisem de dimineaţă în Munchen.

— A meritat? a întrebat Aria încet, pieptănându- mi părul.

Nu-mi aduceam aminte când o făcuse ultima oară, îmi plăcea senzaţia degetelor ei pe scalp şi a trebuit să rezist nevoii de a-mi lipi faţa de abdomenul ei şi de a plânge.

I-am întâlnit privirea plină de compasiune şi, din cine ştie ce motiv, înţelegerea ei m-a înfuriat.

— Dacă şansa la libertate a meritat să-l calc pe nervi pe tata şi să fiu numită curvă şi prostituată? Da, absolut. Dar dorinţa mea prostească de a avea ceva mai mult a meritat şi viaţa unui tip inocent? Atunci nu, în puia mea. Nici toată existenţa mea nu valorează atât de mult. Sid a plătit preţul suprem pentru egoismul meu. Nu pot face nimic pentru a fi iertată pentru asta.

Şi lacrimi mi-au ţâşnit din ochi.

— Mi-a spus Luca, a zis Aria. îmi pare atât de rău.

Mi-am şters lacrimile de pe faţă.

— Poate că ar trebui să-l las pe tata să mă mărite cu unul dintre soldaţii lui sadici. Aşa mi-ar trebui.

— Nu spune asta, Gianna. Meriţi fericire la fel de mult ca oricine altcineva. Nu aveai de unde să ştii ce avea să se întâmple. Nu e vina ta că l-au omorât pe Sid.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Desigur că e vina mea. Ştiam cine mă căuta. Ştiam de ce sunt capabili Matteo şi oamenii tatei. Am ştiut că supun riscului pe oricine lăsam să se apropie de mine. De asta nu mi-am dat întâlniri cu ţipi niciodată pe unde am stat înainte. Am flirtat şi ne-am sărutat, dar apoi mi-am văzut de drum. Cuvintele tale de demult mi-au rămas în minte. Că a fi cu un alt tip când eşti logodită cu un bărbat ca Luca ar însemna moartea tipului.

— Nu mă refeream la tine. A trecut atât de multă vreme de-atunci.

— Dar Matteo e exact ca Luca, iar eu ştiam asta. Ştiam că avea să omoare orice tip ar fi găsit cu mine, dar tot i-am dat înainte cu Sid. La fel de bine aş fi putut apăsa chiar eu trăgaciul!

— Nu. Nu credeai că te va prinde. Voiai să simţi că eşti acasă şi să începi o viaţă nouă, aşa cum meritai după ce ai fost pe fugă atât timp. Te-ai simţit în siguranţă şi ai vrut să acorzi iubirii o şansă. Şi e în regulă.

— Nu. Nu, nu e. Nu pricepi, Aria. Nici măcar nu a fost vorba despre iubire. Nu-mi plăcea Sid atât de mult. Nu-mi plăcea prea mult de el la sfârşit pentru că putea fi un adevărat dobitoc, iar

asta face lucrurile să fie şi mai grave. Am riscat prea mult pentru săruturi neatente şi pipăieli ciudate, iar Sid a murit din cauza asta.

— Te rog să nu te învinovăţeşti. Dă vina pe tata şi pe oamenii lui. Dă vina pe Matteo. Nu-mi pasă, dar nu te învinovăţi pe tine.

— Oh, dau vina pe toţi, nu-ţi face griji, dar asta nu schimbă faptul că, fără mine, Sid ar cânta încă la chitara lui şi-ar flirta cu fetele din Munchen.

— Nu poţi schimba trecutul, Gianna, dar poţi scoate ce-i mai bun din viitor.

N-am putut să nu zâmbesc.

— Mi-a fost dor de optimismul tău. Mi-am pus capul în poala ei şi am închis ochii. Mi-a fost atât de dor de tine.

Mi-a mângâiat părul.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Sunt atât de fericită că vei trăi la New York, cu mine.

— întâi va trebui să mă căsătoresc cu Matteo. Cum voi fi eu soţie, Aria?

— El şi Luca muncesc mult. Nu va trebui să-l vezi prea des.

— Chiar şi-aşa. Va trebui să dorm cu el şi să împărţim patul şi să încerc să fiu decentă cu el pentru Dumnezeu ştie cât timp. Nu e ca şi cum îmi va acorda vreo şansă să fug iar.

— Te gândeşti să fugi iar? a întrebat cu glas scăzut.

— Nu ştiu. Poate.

— Poate că nu va fi atât de rău pe cât crezi. Matteo poate fi amuzant şi arată bine, deci la nivel fizic n-ar trebui să fie prea rău. Şi sunt sigură că e

un iubit bun, dat fiind câte fete a avut în trecut.

M-am cutremurat.

— Corect. Dacă ne întoarcem la New York diseară, probabil se va aştepta să se culce cu mine.

Aria mi-a cercetat expresia.

— îţi faci griji că îşi va manifesta furia pentru că te- ai culcat cu alţii înaintea lui?

— N-am făcut asta.

Aria a clipit.

— Ce n-ai făcut?

— Nu m-am culcat cu nimeni. Aş fi făcut-o dacă aş fi avut mai mult timp ca să cunosc vreun tip, dar nu a fost cazul.

— De ce n-ai spus nimic? Tata te-a tratat îngrozitor. Poate te-ar ierta dacă i-ai spune adevărul.

S-a mişcat de parcă ar fi vrut să coboare la parter ca să-i spună chiar ea, dar am tras-o înapoi pe pat.

— Nu, am zis ferm. Nu vreau să ştie nimeni. Nu-mi pasă dacă ei zic că-s o curvă. Nu vreau să le dau satisfacţia de a şti adevărul.

Aria mi-a aruncat o privire care exprima clar că ea credea că mi-am pierdut minţile.

— Trebuie să-i spui măcar lui Matteo. Trebuie.

— De ce? Ca să se mândrească cu faptul că e primul? Puia mea, nu. Deja se comportă de parcă e salvatorul meu. Va fi şi mai rău dacă află.

— Nu, trebuie să-i spui ca să aibă grijă.

Am pufnit.

— Nu vreau să aibă grijă. Nu vreau să ştie.

— Gianna, dacă prima ta oară va semăna fie

şi puţin cu a mea, vei mulţumi stelei tale norocoase dacă Matteo e grijuliu, crede-mă.

— 0 să supravieţuiesc.

Dar cuvintele Ariei m-au neliniştit.

— E ridicol. Dacă el crede că eşti experimentată, ar putea să te ia fără prea multă pregătire. Şi asta va durea rău.

Am scuturat din cap.

— Aria, te rog. Decizia mea e luată. Nu vreau ca Matteo să ştie. Nu e treaba lui.

— Şi dacă află oricum? Eu n-aş fi putut să ascund aşa ceva de Luca.

— Sunt bună la ascunderea durerii. Poate o să muşc dintr-o pernă.

Aria a râs.

— Sună a cea mai tâmpită idee pe care am auzit-o vreodată.

Cineva a bătut la uşă. M-am ridicat repede, cu stomacul ghem. Dacă tata şi Dante şi-au schimbat părerea şi urma să stau în Chicago?

Când s-a deschis uşa şi a intrat mama, am expirat. Nu a zâmbit şi nu s-a apropiat. Era imaginea soţiei italience perfecte, mereu îmbrăcată cum trebuie, mereu supusă şi politicoasă şi incredibil de pricepută la a-şi ascunde vânătăile de flecare dată când tata îşi pierdea răbdarea şi o plesnea. Ea era tot ce nu voiam eu să devin. Dacă Matteo avea să mă lovească, îl loveam şi eu, indiferent de consecinţe.

— Preotul e pe drum. Va ajunge în cincisprezece minute. Trebuie să te pregătim pentru ceremonie, a spus distantă.

Am făcut ochii mari.

— Aşa repede?

Mama a dat din cap.

— Fraţii Vitiello vor să se întoarcă la New York cât mai curând posibil, ceea ce probabil că e mai bine.

M-am ridicat din pat, mergând încet spre mama.

— Tata va fi bucuros să mă vadă plecată.

„Şi tu?”, am vrut să o întreb, dar n-am îndrăznit.

Mama a ridicat mâna şi mi-a mângâiat obrazul foarte scurt, apoi a făcut un pas în spate.

— N-ar fi trebuit să fugi. Ţi-ai distrus reputaţia.

— Nu-mi pasă de reputaţia mea.

— Dar ar trebui, a spus, apoi s-a întors spre dulapul cu haine şi l-a deschis. Acum să vedem dacă ai o rochie care poate fl purtată la ceremonie. Sigur că aş fl vrut să te văd mergând spre altar într-o rochie albă, frumoasă.

A oftat. încerca să mă facă să mă simt vinovată? Pentru că funcţiona.

Aria s-a mutat în lateralul meu şi mi-a strâns umărul, apoi a ajutat-o pe mama să-mi caute rochie. în cele din urmă a ales o rochie crem fără spate şi lungă până-n pământ pe care obişnuiam să o port de revelion. Aria m-a ajutat cu machiajul, deşi n-a reuşit să-mi ascundă buza umflată.

— Mă duc să văd dacă a sosit preotul, a spus mama ezitând în prag, cu o expresie nostalgică.

A deschis gura, dar apoi s-a întors şi a închis uşa.

Am încercat să nu pun la inimă. îmi ştiam

părinţii şi majoritatea oamenilor din lumea noastră m-ar fi condamnat pentru ce făcusem, aşa că de ce durea atât de mult?

— Crezi că Lily şi Fabi vor avea voie să se uite la ceremonie? am întrebat cu o voce jenant de plină de speranţă.

— Stai să vorbesc cu tata. Sunt sigură că pot să-l conving, a spus Aria.

N-am protestat când a ieşit. Dacă cineva îl putea convinge pe tata, aceea era Aria. M-am întors spre oglindă. Ochii mei erau trişti şi obosiţi. Nu arătam ca o mireasă îmbujorată de fericire. Nu că s-ar fi aşteptat cineva să fiu astfel. Asta nici măcar nu era o nuntă adevărată. în ciuda celor mai bune intenţii ale mele, m- a cuprins iar regretul. Cum putuse viaţa mea să devină un asemenea dezastru? Tot ce-mi dorisem vreodată fusese să fiu liberă ca să-mi iau propriile decizii. Poate că m-aş fi căsătorit cu Matteo dacă s-ar fi deranjat să mă întrebe, în loc să-mi comande să o fac. Şi acum n-aveam să mai am parte de o nuntă adevărată sau de o rochie frumoasă. Mereu am crezut că nu-mi pasă de aceste lucruri, dar acum, când mi-era clar că nu voi avea parte de ele, o parte din mine se simţea tristă.

Aria s-a întors.

— E momentul. Preotul aşteaptă în sufragerie, Fabi şi Lily sunt şi ei acolo.

Am încropit un zâmbet.

— Atunci hai să ne căsătorim.

MATTEO

Chiar şi fără o rochie de mireasă, Gianna era o apariţie de efect. Rochia îi îmbrăţişa formele; forme pe care aveam să-mi acord timp să le explorez odată ajunşi înapoi în New York. Abia aşteptam să revendic fiecare centimetru din trupul ei. Aveam să o fac să uite tot ce fusese înaintea mea.

Gianna mi-a întâlnit privirea şi a ştiut ce gândeam. Şi chiar nu m-am deranjat să-mi ascund dorinţa. Aveam să o fut diseară, indiferent cât de obosit şi afectat de schimbarea de fus orar urma să fiu. Aşteptasem prea mult acest moment. Gianna s-a oprit alături de mine şi i- am luat mâna. Preotul se uita la ea de sus. Abia aşteptam să las Chicago în urmă. Nu că oamenii din New York aveau să se uite la Gianna cu mai multă blândeţe, dar măcar erau prea speriaţi de mine ca să îşi arate dezaprobarea deschis. Mâna Giannei era rece şi mi-a evitat privirea cât a spus preotul jurămintele. Când a fost rândul ei să spună „Da!”, pe jumătate mă aşteptasem să spună „Nu!” şi nu prea eram sigur ce-aş fi făcut în acest caz, dar n-a făcut-o. Gianna era fată deşteaptă; avea să îşi ascundă ura faţă de legătura noastră până când s-ar fi aflat la o distanţă sigură de Chicago şi de nenorocitul ei de tată.

Când a venit în sfârşit momentul să-i pun inelul, a tremurat. într-un fel, lucrul acesta m-a enervat la culme. Trebuia să fie recunoscătoare că o voiam atât de mult. Acţiunile ei idioate ar fi putut să o coste totul. Măcar putea să pretindă că e

recunoscătoare.

— Poţi săruta mireasa, a spus preotul.

N-am ezitat. I-am prins faţa în mâini şi mi-am lipit buzele de ale ei. Gianna s-a crispat, făcându-mi trupul să ardă şi mai mult. Când m-am retras, mi-a întâlnit privirea direct. Chiar era pornită să mă provoace. Dacă îi plăcea să se joace cu focul, fie. Nu mă deranja să mă ard. Aş fi mers prin foc pentru ea.

Mai puţin de şaizeci de minute mai târziu, eram înapoi în aer, pe drumul nostru spre New York. Corpul meu vibra de dorinţă privind-o pe Gianna în rochia sexy. Ea şi Aria stăteau împreună pe ultimul rând de scaune al avionului.

Luca s-a aşezat lângă mine şi mi-a înmânat un pahar cu scotch. L-am dat gata dintr-o înghiţitură.

— Un espresso ar fi fost mai bun. Trebuie să fiu treaz.

Luca mi-a urmărit privirea spre fete.

— Vrei să ai parte de noaptea nunţii imediat ce ajungi acasă.

— Ba bine că nu.

— Din ce ştiu despre Gianna, probabil nu îţi va uşura munca. Ce o să faci dacă se împotriveşte?

Nu luasem asta în calcul. în fiecare fantezie pe care o avusesem cu Gianna, ea participa voluntar. Voiam să- mi strige numele de plăcere, să o fac să se ude. Chiar avea să mă refuze?

— N-o va face, am spus cu mai multă convingere decât simţeam.

Ochii lui Luca practic mă scanau.

— Nimeni nu te-ar acuza dacă ai lua ce vrei împotriva voinţei ei. Nu e ca şi cum n-ar fi făcut-o până acum.

Mâinile mi s-au strâns în pumni, dar în loc să urmez primul impuls şi să-l pocnesc pe Luca, am numărat până la zece în mintea mea. Luca spunea deseori astfel de lucruri pentru a scoate o reacţie de la cineva. Nu credeam că vorbea serios. Poate că, înainte de Aria, m-aş fi îndoit mai mult de el.

Mi-a văzut pumnii strânşi, apoi mi-a scrutat faţa şi a zâmbit.

— Pentru mine, eşti ca o carte deschisă.

— Taci, am murmurat.

Ochii mei s-au dus iar spre Aria şi Gianna. Păreau să se certe, o privelişte neobişnuită. Niciodată nu le văzusem să nu se înţeleagă.

— Ce se întâmplă acolo? am întrebat după o clipă.

— De unde să ştiu eu?

— Tu şi Aria sunteţi suflete pereche, până acum n- aţi reuşit să stăpâniţi arta de a vă citi gândurile reciproc?

Luca mi-a arătat degetul mijlociu.

— Ştiu că soţia ta îţi va face viaţa un iad, aşa că te las în pace.

— Ce drăguţ din partea ta.

Mă întrebam cum avea să fie viaţa cu Gianna. Astăzi fusese supusă, în mare parte, cu excepţia câtorva ocazii, dar aveam sentimentul că urma să se redreseze repede şi să revină la vechiul sine batjocoritor. Nu-mi plăcea să-i văd latura tăcută, mai ales când asta însemna că era tristă în

legătură cu labagiul ăla de Sid. Am încercat să uit de nenorocit, dar reuşise cumva să-mi rămână în minte. Şi-apoi nu mă mai puteam opri din a mă gândi la el cu Gianna. Câţi ţipi o mai văzuseră dezbrăcată? Câţi fuseseră în ea? Chiar trebuia să le aflu numele şi să îi omor pe toţi.

Când în sfârşit am ajuns în New York, revenisem deja la nervii mei. Abia m-am uitat la Gianna când am luat Porsche Cayenne-ul meu spre apartament. De fiecare dată când prindeam cu privirea umflătura rochiei pe sânii ei, aproape o luam razna. Trebuia să mă stăpânesc. Nu conta ce făcuse Gianna până astăzi. Acum era a mea şi, dacă nu încetam cu mânia asta în creştere, aveam să fac ceva ce urma să regret mai târziu.

GIANNA

Matteo avea o expresie stranie de fiecare dată când se uita spre mine. Nu puteam să îmi dau seama exact ce era, dar cumva mă agita. Sigur că m-am prefăcut să nu observ nimic.

Aria încercase să mă facă să-i spun adevărul lui Matteo pe toată durata zborului şi îmi arunca priviri pline de subînţeles chiar şi acum, când trăgeam în garajul clădirii de apartamente. îmi făceam griji că avea să ia totul în propriile mâini şi să-i spună secretul meu lui Matteo, dar ştia că aş fi văzut asta drept o violare a încrederii mele, aşa că speram să se abţină.

Matteo mi-a luat mâna când am coborât din maşină şi practic m-a târât spre lift. Aria şi Luca se

chinuiau să ţină pasul. Aveam sentimentul că ştiam de ce era Matteo atât de nerăbdător să ajungă în apartament. Ne-am strâns cu toţii în lift. Am început să mă mişc, iar ochii lui Matteo mă urmăreau în oglindă, cumva flămânzi şi cu furie sclipind în profunzimi. Foamea asta era inexplicabilă pentru mine. Arătam ca naiba. Cu cearcăne sub ochi, buza umflată, pielea palidă.

Poate că ar fi trebuit să fiu mai anxioasă, dar voiam doar să se termine odată. Poate că Matteo avea să-şi piardă interesul faţă de mine odată ce mă poseda, deşi o parte din mine se întreba dacă aş fi fost cu adevărat fericită dacă Matteo şi-ar fi pierdut brusc interesul faţă de mine.

Liftul s-a oprit cu un clinchet şi uşile au glisat spre a se deschide. Fără vreun cuvânt, Matteo m-a tras în apartamentul lui. Am aruncat o privire peste umăr şi am prins expresia îngrijorată a Ariei cu câteva clipe înainte ca uşile liftului să mi-o ascundă privirii. Matteo m-a condus spre o uşă din dreapta noastră. Abia am apucat să observ mobila modernă şi peisajul superb cu New York-ul înainte să mergem spre dormitor şi Matteo să trântească uşa pentru a o închide. Dorinţa din ochii lui făcea să fie clar că nu avea să accepte un nu drept răspuns astă-seară.

S' capitolul 12 *

GIANNA

imeni nu mă mai privise aşa, de parcă aş fi fost singura sursă de apă pe vreme de secetă. Şi Dumnezeule, îmi plăcea. Cel puţin o parte din mine, căci cealaltă parte, cea încăpăţânată, voia să mă agăţ de furie şi tristeţe, şi indignare şi să nu-mi pese deloc de faptul că
Matteo mă dorea.

în ultimele douăzeci şi patru de ore, visurile mele fuseseră zdrobite şi o viaţă inocentă fusese luată. Simţeam că e de datoria mea să mă împotrivesc acestei căsnicii şi furnicăturilor pe care le simţeam în corp de fiecare dată când mă atingea Matteo. îi datoram asta lui Sid şi respectului meu faţă de mine însămi. Luptasem prea mult şi prea din greu ca să fiu liberă.

înainte să mă decid în legătură cu ce să fac, Matteo m-a tras spre el şi mi-a acaparat gura într-un sărut feroce care m-a făcut să suspin, apoi să mă crispez. Limba lui mi s-a strecurat printre buze

şi, fără să vreau să mă ofer lui, mi-am deschis buzele, împletindu-mi limba cu a lui. Mâinile mele şi-au croit drum în părul lui, trăgând şi răvăşind, dorindu-l mai aproape şi în acelaşi timp voind să-l împing ca să-l îndepărtez.

Matteo m-a apucat de fund şi m-a ridicat. Picioarele mele s-au prins singure de talia lui fără ca buzele să ni se dezlipească vreo clipă. Corpul meu era aprins de dorinţă. Niciun sărut dinainte nu se apropiase măcar de acesta. Matteo a început să meargă, purtându- mă spre pat.

împotriveşte-te, Gianna. împotriveşte-te. îi datorezi asta lui Sid.

Dar eram sătulă de împotrivit pe ziua de azi, eram sătulă de emoţiile mele. Astăzi voiam doar să simt, să-mi las corpul să preia controlul, să uit totul pentru câteva ore măcar. Avea să fie destul timp şi pentru împotrivit mai târziu, pe parcursul mariajului.

Matteo m-a aruncat pe pat şi aerul mi-a ieşit cu repeziciune din plămâni, dar n-am avut destul timp să- mi revin pentru că imediat a ajuns deasupra mea, iar buzele înapoi pe ale mele. Mâna i s-a strecurat sub tricoul meu, vârfurile degetelor mi-au mângâiat abdomenul, apoi pielea sensibilă de pe coaste. Mi-a cuprins sânii prin sutien şi m-am arcuit. S-a retras şi abia mi-am suprimat un sunet de protest. Părea să ştie, totuşi. A zâmbit într-un fel arogant când mi-a ridicat tricoul peste cap şi mi-a desfăcut sutienul. Sfârcurile mi s-au întărit, iar zâmbetul lui a devenit şi mai larg.

M-a străfulgerat enervarea. Părea atât de al naibii de sigur de sine, sigur de victoria lui asupra mea. Se înşela.

— Ce ai face dacă aş spune „nu”? I-am întrebat pe un ton provocator.

Mă aşteptam să primesc furie sau enervare în schimb.

— Nu vei spune nu, a zis fără urmă de îndoială în glas.

L-am privit, dar nu mi-a dat ocazia să-i răspund obraznic. Şi-a lăsat capul spre sânii mei şi mi-a supt unul dintre sfârcurile întărite. Un geamăt mi-a scăpat printre buze înainte să mă pot controla, iar Matteo nu mi-a dat timp să mă adun, să mă împotrivesc. Gura lui era neobosită. Senzaţiile care îmi străbăteau corpul aproape că erau prea mult. Cum putea să mă facă să mă simt aşa? Limba lui mi-a încercuit un sfârc şi-apoi a trecut la celălalt, lăsând o urmă umedă între sânii mei. M-am înfiorat. Privirea lui Matteo era nedezlipită de faţa mea. Voia să mă vadă cum mă predau, voia să se bucure de victorie până la ultima picătură. Am rezistat impulsului de a închide ochii. Ar fi văzut-o ca pe încă o victorie. Nu aveam să-i ofer şi asta. M-a muşcat uşor de sfârc şi am gemut, chiar mai tare decât prima oară.

Cu un zâmbet satisfăcut, s-a mutat mai jos, cu limba în buricul meu. Am chiţăit ca o proastă şi am încercat să mă îndepărtez de el, dar mâinile lui mi-au coborât pe şolduri, apucându-mă cu repeziciune, în vreme ce limba lui găsea fiecare loc unde mă gâdilam pe abdomen şi şolduri. Râdeam atât de tare, încât lacrimile îmi ţâşneau din ochi. Mă aşteptasem să fie mai dur după ce văzuse, aproape că-mi dorisem, deci ce era cu latura aceasta jucăuşă? Mă speria, pentru că părea uşor de plăcut, chiar de iubit. I-am împins fruntea.

— încetează! am spus printre râsete.

— Care e cuvântul magic? a şoptit lângă un loc deosebit de sensibil chiar deasupra osului de la şold.

— Să te fut, am zis drăgăstos.

M-am pregătit, dar nu m-am oprit din ţipete şi râsete când Matteo şi-a trecut limba peste şold. Eram pe punctul de a-l implora, când dintr-odată s-a oprit. Mi-a desfăcut pantalonii şi i-a tras în jos. Ochii lui mi-au urmărit picioarele, iar mâinile au urmat aceeaşi cale, abia atingându-mi pielea. Mişcările lui erau aproape respectuoase, nu pricepeam. Dezgust şi furie, pe acestea le-aş fi înţeles.

Când m-a sărutat prin chiloţi, am devenit nemişcată. Ştiam ce voia să facă. Nimeni nu-mi făcuse aşa ceva. Părea foarte personal, ca şi cum ar fi trebuit să mă ofer lui într-un sens mai mult decât fizic, şi nu puteam să o fac, nu voiam, indiferent cât tânjea corpul meu după experienţa asta. Matteo mi-a prins chiloţii şi i-a tras în jos. S-a oprit o secundă, admirându-mă.

— Mă întrebam eu dacă eşti roşcată şi acolo.

Am dat ochii peste cap, în ciuda roşeţii care mi se întindea pe obraji.

— Nu asta se întreabă fiecare bărbat?

Mi-am dat seama puţin prea târziu că în situaţia actuală nu era cea mai bună idee să menţionez alţi bărbaţi.

— Cum ai explicat asta celorlalţi ţipi cu care ai fost? Castanie pe cap şi roşcată aici, jos?

Vocea şi privirea îi deveniseră mai dure, *periculoase.*

Nimeni nu m-a mai văzut aşa. Cuvintele îmi

stăteau pe limbă.

— Credeam că vrei să mă fuţi. N-am chef de trăncăneală.

Matteo a scuturat din cap.

— Oh, o să te fut, nu-ţi face griji.

Şi-a pus buzele peste ale mele şi eu l-am sărutat la fel de dur. „Simte, nu gândi" a devenit mantra mea. Mâinile lui mi-au răvăşit trupul până şi-au găsit din nou drumul între picioarele mele. M-am forţat să mă relaxez, în ciuda emoţiilor. Când degetele lui au trecut peste labiile mele, am suspinat. Senzaţiile erau delicioase. Degetul lui mare mi-a găsit zona sensibilă şi a început să frece. Două dintre degete i se mişcau înainte şi înapoi pe lungimea labiilor, în vreme ce cu degetul mare apăsa pe clitoris. Poate că mintea mea nu-l voia pe Matteo, dar corpul meu era atât de nerăbdător, încât părea ridicol.

Degetele de la picioare mi s-au strâns când m-a adus şi mai aproape de extaz cu degetele. L-am prins de gât ca să-l apropii şi mai mult de mine, împletindu-mi limba cu a lui, în vreme ce orgasmul mă acapara. Unghiile mele i-au pătruns în carne, dar asta a părut să- 1 excite şi mai mult, judecând după geamătul profund, din piept. Dintr-odată, două dintre degete au coborât şi mi-au atins deschizătura. Frica a crescut. Strângând picioarele, l-am împins de piept şi mi-am dezlipit buzele de ale lui.

— Gata cu preludiul, am spus fără suflare.

Dacă putea simţi ceva cu degetele? Mă îndoiam că penisul i-ar fi fost atât de sensibil ca vârfurile degetelor.

0 urmă de încruntare i-a străbătut expresia

lui Matteo, dar apoi a alunecat de pe pat cu un zâmbet diabolic. A rămas în picioare în faţa patului. Umflătura din pantaloni era de neconfundat. Nu mi-a lăsat prea mult timp în care să mă întreb ce se ascundea sub material. Mâinile i s-au mişcat cu repeziciune şi şi-a desfăcut nasturii de la cămaşă, apoi a scos-o de pe umerii puternici şi a lăsat-o să cadă pe podea. Era prima dată când îl vedeam fără cămaşă. îi mai zărisem pătrăţelele prin cămaşă înainte, dar nimic nu se compara cu a-l vedea dezbrăcat. M-am ghemuit de dorinţă. Chiar dacă personalitatea lui Matteo mă călca pe nervi, corpul meu cu siguranţă reacţiona la cum arăta. Mâinile i s-au dus către pantaloni şi, dintr-o mişcare iute, a lăsat pe podea şi pantalonii, şi boxerii. Când s-a îndreptat, a fost nevoie de fiecare fibră de actriţă din mine ca să-mi ascund jena şi emoţiile care m- au cuprins văzându-l complet în erecţie.

Chiar ar fi trebuit să o ascult pe Aria, dar chiar când îmi trecea gândul acesta prin minte, am ştiut că eram prea mândră să-i spun lui Matteo adevărul. Nu m-am grăbit să analizez fiecare centimetru, fără să-mi pese măcar că rânjea la evidenta mea admiraţie. Şi frate, era superb. în toate privinţele, de la pieptul sculptat şi pătrăţele, chiar şi penisul. îl uram pentru asta. Uram cum corpul meu reacţiona atât de repede şi uşor la el când nu reacţionase niciodată aşa la Sid şi alţi ţipi cu care mă pupasem. A avansat pe pat, cu fiecare mişcare uşoară şi calculată. Fiecare mişcare era menită să-i pună în evidenţă muşchii şi forţa. Dumnezeule, îmi doream să nu aibă un aşa efect asupra mea. A pus un genunchi pe pat, fixându-mă

cu o privire care m-a făcut să mă înfior.

— Nu te mai juca, am şuierat pentru că eram copleşită de emoţii şi ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie.

Şi-a făcut ce i-am cerut. A trecut pe pat şi s-a pus între picioarele mele, apucându-mă de şolduri cu un zâmbet întunecat.

— 0 să te fac să uiţi fiecare tip cu care ai fost vreodată.

L-am privit, gata să-i dau un răspuns obraznic, când m-a tras de şolduri brusc şi s-a izbit în mine cu o singură mişcare dură. M-am arcuit când m-a străbătut un strigăt de durere. La naiba. Aria nu glumise. Era al dracului de dureros. Cam atât fusese cu păstrarea secretului. Am inspirat de câteva ori pe nas, cu ochii puternic strânşi.

— Of, futu-i, am şoptit când am putut vorbi din nou.

Era mult mai rău decât crezusem. Am deschis ochii încet, speriată de ce urma să văd. Ar fi trebuit să muşc de pernă sau să-mi muşc tâmpită de limbă.

Matteo înmărmurise deasupra mea şi mă privea surprins.

— Gianna?

M-am înroşit la faţă.

— Taci, am murmurat.

Mi-am desprins degetele care strângeau cearşafurile. Privirea lui Matteo era blândă.

— De ce nu mi-ai spus?

Am decis să o fac pe proasta. Poate îl puteam convinge că nu era ce părea.

— Să-ţi spun ce?

Un zâmbet i-a răsucit buzele şi nu-mi doream nimic altceva decât să i-l şterg de pe faţă. Sigur că

nu-mi crezuse minciuna. Nu era idiot. Era un super manipulator şi evident că eu aveam multe de învăţat de la el înainte să-l pot păcăli.

— Că sunt primul, a spus.

Trebuia să sune aşa... uşurat şi mândru? Dacă n-aş fi fost îngrijorată că ar fi durut să-i scot penisul din mine la fel de mult ca să-l bage, l-aş fi împins de pe mine. Să stau întinsă sub el îngreuna cearta. Am mijit ochii.

— Credeam că vrei să ne futem. Am obosit să tot vorbim.

Matteo s-a sprijinit pe mâini, apropiindu-se mai mult. M-am crispat din cauza înţepăturii provocate de mişcare.

— în primul rând, vreau să-mi răspunzi la întrebare. De ce? Te-ai fi scutit de multă durere dacă mi- ai fi spus, a zis calm.

Arăta de parcă acesta era cel mai uşor lucru din lume pentru el, să stea adânc înfipt în mine şi să povestim.

Când mi-a devenit clar că avea să aştepte până îi ofeream ce voia, i-am răspuns:

— Pentru că nu voiam să ştii.

Zâmbetul lui a devenit şi mai îngâmfat.

— Pentru că nu vrei să recunoşti că pe mine m-ai aşteptat.

— Nu te-am aşteptat pe tine. Acum taci odată şi fute-mă, ce dracu'.

Devenea prea personal şi detestam cât de vulnerabilă eram, dezbrăcată şi pe interior, şi pe dinafară. Cum să încetez să simt dacă Matteo mă întreba despre lucruri la care nu voiam să mă gândesc?

Matteo nu şi-a luat ochii de pe mine. Erau

întunecaţi şi posesivi şi păreau să vadă prin mine. Dacă n-ar fi părut să cedez, mi-aş fi mutat privirea în altă parte. S-a retras încet înainte să intre iar, iar eu m-am crispat de durere. Corpul meu era un îngrozitor trădător. Cel puţin am reuşit să nu suspin de data asta. Matteo s-a mişcat încet şi cu grijă, cu muşchii încordându-i-se la fiecare împingere.

Detestam că era atât de grijuliu. Că nu se comporta ca un dobitoc, detestam că nu era uşor să-l detest aşa cum crezusem. Dacă nu era dobitoc, atunci moartea lui Sid era şi mai mult din vina mea, pentru că fuga mea ar fi fost nenecesară şi egoistă şi nefondată.

L-am prins de umeri.

— Nu te mai reţine.

Sprâncenele lui Matteo s-au apropiat, dar tot nu s- a mişcat mai repede.

Mi-am înfipt degetele în pielea lui şi m-am apropiat eu cu şoldurile, în ciuda durerii dintre picioare.

— Nu te mai reţine!

De data asta m-a ascultat. Privirea i s-a luminat şi a început să se împingă în mine mai tare şi mai repede. Am închis ochii şi m-am ţinut de umerii lui. Probabil că i-am lăsat semne cu unghiile. Nu-mi păsa că Matteo nu părea să fie deranjat, dacă mă luam după respiraţia lui tot mai alertă.

Durerea se simţea bine, îmi dădea ceva pe care să mă concentrez, ceva dincolo de vinovăţia zdrobitoare. Dar nu era numai durere. Curând, senzaţia de întindere s-a transformat într-o presiune aparte, o undă de plăcere cum nu mai

simţisem niciodată. Matteo s-a lăsat mai jos, schimbând unghiul din care intra în mine, atingând un punct uimitor în interiorul meu. Gura lui Matteo mi-a găsit gâtul şi-apoi m-a muşcat uşor de piele. Un geamăt mi-a ieşit printre buze. Cu ochii deschişi, am întâlnit privirea intensă a lui Matteo. Nu îmi puteam feri privirea. Voiam să-l trag mai aproape şi să-l îndepărtez în acelaşi timp, voiam să mă ascund şi să mă deschid lui, voiam şi nu voiam.

— îţi dai drumul? a şoptit Matteo.

Am scuturat din cap că nu, neavând încredere în vocea mea. Poate că ar fi trebuit. Mă simţeam tot mai bine, dar aveam nevoie să pun spaţiu între mine şi Matteo, aveam nevoie de timp ca să îmi pricep emoţiile înainte ca ele să mă copleşească. Eram confuză şi obosită şi tristă.

Matteo s-a ridicat din nou pe braţe şi a înteţit ritmul, izbindu-se iar şi iar în mine, apoi s-a încordat deasupra mea, cu faţa contorsionată de plăcere şi Doamne, arăta impecabil, ceva ce nici Michelangelo n-ar fi putut face mai bine. Mişcările lui Matteo au devenit smucite şi apoi s-a oprit, cu ochii închişi şi câteva şuviţe de păr lipite pe frunte.

Mă mâncau degetele să îi aşez şuviţele, să-i ating buzele şi obrazul. în schimb, mi-am luat mâinile de pe umerii lui şi le-am pus pe pat, lângă mine, acolo unde nu puteau să facă ceva stupid ce aveam să regret mai târziu.

Ochii lui Matteo s-au deschis uşor şi eu mi-am înăbuşit un suspin. De ce nu înceta să mă privească aşa? Nu zâmbea, doar mă străpungea cu privirea întunecată.

L-am împins în piept.

— Eşti greu. Dă-te.

Colţurile gurii i-au zvâcnit, apoi s-a retras încet şi s-a trântit pe pat lângă mine, după care s-a întins spre mine ca şi cum ar fi vrut să mă îmbrăţişeze. Panicându- mă, m-am ridicat şi am coborât din pat. Dacă mă îmbrăţişa acum, dacă ne comportam ca şi cum am fi fost un cuplu real, unul în care fiecăruia îi păsa de celălalt, o luam razna. M-am îndreptat spre baie, fără să mă deranjez să mă acopăr. Matteo mă văzuse deja şi nu aveam să-i ofer satisfacţia de a crede că eram jenată să fiu goală în faţa lui.

Nu l-am auzit venind după mine, dar dintr-odată m-a prins de mână, împiedicându-mă să dispar în siguranţa oferită de baie. Ni s-au întâlnit privirile. Ai lui aproape că erau… plini de regret.

— N-ar fi trebuit să te iau aşa de tare, dar ştii cum să mă calci pe nervi şi tu. Te-am rănit?

Grijă, asta se vedea. La naiba. De ce nu înceta să se comporte ca un tip normal? Chiar credea că avea să mă facă să uit cine şi ce era cu adevărat?

— Nu te preface că nu ţi-a plăcut.

— Nu mă prefac. Mi-a plăcut flecare secundă. Multă vreme am aşteptat acest moment. Mi-am petrecut aproape fiecare moment al căutării mele după tine imaginându-mi corpul tău sexy sub al meu. Dar în imaginaţia mea îmi şopteai numele şi aveai orgasm multiplu. Şi-n mod clar nu te durea.

Nenorocit arogant.

— Continuă să-ţi imaginezi. N-o să se întâmple.

Matteo s-a sprijinit în cadrul uşii, prinzându-mă în braţe.

— Corpul tău a reacţionat la mine, Gianna, chiar dacă nu vrei s-o recunoşti. Data viitoare o să-

ţi dai drumul când te fut, crede-mă.

— Ce te face să crezi că reacţiona la tine corpul meu? Poate îmi imaginam că sunt cu altcineva. Mintea e un instrument puternic.

Am încercat să mă strecor afară din braţele lui, dar m-a împins spre cadrul uşii.

— Poate că îmi imaginam că mă fute Sid, nu tu.

Matteo nici n-a clipit. Nu credea o vorbă din ce îi spuneam. La naiba!

— Dacă chiar ai fi vrut să fie Sid primul, l-ai fi lăsat să te fută. Deci de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că l-aţi omorât!

Matteo a zâmbit.

— Amândoi ştim că nu ăsta e motivul, dar să ne prefacem că ar fi adevărat. Atunci mă bucur că e mort. Căcatul ăla nu merita onoarea asta.

Nu-mi venea să cred.

— Dobitocule. Ştiam că te vei bucura, de asta nu ţi- am spus.

Matteo s-a aplecat mai aproape, până abia a mai rămas un centimetru între buzele noastre.

— Dar ştiu acum şi n-o să uit niciodată. Eşti a mea acum, Gianna, şi ador faptul că te-am prins înainte să laşi un ratat să te dezvirgineze.

Am încercat să-i dau o palmă, dar mi-a prins încheietura şi mi-a sărutat palma cu un zâmbet satisfăcut. Mi-am smucit mâna. 0 mulţime de insulte îmi zburau prin minte, prea multe ca să pot alege una.

Matteo a arătat din cap spre pat

— Poate că ar trebui să spun tuturor că putem avea o prezentare a cearşafurilor, la urma urmei.

Am făcut ochii mari. Era ultimul lucru pe care mi-l doream, iar Matteo ştia. Mă ironiza. L-am împins şi de data asta m-a lăsat, aşa că m-am grăbit spre pat. Pe cearşaf era o mică pată roz. Bărbaţilor le era atât de uşor. Femeile chiar o încurcau când era vorba de anatomie. Aveam menstruaţie, nu puteam urina din picioare, trebuia să scoatem prin vagin ceva de dimensiunea unui pepene şi prima dată era în mare parte nasoală.

— N-ai îndrăzni, am spus.

Matteo şi-a încrucişat braţele pe piept Era admirabil dezbrăcat şi i se scula iar. Nenorocitul era excitat de cearta noastră.

— N-ar trebui să mă tentezi.

Am ridicat din umeri.

— Chiar dacă arăţi cearşafurile familiei tale, oricum nimeni nu te va crede. Ei cred că-s curvă, mai ţii minte? Probabil cred că ai făcut pata cu propriul tău sânge, aşa cum a făcut Luca în noaptea nunţii.

M-am încordat Trebuia să păstrez acest secret. Nu ştia nimeni. De ce nu puteam să-mi ţin închisă gura asta tâmpită?

- capitolul 13

MATTEO

ianna a făcut ochii mari când a lăsat să-i scape micul secret al Ariei şi-al lui Luca. Chiar credea că eu nu ştiam? Eu şi Luca am fi murit unul pentru celălalt. Ştia că putea să-mi încredinţeze orice secret, chiar şi unul care arăta că nu era nenorocitul crud pe care-l credeau toţi ceilalţi şi care credea el însuşi că e. Cumva, prin cine ştie ce noroc, sadicul nostru tată luase decizia corectă când o alesese pe Aria pentru Luca. Nu credeam că ştiuse cât de bine urmau să se înţeleagă cei doi, altfel n-ar fi fost de acord să-i cupleze. Mereu se bucura de nefericirea altora.

— Nu-ţi face griji, mi-a spus Luca. Sora ta i-a încălzit inima îngheţată. Aveţi voi, fetele Scuderi, talentul de-a face asta.

Gianna s-a relaxat. Indiferent de cât de dură credea ea că este, corpul o dădea de gol. Nu era prea bună la a-şi ascunde emoţiile, lucru care făcea să-mi fie mie mai uşor. Privirea i s-a întors la pata

de pe cearşaf. M-a excitat să o văd şi eu, la fel ca dâra uşoară de sânge de pe penisul meu. Nu eram ca unii bărbaţi din lumea

noastră, care ar fl refuzat să se căsătorească cu Gianna pentru că şi-ar fi putut face de cap cu alţi ţipi cât a fost pe fugă. Nu că nu detestam gândul că oricare alt tip o atinsese vreodată şi cu un singur deget pe trupul ei frumos, dar o voiam pe Gianna prea mult ca să-mi pese şi oricum găseam ridicolă toată obsesia asta cu puritatea în lumea noastră. Cel mai bun sex din viaţa mea clar fusese cu femei care ştiau ce făceau, dar aveam senzaţia că Gianna era genul care învăţa rapid. Totuşi, după şocul iniţial, când Gianna ţipase de durere, simţisem că mă copleşesc posesivitatea şi bucuria.

Gianna s-a uitat la mine, suspiciunea făcând-o să strângă din buzele numai bune de sărutat. Părul îi acoperea pielea palidă ca un voal şi nu m-am putut abţine să nu îi îndepărtez de pe umăr şuviţele, minunându-mă de cât de mătăsoase erau. Doar pielea ei era mai moale de-atât. Nu credeam că îmi ajunsese cât o atinsesem. Degetele mele i-au găsit pulsul, după care am început să-i mângâi uşor gâtul. Pentru o clipă, şi-a ţinut respiraţia şi s-a întins în întâmpinarea atingerii mele, dar apoi şi-a dat seama ce făcea. A făcut un pas în spate, aşa că n-am avut de ales decât să las mâna jos. A trebuit să-mi înăbuş un zâmbet. Era atât de previzibilă. Cel puţin în ceea ce însemnau reacţiile ei faţă de mine. Uneori, în trecut, reuşise să mă surprindă, ceea ce alţi oameni nu reuşeau des.

Gianna a mijit ochii. Dacă ar fi ştiut cât de bună era când era enervată, ar fi zâmbit mai des. Mi se sculase deja iar şi nu voiam nimic altceva decât s-o fut. Privirea i-a coborât spre puia mea şi a pufnit. Scuturând din cap, m-a atins în treacăt

când s-a dus spre baie, unde a dispărut înainte să trântească uşa cu zgomot.

Am lăsat să-mi scape un mic hohot, după care m- am îndreptat înapoi spre pat, aruncându-mă pe spate şi încrucişându-mi braţele sub cap. Nu mă puteam abţine să nu zâmbesc. După luni întregi de frustrare, fusesem recompensat, chiar mai mult decât sperasem. Am aşteptat să aud sunetul apei curgând, dar în baie domnea liniştea. M-am ridicat, cuprins de suspiciune. Nu avea cum să evadeze Gianna din baie, dar dacă decisese ca mai degrabă să-şi curme viaţa decât să şi-o petreacă cu mine?

Gianna părea să iubească viaţa prea mult pentru o astfel de acţiune, dar nu eram sigur că nu avea să o facă în ciuda mea. M-am dus spre uşa băii, gata să o fac praf ca să o deschid. Gianna a ieşit, ridicând sprâncenele când m-a văzut în faţa ei. Ochii nu îi erau umflaţi, deci nu plânsese, lucru care reprezenta o uşurare.

Nasul i s-a încreţit.

— Ce? Nu-mi spune că m-ai spionat cât am fost în baie?

Cu un surâs, mi-am încrucişat braţele. în mod cert nu aveam să-i spun ce gândisem.

— Amândoi ştim că e nevoie să fii supravegheată.

Oftând, a trecut de mine şi s-a urcat în pat, acoperindu-se. După ce am scrutat rapid baia, care arăta ca înainte, m-am alăturat Giannei. Avea spatele întors spre mine şi păturile trase până-n gât. M-am împins în spatele ei, strecurându-mi braţul pe după talia ei goală, îmi veneau tot felul de idei din cauza corpului ei gol atât de aproape de

al meu, iar penisul mi se izbea insistent de fundul ei. Abia aşteptam să i-o trag şi aşa, să o pun în patru labe, să o iau deasupra mea. Voiam să o fut într-o mie de feluri diferite.

— Nici să nu te gândeşti, a spus Gianna încet, ameninţător. Sunt obosită şi nu-ţi datorez mai mult de o tură în noaptea nunţii.

Am râs, apoi i-am lăsat un sărut pe pielea moale de pe gât.

— Eşti atât de romantică, Gianna. Cuvintele tale îmi încălzesc mereu inima.

— Oh, taci din gură, a mormăit.

Am strâns-o mai tare. Nu a încercat să se retragă, ceea ce m-a surprins, şi din nou mi-a ridicat suspiciuni, dar am dat vina pe ziua lungă pe care o avuseserăm amândoi pentru rezerva ei. Trecuseră mai bine de douăzeci şi patru de ore de când dormisem ultima oară.

Totuşi, m-am împotrivit somnului până am auzit respiraţia Giannei îngreunându-se şi corpul i s-a înmuiat. Nu aveam încredere în Gianna, nu după ce făcuse. Nu eram sigur dacă aveam să am vreodată încredere completă în ea. Ştiam că urma să fugă în clipa în care aveam să o pierd din priviri. Nu aveam să-i mai dau vreo şansă să-mi scape. Nu-mi păsa ce trebuia să fac pentru a o ţine în New York.

Luca crezuse că urma să-mi pierd interesul faţă de ea odată ce o futeam. 0 parte din mine sperase asta, dar deja îmi dădeam seama că nu era cazul. încă o voiam, probabil mai mult decât înainte.

Eram futut şi la propriu, şi la figurat.

GIANNA

Dimineaţa următoare m-am trezit auzindu-l pe Matteo mişcându-se prin baie. Nu am dat vreun semn că aş fi fost trează, în schimb am ascultat zgomotele pe care le făcea. Nu voiam să dau ochii cu el. Ar fi fost încrezut în legătură cu seara precedentă, în mod clar intolerabil. Nu aveam chef de tipul acela de confruntare înainte de un duş lung şi o cafea tare. Când i-am auzit paşii îndepărtându-se şi uşa închizându-se, am expirat şi am deschis ochii. Linia orizontului newyorkez era joasă, îngreunată de nori. Poate că aş fi putut sta în pat, dar aveam sentimentul că Matteo ar fi vrut să mi se alăture dacă făceam asta. Corpul meu trădător se aprindea de entuziasm la ideea de a fi iar atins de mâinile lui, poate chiar să-i permit să-mi facă sex oral pe bune.

M-am ridicat cu repeziciune, am coborât din pat şi m-am grăbit spre baie pentru a-mi stropi faţa cu apă rece. Am tresărit de la senzaţia de arsură din buză. M- am uitat în oglindă. Buza de jos era foarte umflată, iar pielea de dedesubt era vânătă. Arătam de parcă aş fi fost implicată într-o bătaie, lucru nu foarte îndepărtat de adevăr. Am deschis gura ca să văd cusăturile. Dezgustată, am închis-o repede la loc. Evenimentele zilei precedente mi-au trecut fulgerător prin minte.

Nici măcar nu avusesem coşmaruri despre ce i se întâmplase lui Sid. încă mă simţeam oribil pentru moartea lui nemiloasă, dar visul meu fusese doar un hău negru şi gol. Poate că aparţineam acestei lumi, la urma urmei.

Ochii mi-au alunecat pe un punct din lateralul gâtului, acolo unde Matteo lăsase o vânătaie. Nenorocitul mă marcase de parcă aş fi fost proprietatea lui şi probabil chiar asta considera. Am atins vânătaia.

Făcând o grimasă, mi-am ferit privirea de reflexia mea şi am făcut un duş grăbit. Când m-am întors în dormitor, mi-am găsit bagajele pe jos. Trebuie să le fi adus Matteo înăuntru în vreme ce mă pregăteam.

Nenorocit silenţios. Cum putea să se mişte în asemenea tăcere?

încet, mi-am pus hainele în sertarele pe care Matteo trebuie să le fi golit pentru mine. într-un fel, mă enerva că făcuse loc pentru mine de parcă ar fi ştiut de la bun început că-n cele din urmă aveam să mă mut aici. Probabil că le golise de multă vreme. Nu ar fi avut timp seara sau de dimineaţă. Aşezarea hainelor pe care nu le mai purtasem de şase luni m-a făcut să-mi dau seama şi că aveam nevoie disperată să merg la cumpărături. Vechile mele haine păreau o relicvă dintr-o viaţă trecută. în graba noastră de a pleca din apartamentul din München, nu reuşisem să-mi iau hainele noi.

După aceea, complet îmbrăcată, am ieşit din dormitor, făcând o scurtă pauză pentru a asculta sunetele care să indice prezenţa lui Matteo. în apartament era linişte şi n-am întâlnit pe nimeni când am trecut din sufragerie spre bucătăria deschisă, nici măcar o gardă de corp. M-a cuprins suspiciunea. După ce făcusem, Matteo nu avea să mă lase nesupravegheată. Am scrutat cu privirea

tavanul, colţurile şi fiecare loc în care s-ar fi putut ascunde camere de securitate, dar n- am găsit niciuna. Am ezitat în mijlocul bucătăriei o clipă, cu privirea fugind la espressorul masiv. Dă-o naibii. Chiar aveam nevoie de cofeină. Dacă Matteo nu era acolo, lucru pentru care eram recunoscătoare, aveam să mă prefac că-s la mine acasă.

Şi nici nu trebuia să mă prefac. Asta era casa mea acum – sau trebuia să fie. Sigur că nu mi se părea astfel. Trecuse multă vreme de când percepusem orice loc drept „acasă". în ultimele luni în care trăisem acolo, nici casa părinţilor mei nu se mai simţea ca acasă. Nu avea rost să mă gândesc la asta acum. Nu aveam să-l iert niciodată pe tata pentru cum mă tratase, nici pe mama pentru că îi permisese să o facă. Poate că eram moartă pentru ei, dar şi ei erau morţi în ochii mei.

Degetul meu a ezitat în faţa butonului care pornea espressorul. Tăcerea asta stranie mă scotea din minţi. Certându-mă pentru precauţia asta ridicolă, l-am apăsat într-un final. Am luat o ceaşcă şi am ales un cappuccino. Nu mai eram pe fugă. Ce era mai rău se întâmplase deja.

Lichidul fierbinte a ţâşnit cu un sunet plăcut. în clipa în care a fost gata, am cuprins ceaşca şi am sorbit prelung, simţind cum căldura şi gustul familiar îmi limpezesc gândurile. M-am aplecat pe blat şi am început să mă uit prin apartament. îmi plăcea designul rigid, canapelele lucioase din piele, mobila neagră din lemn masiv şi pereţii albi. M-am întrebat dacă Luca şi Matteo angajaseră acelaşi designer de interior pentru că mobila lor era atât de asemănătoare. Mă şi vedeam căutând

obiecte de artă care să se potrivească, mă vedeam cumpărând pernuţe care să adauge un pic de culoare, decorând un brad mare de Crăciun. Am trecut de bar, m- am urcat pe scaun şi mi-am întors cu spatele ca să pot vedea locul unde cu uşurinţă mă vedeam locuind. Nu asta dorisem. Sau cel puţin nu asta dorisem în urmă cu şase luni, ceva ce nu ar fi trebuit să vreau, nu după ce riscasem atât de mult încercând să scap. Am închis ochii şi am inspirat aroma liniştitoare a cafelei. Trebuia să o revăd pe Aria, dar oare aveam voie să merg cu un etaj mai sus, la ea în penthouse? Ideea că poate trebuia să cer permisiunea lui Matteo şi poate chiar şi a lui Luca de fiecare dată când voiam să-mi văd sora mă făcea să mă urc pe pereţi. Era un bun prilej de aducere-aminte a motivului pentru care fugisem, înainte de toate, ceva ce nu puteam să-mi permit vreodată să uit.

O respiraţie caldă mi-a trecut pe gât, urmată de un „Bună dimineaţa!” spus pe ton scăzut. Am ţipat surprinsă şi am izbit ceaşca de cafea de bar. S-a spart în zeci de bucăţi ascuţite şi am împrăştiat cafea peste tot. Am întors capul şi-am dat nas în nas cu un Matteo zâmbitor.

— Căcat. De ce dracu’ te strecori aşa? M-ai speriat în draci, am şuierat.

A scuturat din cap cu o expresie amuzată.

— Atâtea cuvinte urâte dintr-o gură aşa drăguţă, nu ţi se pare nepotrivit?

Făcea mişto de mine. Privirea lui a zăbovit îndelung pe formele mele, pe vânătaia de pe gât, apoi tot mai jos. Şi cel mai rău e că trupul meu reacţiona la apropierea de el, la mirosul lui şi la

pieptul plin de muşchi. Din fericire, nu-mi simţeam faţa fierbinte, aşa că poate nu mă îmbujorasem.

— De când îţi pasă ţie de ce e nepotrivit? am şoptit.

Am trecut de Matteo şi am îngenuncheat ca să strâng rămăşiţele ceştii mele sparte. Speram că Matteo nu bănuia ce îmi făcea apropierea de el. Am început să culeg bucăţile, dar Matteo mi-a venit în ajutor. Nu eram sigură dacă o făcea ca să fie drăguţ sau dacă ştia de efectul pe care-l avea asupra mea şi încerca să se joace cu mine. Din ce ştiam despre el, bănuiam că ultima variantă. încercam să nu mă uit în direcţia lui când s-a pus pe vine lângă mine. Asta mă ajuta să văd foarte bine forma fundului lui perfect. La naiba, de ce trebuia să arate aşa?

Fără avertisment, şi-a trecut degetul peste buza mea umflată.

— Chiar ar fi trebuit să-l omor pe taică-tu.

Atingerea îi era atât de blândă, încât mă făcea să vreau să îmi îngrop faţa la gâtul lui şi să plâng zdravăn.

— Ai un mop? am întrebat nepăsătoare.

A ridicat din umeri, lăsând să-i cadă mâna.

— Am văzut-o pe Mariana cu aşa ceva uneori.

Am dat ochii peste cap. Sigur că n-avea habar. Probabil că nu-şi spălase niciodată singur hainele.

— Măcar ştii unde ţine Mariana obiectele de curăţenie?

Privirea lui a coborât în decolteul meu. Cu un oftat, m-am ridicat şi am plecat în căutarea unei camere tehnice. Când în sfârşit m-am întors la

dezastrul din bucătărie, cu mopul în mână, Matteo vorbea la telefon. Stătea aplecat peste blat, cu picioarele încrucişate lejer.

Am încercat să trag cu urechea la conversaţie cât am şters pe jos. Aveam sentimentul că vorbea despre mine.

— Vino acum. Vreau să fie gata acum.

Şi cu asta a închis şi s-a întors spre mine. Am sprijinit mopul de perete, apoi am întrebat:

— Cine era? 0 nouă gardă de corp pe care ai angajat-o să stea cu ochii pe mine?

— Ceva de genul. îţi voi pune o brăţară de gleznă pentru monitorizare.

— Ce? Ţi-ai pierdut minţile?

— Din contră, amândoi ştim că te vei folosi de următoarea ocazie ca să fugi iar, aşa că va trebui să porţi brăţara până când voi putea avea încredere că stai cu mine.

M-am uitat la el înmărmurită şi atât de nervoasă, încât eram îngrijorată că avea să-mi explodeze capul.

— Deci recunoşti că sunt prizonieră. La urma urmei, aşa mă tratezi.

Matteo a făcut un pas spre mine.

— Fără brăţară, ar trebui să te încui în acest apartament, dar cu ea îţi poţi petrece timpul cu Aria, te poţi plimba prin New York, poţi duce o viaţă aproape normală.

— Bănuiesc că vrei să-ţi mulţumesc pentru bunătatea de care dai dovadă?

Nenorocitul a chicotit.

— Nu. Cunoscându-te, nu mă aşteptam să îţi placă ideea.

— Nimănui nu i-ar plăcea ideea! Şi nu mă cunoşti, Matteo.

S-a mutat foarte aproape de mine şi, fără vreun alt semn, şi-a strecurat mâna sub bluza mea, mi-a îndepărtat sutienul şi mi-a răsucit sfârcul. Dintr-odată, m-am încordat de dorinţă până-n ultima fibră.

— Ştiu că adori să fac asta cu sfârcul tău perfect, a mârâit.

Voiam să neg, dar nu-mi găseam cuvintele din cauza modului în care degetul lui mare şi arătătorul mă tachinau. Şi-a scufundat privirea în a mea, apropiindu- se.

— Ştiu că eşti udă. Ştiu că pizda ta mă vrea, chiar dacă tu nu recunoşti.

S-a lăsat în genunchi şi mi-a dat jos colanţii şi chilotii.

— Ce...?

N-am ajuns mai departe. S-a aplecat în faţă şi mi-a sărutat carnea înfierbântată. Mi-am reţinut respiraţia întretăiată. Matteo mi-a eliberat unul dintre picioare din colanţi şi chiloţi, după care mi l-a ridicat şi şi l-a pus pe umăr. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea chiar când mi-a despărţit buzele şi a început să lingă încetişor. M-am cutremurat, strângând din buze de frica de a nu scoate vreun sunet jenant.

Matteo s-a retras câţiva centimetri.

— Vezi, ştiam eu. Te ud, a spus răguşit.

M-a mai sărutat puţin, după care a continuat să sugă uşor. Din cauza senzaţiei, ochii mei voiau să se ducă peste cap.

— Ţi-a mai făcut cineva asta? a întrebat dur.

Nu găseam puterea de a minţi. Abia am putut scutura din cap că „nu”.

— Bun.

M-a răsplătit cu un sărut care m-a scos din minţi, cu limba urmând conturul deschizăturii, apoi rătăcind din nou spre clitoris.

— Oh, Dumnezeule, am şoptit.

Matteo mi-a eliberat labiile care zvâcneau.

— Ai un gust perfect, Gianna.

Mi-a îndepărtat labiile şi m-a sărutat în fugă pe clitoris.

— Vrei să mă opresc?

Am strâns din dinţi. Niciodată nu-mi dorisem ceva mai puţin. Era nevoie de tot autocontrolul pe care-l aveam ca să nu-l prind şi să-mi îndes faţa în a lui.

— Mă tratezi cu tăcere? a întrebat Matteo cu o voce uşor amuzată, după care m-a împins cu limba, trimiţând săgeţi de plăcere în tot corpul, apoi mi-a prins clitorisul între buze şi a continuat să-l sugă uşurel.

Am oftat şi m-am prins de blatul din spatele meu, având nevoie să mă ţin de ceva. Am lăsat capul să-mi cadă pe spate cât făcea Matteo cel mai uimitor lucru cu limba. Cu mişcări domoale, mă ducea tot mai aproape şi mai aproape de climax. îmi dădeam seama că avea să fie mai intens decât în ziua precedentă. Fără intenţie, mâna mea s-a dus spre capul lui Matteo, iar degetele mi s-au prins în părul lui brunet. Matteo m-a răsplătit cu o apăsare a limbii pe clitoris.

— Da, am şoptit.

Nu îmi mai păsa că recunoşteam cât de bine

se simţea. întregul meu trup tânjea după eliberare. Eram atât de aproape, picioarele îmi tremurau, iar respiraţia mi-era tot mai rapidă. Şi-apoi a sunat clopoţelul. Am tresărit surprinsă şi ochii mi-au fugit spre lift. Dar nimeni nu urca până nu îi dădea Matteo acces.

Matteo s-a retras din ce făcea. Degetele mele s-au strâns în părul lui.

— Nu te opri, i-am cerut.

Nu mai puteam să-mi ascund dorinţa din glas.

Matteo s-a îndreptat şi s-a şters la gură cu un rânjet enervant de încrezut. S-a aplecat să mă sărute, dar am întors capul, aşa că buzele doar mi-au atins obrazul.

— Răbdare, Gianna. Eu am avut la dispoziţie şase luni să-mi exersez răbdarea, acum e rândul tău, dar nu- ţi face griji, te ling mai târziu. Ai un gust prea bun ca să rezist, a şoptit înainte să plece spre lift. Ar trebui să te îmbraci. Nu vrem să-i oferim un spectacol lui Sandro.

Nu-mi venea să cred. M-am împleticit să-mi pun chiloţii şi colanţii, după care mi-am spălat mâinile şi mi- am aşezat fusta. Sângele îmi fierbea de furie. Matteo a zâmbit în timp ce apăsa butonul care îi permitea liftului să se oprească la etajul nostru.

Dar ăsta nu era finalul. Puteau fi doi jucători în acest joc.

; • < ■ ' . •

capitolul 14;

MATTEO

Gianna încerca să mă omoare cu ochii ăia.

Nu că de-acum nu eram obişnuit deja cu privirea ei, dar trebuia să recunosc că încă mă excita. îmi doream ca Sandro să fi aşteptat cu câteva minute în plus înainte să apară, chiar dacă faptul că venise devreme îmi oferise ocazia să-i dau o lecţie Giannei. Din nefericire, cu lecţia asta mă pedepseam şi pe mine la fel de mult ca pe ea. Avusese un gust perfect. Abia aşteptam să o ling iar, să o aud strigându-mi numele şi să-i simt degetele trecându-mi din nou prin păr. Deja mi se scula iar. La naiba.

Uşile liftului s-au deschis şi înăuntru a păşit Sandro, care ţinea o valiză neagră.

— Neaţa, şefule. Sper că n-am întrerupt nimic, a spus cu privirea trecând de la mine la Gianna.

în ciuda faptului că o dăduse în bară cu şase luni în urmă, încă era un bun soldat. Cel mai bun, alături de Romero.

— N-ai întrerupt, am spus rânjind către Gianna, ai cărei ochi au mijit şi mai mult.

Era bine că Sandro nu se uita în zona mea intimă, pentru că n-aş fi avut cum să ascund umflătura. Nu că mi-ar fi păsat.

— Hai să-ncepem, am spus în cele din urmă.

Gianna şi-a încrucişat braţele la piept, reuşind cumva să-şi împingă în faţă sânii într-un mod delicios. O făcea intenţionat? N-a făcut nicio mişcare când am păşit spre ea. Arăta de parcă nu i-ar fi păsat, dar o cunoşteam mai bine de-atât. Probabil încerca să găsească o cale prin care să mă facă să plătesc pentru că o lăsasem neterminată, ca să nu mai zic şi de brăţara de monitorizare de la gleznă. Dar singură îşi făcuse asta.

Sandro a privit-o suspicios pe Gianna când ne-am oprit lângă ea. Nu-l puteam învinovăţi. Mândria lui avusese de suferit destul când ea şi Aria l-au drogat şi legat. Totuşi, era prea inteligent ca să-şi arate indispoziţia.

Am arătat spre scaunul de la bar.

— Trebuie să-ţi scoţi colanţii şi să te aşezi.

— Merci că mi-ai zis. Ai fi putut menţiona chestia cu colanţii înainte şi m-ai fi scutit de multă muncă extra, a mormăit.

La naiba, privirea ei mă făcea să vreau să o aplec peste blat şi să o fut de să-i sară creierii.

Sandro s-a prefăcut ocupat cu brăţara de monitorizare din valiză în timp ce eu m-am aplecat spre Gianna.

— Dar mi-a plăcut să te privesc punându-ţi colanţii sexy, şi-o să-mi placă să te privesc şi cum îi dai iar jos.

înainte să se urce pe scaun cu picioarele lungi unul peste altul, aproape că şi-a rupt colanţii trăgându-i jos. A strâns din buze de furie, apoi a tresărit de durere. Nervii faţă de tatăl ei mi-au străpuns dorinţa care se acumula. Naiba să-l ia pe Luca şi determinarea lui de a menţine pacea cu Outfitul.

Sandro a ezitat, cu brăţara de monitorizare în mână, şi mi-a aruncat o privire întrebătoare. Nu pusesem niciodată o astfel de brăţară pe glezna cuiva, aşa că, deşi detestam ideea ca Sandro să atingă piciorul Giannei, era alegerea logică. Am aprobat din cap.

— Dă-i drumul.

— întinde piciorul.

Gianna mi-a aruncat o privire nimicitoare, dar a ridicat piciorul fără să protesteze.

Poate că decisese că era o opţiune mai bună decât să fie încuiată tot timpul în apartament sau poate că se gândea la lucruri înfiorătoare pe care să mi le facă drept răsplată. Aveam senzaţia că urma să-mi placă orice ar fi avut în gând, chiar dacă nu asta îi era intenţia.

Sandro s-a aplecat peste piciorul Giannei şi-a început să-i lege micul monitor în jurul gleznei. M-am aplecat şi eu peste bar, alături de Gianna. Nici măcar nu s-a uitat spre mine.

— Asta o să-mi monitorizeze şi consumul de alcool? l-a întrebat ea pe Sandro.

El a ridicat privirea spre ea, apoi spre mine.

— Nu-mi pasă dacă te îmbeţi, atât timp cât o faci în New York, i-am spus.

Ochii ei albaştri m-au fixat enervaţi, apoi s-a reîntors spre Sandro, care îi verifica

funcţionalitatea brăţării.

Dând din cap, s-a ridicat.

— Gata. 0 poţi urmări cu laptopul, telefonul sau orice alt dispozitiv conectat la internet.

— Super, a mormăit Gianna.

— Merci, Sandro.

— Mai ai nevoie de altceva?

Am scuturat din cap.

— Nu azi. Romero e sus. Te poţi întoarce la celelalte treburi ale tale.

Sandro a salutat-o scurt din cap pe Gianna, după care s-a întors şi s-a îndreptat spre lift. După ce l-am lăsat să iasă, m-am întors la Gianna.

— Cât timp va trebui să port chestia asta? a întrebat ea ridicând piciorul pentru a privi mai de-aproape micul dispozitiv negru din jurul gleznei.

Uram să o văd cu chestia aia. Părea greşit să o ţin aşa însemnată, dar Luca sugerase brăţara, care era o soluţie fără bătăi de cap. Gianna era prea schimbătoare, era spre binele ei.

— Până decid că am destulă încredere că nu o să faci nimic stupid.

— Deci pentru totdeauna.

A lăsat piciorul jos. Am chicotit.

— Nu. îmi plac mai mult picioarele tale superbe fără brăţara de monitorizare, crede-mă. Te voi elibera cât de curând posibil.

I-am urmat conturul genunchiului gol cu degetele, apoi m-am dus mai sus, până am ajuns la marginea fustei ei de blugi. Mi-a îndepărtat mâna şi-a sărit de pe scaun.

— Mâinile jos, a spus cald.

Am ridicat din sprâncene.

— Credeam că vrei să continuăm de unde am

rămas mai devreme.

Chiar voiam să continuăm de unde rămăseserăm.

A trecut de mine, mergând spre espressor, unduindu-şi şoldurile într-un mod care m-a făcut să am iar erecţie.

— Sunt în regulă, a zis ridicând din umeri. Doar de o cafea am nevoie, şi-a luat o ceaşcă nouă şi a pus-o sub espressor, după care s-a întors să se uite la mine peste umăr. Şi tu? Tu ai nevoie de ceva?

Privirea ei mi-a analizat corpul până la erecţie. îmi dădeam seama că se împotrivea unui zâmbet.

Oh, la naiba. Chiar ştia cum să mă atragă. Şi evident că ea credea că putea să-mi joace jocul mai bine decât mine.

— Şi eu sunt în regulă.

A dus ceaşca la buze, a luat o înghiţitură, apoi şi-a trecut încet limba peste buza superioară.

Mi-am înăbuşit un geamăt. Trebuia să mă întâlnesc cu Luca pentru a discuta ce ratasem în ultimele luni, cât fusesem pe urmele Giannei, dar chiar îmi doream să stau să o privesc toată ziua şi poate să o conving să-şi treacă limba peste penisul meu. M-am dus spre ea şi i-am răsucit o şuviţă de păr pe degetul arătător.

— Nu-mi place noua culoare. îmi plăcea mai mult roşcatul.

Gianna s-a retras şi-a lăsat jos ceaşca, cu zgomot.

— Păi, n-a fost o prioritate să arăt bine cât am fost pe fugă. Poate n-ai observat, dar mă urmărea un mafiot faimos.

Am zâmbit.

— Faimos?

A dat ochii peste cap.

— Dacă cerşeşti complimente, atunci vorbeşti cu persoana greşită.

Nu i-am spus să revină la culoarea naturală, deşi asta voiam. Ştiam că nu avea să o facă dacă încercam să o îndemn eu. Poate că să recunosc că îmi plăcea părul ei roşcat era deja îndeajuns ca să o facă să vrea să rămână brunetă pentru totdeauna.

— Mă întâlnesc cu Luca. Poţi să-ţi petreci ziua cu Aria, sus, dacă vrei.

A făcut ochii mari.

— Am voie să-mi petrec ziua cu Aria? după o clipă, buzele i s-au strâns şi a continuat. Nu că ar trebui să am nevoie de permisiunea ta ca să-mi văd sora...

— Tu şi Aria nu v-aţi văzut de multă vreme, bănuiesc că aveţi multe de discutat.

M-am întrebat dacă Gianna avea să-i spună Ariei despre noaptea trecută şi ce anume avea să zică. în mod normal, aş fi întrebat-o ce îi plăcuse, dar ştiam că Gianna nu avea să-mi ofere un răspuns sincer. Femeile nu se plânseseră niciodată de îndemânarea mea sexuală, dar voiam să aud de la Gianna. Poate că Luca avea dreptate şi eram un nenorocit vanitos.

— Putem merge acum? a întrebat Gianna, cu faţa luminată de entuziasm.

Era prima emoţie reală pe care mi-o arăta în acea dimineaţă.

— Ce-ai zice de un sărut, ca să mă convingi?

M-a surprins apucându-mă de tricou şi

smucindu- mă spre ea, după care şi-a lipit buzele de ale mele. Trupul ei sexy stătea sprijinit de al meu, iar limba ei mi- a pătruns în gură. Nu aveam nevoie de mai multă încurajare. Am apucat-o de fund şi am strâns-o, bucurându-mă de respiraţia ei în timp ce limbile noastre dansau împreună. Mi-am apăsat penisul în ea. Trebuia să ştie ce-mi face. La naiba. îmi era atât de sculată, încât era un miracol că nu-mi dădusem drumul în pantaloni ca un adolescent prost.

Fără avertizare, s-a retras, iar eu am mârâit drept răspuns, apucând-o mai strâns de fund, dar ea mi-a dat braţele deoparte şi s-a îndepărtat.

— Ai vrut un sărut, l-ai primit. Acum să mergem la Aria.

Nenorocita. Ştiam, după respiraţia întretăiată şi după obrajii îmbujoraţi, că era la fel de afectată de sărut ca mine, dar ea părea hotărâtă să-şi suprime dorinţa. Trebuia doar să-mi îmbunătăţesc jocul, să-i arăt ce însemna un orgasm care îţi ia minţile. După aceea, speram să devină maleabilă.

Am pornit cu nepăsare spre lift. Aveam destulă experienţă cu ascunderea emoţiilor, aşa că nu mă încurca să-mi ascund excitarea. Am apăsat butonul care făcea uşile liftului să se deschidă şi i-am făcut semn Giannei să intre. S-a încruntat, dar apoi s-a îndreptat spre lift şi s-a sprijinit pe o parte.

Ascunzându-mi zâmbetul, m-am alăturat ei şi am acţionat butonul care avea să ne ducă sus. A durat câteva clipe până când Luca ne-a aprobat urcarea. înainte să se căsătorească cu Aria, avusesem voie să iau liftul fără aprobarea lui, dar după aceea instalase iar aprobarea manuală. Nu că l-aş fi învinovăţit pentru asta. Nici eu nu i-aş fi vrut

pe el sau Aria să dea buzna când păcătuiam pe fiecare suprafaţă disponibilă din apartament. Liftul a început să se mişte şi, după câteva secunde, s-a oprit iar.

Aria deja aştepta în faţa uşilor când acestea s-au deschis. Abia mi-a aruncat o privire, după care şi-a tras sora într-o îmbrăţişare şi-apoi a târât-o spre sufragerie.

Luca stătea sprijinit de perete, cu braţele încrucişate la piept.

— Iubita soţie nu te sărută ca să-şi ia la revedere? a întrebat ironic.

Aria şi Gianna se aşezaseră pe sofa şi şuşoteau. Din locul pe care-l ocupa în bucătărie, Romero a ridicat mâna să mă salute. El avea să le supravegheze pe Aria şi Gianna cât eu şi Luca eram ocupaţi la Sphere. El ştia ce îi făcuseră lui Sandro cele două fete, aşa că nu avea să lase garda jos şi, chiar dacă ar fi făcut-o, brăţara de monitorizare de la glezna ei m-ar fi alertat în legătură cu locurile pe unde umbla Gianna.

— Nici Aria nu pare prea tristă că pleci, i-am zis lui Luca atunci când mi s-a alăturat în lift.

A zâmbit.

— Deja ne-am luat la revedere de două ori în dimineaţa asta. Dar tu? Cum ţi-a fost noaptea nunţii?

Nu-mi puteam ascunde zâmbetul.

— Mai bună decât a ta.

Luca a ridicat sprâncenele într-o tăcere suspicioasă.

— Deci a vrut?

— A vrut, am spus. Şi am fost primul.

— Ţi-a zis ea asta? a întrebat neîncrezător.

— Nu, n-a zis. A fost furioasă că am aflat. Dar nu avea cum să ascundă asta.

— Bravo ţie, a spus Luca bătându-mă pe umăr. Deci încă îţi place de ea sau ţi-ai revenit acum, când nu mai gândeşti cu puia?

I-am arătat degetul mijlociu.

— Ce te face să crezi că gândesc cu puia?

Luca a oftat.

— Fă cum vrei, dar să nu vii smiorcăind la mine când va începe să te enerveze.

Liftul s-a oprit şi s-a deschis la garajul subteran.

— Acum să ne concentrăm pe afaceri. Ai pierdut destul timp. Acum am nevoie de toată atenţia ta.

— Nu-ţi face griji, am spus, dar aveam sentimentul că nu avea să fie uşor să mi-o scot pe Gianna din minte.

Imaginea corpului ei gol, sub mine, mi se întipărise în minte şi nu eram nerăbdător să scap de ea.

GIANNA

Aria m-a tras către sofa, departe de Luca şi Matteo. Ne-am aşezat şi Aria, încruntată, a întins mâna spre buza mea umflată.

— Nu-mi vine să cred că tata te-a lovit atât de tare.

— A mai făcut-o şi înainte de asta, am murmurat.

Romero ne supraveghea din bucătărie. Chiar mă întrebam cum de suporta să fie captiv în penthouse-ul ăsta, cu Aria toată ziua. Mă îndoiam

că îşi doriseră mulţi soldaţi jobul ăsta.

După o clipă, Aria s-a aplecat spre mine şoptind:

— Eşti bine? Cum a fost azi-noapte?

M-am uitat în direcţia lui Luca şi Matteo, dar ei dispăruseră deja în lift spre Dumnezeu ştie unde.

— Gianna?

— Sunt bine, am spus afişând un zâmbet menit să o liniştească pe sora mea.

Arăta de parcă n-ar fi dormit prea mult noaptea trecută. Oare o ţinuseră trează grijile pentru mine?

— Şi? Cum a fost? Te-ai culcat cu Matteo?

Am râs. Aria îmi amintea de mine după noaptea nunţii sale. îmi făcusem înfiorător de multe griji pentru ea.

— Nu fi aşa anxioasă. Chiar sunt bine.

Eram ciudat de bine. Poate chiar prea bine. Fusese prea uşor să-mi regăsesc drumul spre vechea mea viaţă, de parcă viaţa pe care o dusesem în ultimele luni nu mi s-ar fi potrivit niciodată cu adevărat. în dimineaţa asta, nu mă întrebasem unde eram, nu a trebuit să-mi amintesc cel mai nou pseudonim. Eram iarăşi eu.

— Nu arăţi bine. Te rog să-mi spui ce s-a întâmplat. Azi-noapte l-am înnebunit pe Luca cu neliniştea mea.

M-a făcut să zâmbesc. Acesta era efectul oricărui fapt care îi strica dispoziţia lui Luca.

— M-am culcat cu Matteo.

Mintea mea s-a întors la cum îl simţisem în mine, la privirea lui intensă, trupul puternic, atingerea lui, iar corpul meu s-a strâns din nou. Nu eram sigură cum puteam să-mi fac trupul să nu

mai fie atât de nerăbdător după atenţia lui Matteo, dar trebuia să găsesc o cale dacă voiam să am vreodată vreun pic de putere în această căsnicie.

— Arăţi de parcă nu te-ar fi deranjat, a spus Aria cu un zâmbet jucăuş.

— Cum ai spus şi tu, Matteo arată bine şi ştie ce face, deci n-a fost aşa de rău.

— A observat că nu te-ai culcat cu nimeni înainte?

— Da. Ai avut dreptate. A durut ca naiba. A fost atât de mândru din cauza asta. Chiar îmi doresc să nu-şi fi dat seama. Simt că are mai multă putere asupra mea acum, când ştie.

Aria a scuturat din cap.

— Trebuie să încetezi să mai gândeşti aşa. Tu şi Matteo trebuie să găsiţi o cale de a vă înţelege acum, că sunteţi căsătoriţi. E un lucru bun că ştie adevărul.

— Nici Matteo nu-mi face viaţa neapărat mai uşoară. E mereu aşa de arogant. Şi el e cel care a început cu jocurile tâmpite. Şi ştii ce altceva a mai făcut?

Am ridicat piciorul cu cretina aia de brăţară. încă nu-mi venea să cred că Matteo chiar pusese chestia aia pe corpul meu, de parcă aş fi fost un câine care avea nevoie de zgardă. Bineînţeles că, din punctul lui de vedere, probabil că era o chestie normală ce făcuse. La urma urmei, era un criminal posesiv şi obsedat de putere şi control, dar asta nu însemna că îmi plăcea.

Aria a făcut o grimasă.

— Ştiu. Luca a menţionat asta de dimineaţă. A fost ideea lui, a făcut o pauză pentru a-şi lua o expresie ca şi cum ar fi cerut iertare. Am încercat

să-l conving să se răzgândească, dar el a zis că nu vrea să mai rişte alte conflicte cu Outfitul dacă te lasă să umbli liberă.

— De parcă tatei sau altcuiva din Outfit i-ar păsa dacă aş fugi iar. Nu mai sunt problema lor, ţii minte?

Am fluturat din degete, arătându-mi verigheta.

— Luca şi Matteo ar părea slabi dacă ai reuşi să fugi iar, şi asta le-ar slăbi poziţia. în ultimele luni, relaţiile dintre New York şi Chicago n-au fost tocmai line.

— Din cauza mea?

— Nu doar din cauza ta, a spus Aria. Luca şi Dante nu se înţeleg prea bine. Amândoi sunt masculi alfa care nu sunt obişnuiţi să lucreze tratându-l pe celălalt ca egal.

— Bănuiesc că nu ştii vreo modalitate prin care să scap de chestia asta, nu? am spus bătând cu degetul în crotalia mea neagră.

— Nu. E foarte inconfortabilă?

Am ridicat din umeri.

— Nu chiar, dar o detest. Şi pot să-mi iau la revedere de la fustele şi rochiile scurte dacă nu vreau să creadă toată lumea că-s vreo infractoare.

Aria m-a atins blând pe braţ.

— Sunt sigură că Matteo o va scoate curând.

— Mă îndoiesc.

Dacă aş fi fost în locul lui, n-aş fi avut încredere în mine curând. Niciodată, probabil.

Privirea Ariei s-a îndreptat din nou spre părul meu. Tot făcuse asta de când mă văzuse prima oară cu noua culoare.

Mi-am netezit părul cu o mână.

— Nu-ţi place, aşa-i?

— Nu sunt obişnuită cu el. Poate va începe să-mi placă. Dar mi-e dor de părul tău roşcat.

— Şi mie, am spus. Nici lui Matteo nu-i place părul castaniu.

— Nu-mi spune că vrei să rămâi brunetă doar pentru că vrei să-l enervezi? a întrebat Aria cu o privire de cunoscătoare.

Nu eram atât de copilăroasă. Poate că, în urmă cu şase luni, aceasta ar fi fost reacţia mea, dar mă ajutase să mă maturizez faptul că fugisem. Nu aveam să ţin în cap o culoare doar pentru a-l enerva pe Matteo. Existau alte căi prin care să-i fac viaţa mai grea şi speram să explorez cât mai multe dintre ele.

— Voi reveni la culoarea mea naturală cu prima ocazie. Crezi că Matteo o va lua razna dacă ieşim din apartament să căutăm un salon?

— Probabil. Eşti căsătorită de mai puţin de o zi. Poate că ar trebui să încerci să te comporţi cât mai bine măcar astăzi.

— Voi face tot ce pot, am spus sarcastic.

Aria s-a ridicat.

— E aproape ora prânzului. Hai să mâncăm ceva şi o sun pe stilista mea să-i cer să vină să-ţi facă părul, bine?

Am sărit în picioare.

— Perfect. Mor de foame.

Am urmat-o pe Aria spre zona de bucătărie. Romero şi-a lăsat telefonul pe blat, cu privirea şi postura trădând starea alertă pe măsură ce ne apropiam. Probabil că Sandro îl avertizase în legătură cu noi. Asta mi-a amintit de ceva ce voisem să o întreb pe Aria încă de când fugisem.

Am aşteptat să îşi încheie apelul cu stilista şi să pregătească o salată înainte să atac subiectul.

— Ai avut probleme cu Luca pentru că m-ai ajutat? am întrebat-o încet.

Nu voiam ca Romero să ne audă. Părea destul de ocupat să vorbească la telefon, probabil cu Luca sau Matteo, care ne verificau. Faţa Ariei s-a crispat.

— A fost furios la început, dar m-a iertat. Cred că şi-a dat seama că nu l-aş părăsi niciodată.

Ea şi Luca păreau destul de fericiţi, dar uneori şi astfel de aparenţe erau înşelătoare, iar eu nu eram în totalitate sigură că Aria spunea adevărul. N-ar fi spus ceva care să mă facă să mă simt vinovată.

— Eşti sigură?

— Asta nu e replica mea? m-a întrebat jucăuş.

Am zâmbit.

— M-ai învăţat şi tu vreo două chestii.

— E bine de ştiut.

— Mai e un lucru în legătură cu care eram curioasă, am spus încetişor. Cum m-a găsit Matteo?

— Luca nu a prea vorbit cu mine despre căutări. Ştia că te-aş fi avertizat. Crezi că e posibil să fi fost prin intermediul blegului? Cred că Luca mi-a verificat laptopul. Am încercat să te avertizez.

— Am încercat să nu menţionez locurile în postările mele. Dar poate că m-au putut localiza prin intermediul blogului, cine ştie?

A sunat clopoţelul. Romero a pornit spre lift înainte ca eu şi Aria să apucăm să ne mişcăm.

— Ne va lăsa vreodată în pace? am întrebat când a ieşit din raza din care ne-ar fi putut auzi.

— Nu curând, a răspuns Aria ridicând din umeri.

S-a ridicat de pe scaun ca să o întâmpine pe femeia de patruzeci şi ceva de ani care a pătruns în penthouse cu două genţi uriaşe. Aria mi-a făcut cunoştinţă cu stilista ei şi peste cinci minute aveam un scaun pregătit în baie, iar părul meu era acoperit de crema care trebuia să-mi transforme părul în culoarea iniţială, nu pe loc, ci după câteva tratamente.

Din fericire, am putut să mă mişc cât acţiona culoarea cu părul meu. Aria mi-a împrumutat laptopul ei şi m-am aşezat la masa din sufragerie. Cu teamă, am căutat pe website-uri germane ştiri despre omucideri în München. Nu mi-a luat mult până să găsesc articolul care menţiona moartea lui Sid. Poliţia nu avea nicio pistă. Fostele mele colege de apartament trebuiseră să se mute pentru moment, iar eu mă îndoiam că aveau să se întoarcă în apartamentul unde Sid îşi găsise sfârşitul. Ziarul mă menţiona şi pe mine, mai bine zis pseudonimul de Gwen, iar poliţia o căutau pentru că era martoră. Nu exista o fotografie cu mine, slavă Domnului. Mereu avusesem grijă să nu apar în vreo poză. Dar exista una cu Sid şi chitara lui.

Mi s-a strâns stomacul de la tristeţe şi regret. Aria a pus o mână pe umărul meu.

— N-ar trebui să citeşti aia. Nu puteai face nimic, Gianna.

Am închis laptopul încet. Era un lucru pe care l-aş fi putut face. Aş fi putut spune poliţiei cine era responsabil pentru moartea lui Sid, astfel încât familia lui să-şi găsească liniştea, dar asta reprezenta ceva ce nu aveam să fac niciodată.

Existau anumite reguli pe care nici măcar eu nu aveam de gând să le încalc. Nu eram tâmpită sau suicidară.

Privirea îngrijorată a Ariei m-a urmărit şi cât m- am întors în baie să mă spăl pe păr.

— Sunt bine, am şoptit, dar n-a părut să mă creadă, cum nici eu nu m-am crezut.

Ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră un amalgam de emoţii şi schimbări. Abia avusesem timp să reflectez la ceva din tot ce se întâmplase şi nici nu eram sigură că voiam să o fac. Poate că Aria avea dreptate şi ar trebui să încerc să merg înainte şi să las trecutul în urmă. Problema era că nu eram sigură că puteam. Nu datoram conştiinţei mele şi lui Sid nişte sfidare, nu le datoram să mă împotrivesc instalării în noua mea viaţă cu Matteo de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

capitolul 15

MATTEO

n acea seară, când eu şi Luca ne-am întors Ila penthouse, mă simţeam de parcă m-ar fi călcat un tren. Nu prinsesem mai mult de patru ore de somn în ultimele trei zile. în clipa în care am văzut-o pe Gianna, s-a risipit în aer orice gând de oboseală. Părul ei nu mai era castaniu. Nu era nici roşcatul pe care îl avusese înainte să fugă, dar era asemănător, şi arăta uimitor chiar şi cu buza umflată.

Am simţit că ceva nu era în ordine. După cina cu Aria şi Luca, ne-am întors în apartamentul nostru. Gianna a năvălit în dormitor de parcă abia ar fi aşteptat să scape de mine; din nefericire pentru ea, oricum în camera aia o voiam. Am urmat-o şi am trântit uşa după mine. Gianna mi-a aruncat o privire enervată, dar nu a spus nimic. în schimb, mi-a întors spatele şi a început să caute prin sertarele ei. Am mers spre ea, mi-am strecurat mâinile în jurul taliei ei şi am tras-o spre

mine.

— Gândeşti prea mult. Ce-ai zice să te distrag?

I-am supt pielea de pe artera carotidă. La început s-a încordat, dar apoi s-a relaxat şi s-a lăsat spre mine.

— Cum ştiu că n-o să te joci iar cu mine?

Vocea ei suna ciudat, dar nu aveam starea necesară să vorbesc despre emoţii.

Am coborât cu sărutările pe claviculă şi mi-am strecurat mâna mai jos, cuprinzându-i pizda în palmă prin haine. S-a arcuit spre mine. Cu buzele lipite de pielea ei, am zâmbit. Mirosea a flori şi a propria piele apetisantă.

— Nu-ţi face griji. Vreau să te gust întreaga noapte. Vreau să-ţi dai drumul iar şi iar.

A tremurat, lipită de mine, apoi mâna ei a ajuns peste a mea, apăsând. Din fundul gâtului a scos un sunet lacom. I-am lins umărul, în timp ce degetele mele i s-au strecurat sub fustă şi chiloţi, abia atingându-i labiile umede. Mi-am abţinut un mârâit declanşat de excitarea ei. Era nevoie de întregul meu autocontrol pentru a numi înfige limba în pizda ei pe loc. I-am depărtat buzele catifelate, trecând cu vârfurile degetelor peste pielea fină, după care am pătruns-o cu un deget. Şi-a lăsat capul pe spate, pe umărul meu, în acelaşi timp întinzând mâna în spate şi apucându-mă de penis prin pantaloni. Am mârâit, apoi m-am frecat de palma ei.

Mi-am strecurat un deget în ea. Doamne, era atât de strâmtă. Pereţii interiori i s-au strâns în jurul degetului ca o menghină. Abia aşteptam să înlocuiesc degetul cu puia. Eram prea excitat ca să pot lua lucrurile încet sau să fiu blând. Am futut-o cu degetele, bucurându-mă de senzaţia fluidelor ei pe pielea mea şi sunetele ieşind din gura ei. Şi-a mişcat buzele în ritmul frecării mele, iar strânsoarea ei pe penisul meu a devenit aproape dureroasă. Mă simţeam fantastic. Mi-am frecat degetul mare de clitorisul ei.

— Dumnezeule, da, a oftat, şi i-am simţit trupul

încordându-se.

Am continuat să o frec în timp ce orgasmul o răvăşea. Când s-a relaxat, am ridicat-o pe braţe şi am purtat-o spre pat. Nu i-am dat timp să îşi revină. I-am scos fusta şi chiloţii şi am urcat între picioarele ei, despărţindu-le. I-am cuprins cu privirea pizda minunată, zemoasă şi perfect roz. Spre deosebire de alte fete, Gianna nu era timidă în legătură cu corpul ei. Nu a încercat să-şi acopere sânii sau pizda de mine. M-a lăsat să o admir, m-a privit şi ea fără ezitare. Era perfectă, în puia mea.

Fără să o scap din priviri, am coborât capul. S-a încordat când buzele mele aproape i-au atins labiile, dar m-am oprit să-i inspir aroma cuceritoare. Gianna şi-a mişcat şoldurile ca pe o cerinţă tăcută care m-a făcut să zâmbesc. Nu trebuia să fiu convins. Am lins-o lung, de la gaura strâmtă până la clitorisul roz perfect. Penisul mi- a zvâcnit ca răspuns la gustul ei intens. Dumnezeule. M- am avântat, lingând şi degustând. M-a răsplătit cu gemete întretăiate. Degetele i s-au înfipt în pături când i-am supt labiile minore până s-a zvârcolit în pat. Nu m- am grăbit deloc, am tras-o mai aproape doar ca să mă retrag iar şi iar. Gemetele ei timide s-au transformat în ţipete. Cea mai frumoasă privelişte din lume era să îi privesc trupul arcuit de extaz. Erecţia mea era aproape dureroasă. Când Gianna şi-a revenit după orgasm, am eliberat-o şi m-am dat repede jos de pe pat.

Trebuia să o fut pe loc sau o luam razna. Mi-am dat jos pantalonii şi boxerii şi nici nu mi-am bătut capul cu cămaşa. Gianna m-a surprins când a îngenuncheat pe pat şi şi-a strâns degetele în jurul pulii mele. Ochii ei albaştri erau aproape provocatori când a coborât cu

gura şi şi-a strâns buzele pe toată lungimea. Am gemut şi cu degetele i-am îndepărtat părul de pe faţă ca să-i văd mai bine gura care mi-o sugea. Aproape că mi-am dat drumul pe loc, dar câteva trucuri mentale m-au readus pe poziţii. încet la început, apoi tot mai repede, Gianna mi-a supt-o cu buzele roz întinse pe grosimea penisului meu. Voiam să-mi dau drumul în gura ei în timp ce mă privea aşa de jos, dar mai mult de-atât, voiam să-i simt din nou pizda strâmtă. A făcut cercuri cu limba pe vârful penisului, după care aproape că m-a înghiţit complet.

Apoi s-a retras brusc şi s-a şters la gură. A ridicat din sprâncene.

— îţi convine când mă opresc aşa?

Am chicotit. încerca să mă facă să plătesc pentru azi-dimineaţă? îşi alesese prost momentul. M-am urcat deasupra ei cu un zâmbet diabolic şi mi-am apăsat penisul erect de deschizătura ei fierbinte. A făcut ochii mari, dar nu i-am lăsat timp de reacţie. Mi-am pus mâna sub piciorul ei şi am deschis-o mai mult înainte să o pătrund. încă era strâmtă şi faţa i s-a îmbujorat de la disconfortul penetrării. Am încetinit şi mai mult, croindu-mi calea spre ea şi oferindu-i timp să se obişnuiască cu puia. Ieri nu fusesem grijuliu pentru că nu ştiusem adevărul, dar astăzi voiam să o fac să se implice în totalitate. I-am privit faţa îndeaproape până m-am adăpostit complet în canalul îngust. Am făcut o pauză de o clipă. M-a prins de umeri şi m-a privit provocator:

— Ai de gând să stai aşa sau începi să te şi mişti la un moment dat?

— Oh, mă mişc.

Mi-am marcat cuvintele cu câteva frecări scurte

de test, să văd cum reacţionează. De data asta, nu a arătat vreun semn de disconfort, aşa că m-am bucurat în draci. Trebuia să o fut acum şi nu voiam să mă mai abţin. Cu privirea pe faţa ei, am stabilit un ritm dur şi rapid, nu atât de dur pe cât mi-ar fi plăcut, dar probabil că pe ea încă o durea, deşi n-ar fi recunoscut. Era strâmtă şi se strângea în jurul penisului meu într-un mod înnebunitor. Fiecare geamăt scos de pe buzele ei se simţea ca o victorie pentru că era evident că încerca să se abţină. Am schimbat unghiul şi am pătruns-o mai adânc. Alt geamăt i-a scăpat.

Am băgat mâna între noi, apăsând-o pe clitoris. Voiam să aibă orgasm. Al meu era aproape şi nu aveam de gând să termin înaintea ei.

Am frecat-o tare şi adânc, iar ochii Giannei s-au deschis larg şi faţa a făcut grimase de plăcere. M-a apucat de spate, zgâriindu-mi pielea cu unghiile, şi am cedat. Am futut-o şi mai tare, pierzând fiecare urmă de control. Plăcerea mi-a înceţoşat privirea când mi-am dat drumul în ea. Am mormăit în pielea gâtului ei, inspirându-i parfumul în timp ce mă împrăştiam în ea. Gianna respira greu când trupul mi s-a liniştit. Am ridicat capul şi i-am zâmbit feţei ei îmbujorate, chiar şi când s-a încruntat. Era aproape adorabil că încerca să păstreze masca asta.

încetişor, m-am retras din ea. S-a încordat, apoi a ascuns repede senzaţia.

— Doare? am întrebat când m-am întins lângă ea.

Am atins-o pe abdomen. Nu m-a îndepărtat, doar a ridicat din umeri drept răspuns.

M-am mutat mai aproape şi am sărutat-o într-un punct aflat chiar sub ureche.

— Sexul te-a amuţit?

Legaţi prin ură

— Ai vrea tu, a şoptit cu o voce mai blândă şi mai relaxată decât de obicei.

— Nu, ar fi plictisitor. Chestiile pe care le scoţi pe gură sunt mai distractive decât crezi.

M-a privit.

— Mă bucur că te distrez.

— Şi eu.

Noaptea trecută aşteptasem ca ea să adoarmă înainte să mă pot relaxa. Nu eram sigur că lucrul ăsta avea să se schimbe vreodată.

Următoarele câteva zile au urmat aceeaşi rutină, până într-o seară, când respiraţia Giannei nu a încetinit ca de obicei. Eram al dracului de obosit şi pierdeam încet lupta împotriva somnului.

— Mereu aştepţi să adorm eu prima, a spus în întuneric, făcându-mă să mă trezesc.

Sigur că observase.

— Uneori uit cât de atentă eşti la detalii.

S-a întors cu faţa spre mine. îi distingeam albul ochilor şi conturul capului, dar nimic mai mult.

— De ce?

— Sunt un nenorocit precaut.

— Crezi că te voi omorî în somn?

Era greu să-i dibuiesc emoţiile fără să-i văd expresia, lucru pe care-l detestam.

— Te-ai gândit la asta?

Trebuia să sune ca o glumă, dar mi-a ieşit mult prea serios.

— Nu, nu suport să văd sânge.

— Ăsta e singurul motiv pentru care n-am un cuţit

înfipt în spate?

— Nu. Să te omor nu m-ar scoate din apartamentul ăsta. Nu ştiu codul de la lift.

— Asta e o uşurare, am şoptit.

Nu eram sigur dacă glumea sau nu.

— Nu pari atât de nefericită în căsnicia asta.

— Suntem căsătoriţi doar de câteva zile şi nu eşti niciodată prin preajmă, asta ajută. Şi poate că sunt o actriţă bună.

— Bănuiesc că e bine că nu am încredere în tine, în cazul ăsta.

— Da, a spus cu seriozitate.

— Bănuiesc că vrei să mă sperii? am întrebat şoptit, mai aproape de ea ca să-i simt respiraţia pe obraz.

— Nu cred că există cineva sau ceva care să te sperie, a şoptit ca răspuns.

— Toată lumea se teme de ceva. Eu de ce aş fi diferit?

— Pentru că tu eşti cea mai înspăimântătoare persoană pe care o cunosc.

N-am zis nimic. Nu părea să glumească.

— Ţi-e frică de mine?

Răspunsul mi-a fost tăcerea. Am atins-o pe braţ.

— Gianna?

— Da, a venit răspunsul ei somnoros.

— De ce?

Dar respiraţia i se liniştise. Adormise. Ce trebuia să fac cu ce recunoscuse? Niciodată nu îi dădusem motive să se teamă de mine. Bine, mă văzuse făcând lucruri înspăimântătoare, dar ei nu îi făcusem niciodată nimic. După aceea, mi-a luat mult să pot adormi.

Ziua următoare, Gianna nu a menţionat discuţia

noastră din noaptea precedentă. Aveam sentimentul că ura faptul că fusese sinceră. Nu voiam să ocolesc subiectul, dar n-am întrebat-o din nou de ce îi era frică de mine. Nu eram sigur că voiam să ştiu.

Pe durata micului-dejun, Gianna şi-a tot atins buza. Nu mai era umflată.

— Dă-mi voie să mă uit, am pus îndepărtându-i mâna. Cred că putem scoate copcile.

S-a strâmbat.

— Acum?

— Ţi-e frică? am întrebat pentru că nu m-am putut abţine.

— Nu, sigur că nu, a răspuns.

Mă întrebam dacă se referea la copci. M-am ridicat şi am condus-o în baie, unde ţineam trusa medicală. Gianna nu a protestat când am ridicat-o pe lavoar şi m- am băgat între picioarele ei.

Am luat o forfecuţă din trusă.

— Deschide gura.

A deschis-o, dar mi-a aruncat o privire ameninţătoare, de parcă ar fi crezut că am ceva nebunatic în minte. Am zâmbit şi am sărutat-o pe ureche.

— Ştii cum copiii primesc mereu ceva bun după ce merg la doctor?

A dat ochii peste cap, dar nu mi-a îndepărtat mâna când am apăsat-o în zona intimă peste blugi.

— Fii fată cuminte şi vei fi răsplătită.

M-am retras, bucurându-mă de priveliştea expresiei încruntate a Giannei. N-a apucat să-mi răspundă pentru că am început să mă ocup de copci. N- a durat mult, iar Gianna a tresărit doar de două ori.

— Gata, am spus lăsând deoparte foarfecă şi

penseta. Acum îţi vrei răsplata? am întrebat frecând-o pe pizdă.

M-a privit.

— Trebuie doar să ceri.

A strâns din buze.

— Nu? am întrebat, făcând un pas în spate şi oprindu-mă.

— De parcă aş avea nevoie de tine pentru asta, a spus acid, apoi şi-a desfăcut blugii şi şi-a băgat mâna în ei.

Am expirat privindu-i degetele mişcându-se sub material.

— Doamne.

M-am apropiat şi i-am scos pantalonii şi chiloţii.

Gianna nu a încetat să se atingă. Degetele ei subţiri îi frecau cu agilitate clitorisul, în vreme ce mă privea cu ochii mijiţi. Era cel mai excitant lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Desfă picioarele un pic mai mult, i-am cerut.

Spre surprinderea mea, Gianna s-a supus. Ochii îi erau înceţoşaţi de dorinţă în vreme ce se freca. La naiba, îmi dădeam seama cât de udă era.

M-am sprijinit de perete, mi-am deschis fermoarul şi mi-am scos puia. Gianna a început să se masturbeze şi mai tare când mi-am pus mâna în jurul erecţiei şi am început să mi-o frec.

— Ce futuţi suntem, a şoptit.

Nu şi-a luat privirea de pe penisul meu şi nici eu nu-mi puteam îndepărta privirea de degetele cu care îşi manevra clitorisul.

— Cui îi pasă? am mârâit. Bagă-ţi un deget în pizdă. Şi-a strecurat un deget în deschizătura strâmtă.

— încă unul, i-am cerut.

Nici n-a ezitat. Dar nu mai suportam deja. M-am împleticit spre ea, i-am îndepărtat mâna şi m-am înfipt adânc în ea. S-a cutremurat de la orgasmul care a cuprins-o. După câteva mişcări, şi eu mi-am dat drumul.

— Cât de futuţi suntem, a spus iar, cu vocea îngreunată de plăcere.

Nu m-am retras încă. Mi-am aşezat fruntea pe umărul ei ca să-mi revin.

— Futuţi e de bine.

— Ştiam c-o să zici asta.

— Chestia asta e a dracului de enervantă, a spus după încă o rundă de sex în aceeaşi seară, fluturând în aer piciorul cu brăţara de monitorizare.

Şi pe mine mă deranjase de câteva ori când venisem în contact cu ea în timpul sexului, dar n-aş fi riscat să i-o scot. Nu doar că ar fi luat-o razna Luca, dar fără monitorizare, ar fi trebuit şi să o supraveghez eu pe Gianna 24/7.

— Te vei obişnui.

Am încercat să o trag spre mine, dar s-a ferit şi s-a mutat spre marginea patului.

— Fără giugiuleală cât timp trebuie să port chestia asta, a spus.

Eu am râs.

— Atâta vreme cât nu interzici sexul.

— Poate că o s-o fac.

Mi-am coborât mâna de pe abdomenul ei şi am trecut un deget peste clitoris.

— De ce ai vrea să te pedepseşti singură în halul ăsta?

— Eşti un nenorocit arogant. Probabil crezi că puia ta e magică, dar hai să-ţi spun ceva: nu e.

Totuşi, nu mi-a îndepărtat mâna din locul unde o mângâiam. Poate nici nu observase, dar îşi depărtase picioarele puţin, cât să-mi ofere mai mult acces. Am urmat încetişor conturul labiilor ei moi. îmi plăcea cât era de catifelată şi felul în care corpul ei îmi răspundea. Nu am crescut presiunea, doar mi-am trecut uşor vârfurile degetelor peste pizdă. Probabil că încă era sensibilă, aşa că trebuia să am grijă dacă voiam să o îndrum spre un alt climax. Buzele i s-au întredeschis şi respiraţia i s-a înteţit. M-am aplecat spre ea şi am luat un sfârc în gură. Să o duc la orgasm de data asta era chiar mai bine, pentru că nu mai eram ocupat cu propria dorinţă. Puteam să mă concentrez în totalitate pe Gianna, pe respiraţia ei întretăiată, pe ochii întredeschişi, pe sfârcurile care se întăreau când se abandona orgasmului.

Nici nu mi-a păsat când, după aceea, s-a întors cu spatele la mine în încercarea de a mă pedepsi pentru că nu i-am urmat exemplul. Obţinusem ce îmi dorisem.

— îţi dai seama că doar sexul ne leagă, nu? a spus nervoasă.

— Sexul e important.

— Sigur, dar nu e totul.

— Păi nu e totul, am spus enervat.

— Ba da, şi niciodată nu va fi mai mult. Să nu crezi că te plac doar pentru că îmi place să ne futem.

— Merci că m-ai anunţat, am mormăit.

GIANNA

încă eram nervoasă pe mine însămi pe durata micului-dejun, în special pentru că expresia lui Matteo era una mult prea încrezută, în ciuda cuvintelor mele dure. Poate crezuse că glumeam sau poate că nu-i păsa.

Trupul meu avea o minte a lui, mereu nerăbdătoare să fie atinsă de el. Nu ajuta faptul că Matteo arăta ca un model masculin, cu cămaşa albă strâmtă şi părul brunet ciufulit. Era un sex umblător, iar el ştia asta.

— Suntem invitaţi la cină la una dintre familiile din conducere, aşa că ar trebui să mergi la cumpărat de rochii cu Aria.

Mi-a căzut linguriţa, cu tot cu iaurt.

— Vrei să particip cu tine la un eveniment social?

Nu-mi venea să cred că mă scotea în public atât de repede. Eram căsătoriţi de două săptămâni şi probabil că morile bârfelor încă se învârteau.

— Toată lumea o să mă vorbească pe la spate.

Matteo a ridicat din umeri.

— Nu-mi pasă ce cred, iar ei ştiu că n-ar trebui să zică nimic în faţa ta sau a mea.

— Le ştiu pe femeile astea, nu vor rata o ocazie de a vorbi căcaturi despre cineva, mai ales despre mine.

— Ignoră-le. Nu e ca şi cum contează părerea lor. Mereu vor vorbi căcaturi despre tine. Asta e tot ce pot face.

Nu-mi păsa ce aveau să spună, dar niciodată nu mă simţisem bine la evenimente sociale şi mă îndoiam că lucrul acesta avea să se schimbe curând.

— Ştiu, dar urăsc adunările de genul acesta. Totul e fals la ele. Oameni care n-ar ezita să-ţi înfigă un cuţit

în spate îţi zâmbesc în faţă dacă speră că au ceva de câştigat din asta.

Vreme îndelungată crezusem că eram antisocială şi pur şi simplu nu îmi plăcea să fiu în preajma grupurilor mari de oameni, dar pe durata fugii mele, participasem la câteva petreceri şi niciodată nu mă simţisem nelalocul meu. Deşi atunci mă prefăcusem că sunt altcineva, tot mă simţisem mai mult eu însămi decât fusese cazul cu oamenii din lumea noastră.

— Te vei obişnui cu ei.

— Nu vreau. De asta am fugit.

Matteo mi-a cercetat faţa cu o expresie curioasă, apoi buzele i-au zvâcnit.

— Deci n-ai fugit numai de mine?

— Nu-ţi face aşa mari speranţe. în mod clar, ai fost unul dintre motivele principale, am spus. Dar nu singurul.

Am dat ochii peste cap şi am luat încă o înghiţitură din cafea.

— Chiar trebuie să particip la cină?

Matteo s-a ridicat din scaun şi m-a surprins cu un sărut grăbit pe buze.

— Da. Nu va trebui să sufăr singur acum, când am o soţie cu care să-mi împărtăşesc neliniştea. Fă ce fac şi eu când trebuie să vorbesc cu idioţi, imaginează-ţi cum ar fi să le tai capetele.

în ciuda faptului că-l îndepărtam atât de des, Matteo părea decis să facă relaţia să funcţioneze. De ce trebuia să fie atât de încăpăţânat? Nu se putea plictisi de mine într-un final şi să-mi dea şansa să scap?

— Uşor de zis, în cazul tău, dar nu avem cu toţii obiceiul de a ucide oameni.

Imagini cu Sid au vrut să-şi facă iar drum în

creierul meu, dar nu le puteam îndura pe moment, aşa că m-am forţat să le îndepărtez.

— Atunci imaginează-ţi cum ar fi să mă priveşti omorându-i pe oamenii care te enervează. Ca soţ al tău, e de datoria mea să-ţi ucid duşmanii, la urma urmei.

Matteo a zâmbit încrezut, cu privirea luminată de amuzament. Stomacul mi s-a strâns într-un mod înspăimântător, iar eu mi-am ferit privirea şi mi-am golit cana.

— Mă voi duce sus, la Aria, ca să vorbesc cu ea despre cumpărături. Trebuie să fiu o soţie bună, până la urmă, am spus batjocoritor, dar cumva mă simţeam aiurea.

Emoţiile mele mă făceau să fiu confuză, aşa cum făcea tot ce era legat de noua mea situaţie.

— Probabil ar trebui să-ţi cumperi şi alte haine noi, a spus Matteo când şi-a pus suportul de armă.

— E un ordin?

— Nu ştiam că e necesar să-i ordoni unei femei să- şi cumpere haine. Nu e ăsta hobby-ul preferat?

— Serios? aproape am izbucnit în râs. Nu toate femeile sunt la fel.

— Oh, crede-mă că ştiu.

Din nou zâmbetul ăla.

Privirea mea a zăbovit asupra armei, încercând să- mi amintesc că ăsta era el cu adevărat. Zâmbetul care îmi cauza fluturi în stomac era doar o mască.

M-am ridicat dintr-odată.

— Tu şi Luca veţi fi plecaţi toată ziua?

— De ce? Tu şi Aria aveţi plănuită o nouă evadare?

— Haha, am şoptit, apoi am ridicat cracul

blugilor, arătând brăţara neagră de monitorizare. Nu pot, nu ştii?

— Asta nu te opreşte din a face planuri. Nu-mi spune că nu te gândeşti încă la fugă.

Am luat în calcul să mint, dar am ales adevărul în schimb.

— Sigur că m-am gândit la asta. Credeai că sexul bun şi-un inel pe deget mă fac să mă răzgândesc brusc?

— Doar bun, hm?

Am pufnit şi-am pornit spre lift. Matteo mi s-a alăturat, cu ochii fixaţi pe mâna mea.

— îţi porţi verigheta. Credeam că o s-o arunci cu prima ocazie.

M-am uitat în jos, la fâşia de aur încrustată cu o linie fină de diamante.

— L-ai avut cu tine tot timpul în care m-ai căutat?

Matteo a zâmbit ca şi cum şi-ar fi dat seama că îi ignor observaţia, ceea ce făceam. Nici măcar nu luasem în calcul să arunc verigheta. Părea aşa o risipă. Cel puţin speram ca acela să fi fost singurul motiv.

— Bineînţeles, a spus. Mereu am ştiut că te voi prinde în cele din urmă şi ştiam că aveam să te fac soţia mea înainte să fugi iar.

încrederea lui mă exaspera. Şi era şi incredibil de sexy. M-am bucurat când s-au deschis uşile liftului şi m- am putut îndepărta de zâmbetul lui Matteo şi de gândurile mele nedorite. Luca a trecut de mine dând din cap abia perceptibil şi s-a alăturat fratelui său în lift.

Primirea Ariei a fost mult mai caldă. îi strălucea întreaga faţă în timp ce se îndrepta spre mine ca să mă îmbrăţişeze.

— încă nu-mi vine să cred că locuieşti atât de aproape de mine. Chiar mi-a lipsit să te am drept confidentă.

— Bănuiesc că nu sunt prea multe femei de încredere pe aici, am spus, cu sângele fierbând când mi- am amintit cum Cosima, verişoara lui Luca, încercase să
o păcălească pe Aria ca să intre peste Luca atunci când el era cu Grace.

— Acum, că eşti aici, nu-mi pasă.

Aria s-a uitat la ceasul de aur de la mână.

— Ce-ar fi să mergem la cafea acum şi-apoi să ne ducem la cumpărături? Luca a zis că suntem cu toţii invitaţi la petrecerea de Crăciun de la familia Bardoni.

Am oftat.

— Da. Matteo mi-a spus că trebuie să particip.

— Măcar putem suferi împreună. Crede-mă, nici Luca nu e prea încântat de invitaţie. Bardoni vrea ca fiul lui să îi devină *consigliere* lui Luca pentru că în trecut toţi *consiglierii* au fost din familia Bardoni, dar Luca îl vrea pe Matteo şi pe nimeni altcineva.

— Deci petrecerea asta va fi chiar mai ciudată decât am crezut. Toată lumea va unelti împotriva mea şi-a lui Matteo. Oh, ce bucurie.

Aria a zâmbit împăciuitor.

— N-o să fie chiar aşa de rău. Acum, hai să mergem la cumpărături. Am nevoie de nişte aer proaspăt.

Bineînţeles că Romero ne-a însoţit când am pornit să ne cumpărăm rochiile. Poate că m-aş fi simţit mai bine dacă n-ar fi trebuit să fiu atentă să nu-mi etalez tâmpită de brăţară de monitorizare de fiecare dată când probam o rochie. După expresia de pe faţa uneia

dintre vânzătoare, eram destul de sigură că nu reuşisem să acopăr brăţara cu tivul de fiecare dată. Mi-am dat seama că abia mă gândisem la fugă în ultimele săptămâni. Prea multe lucruri se întâmplaseră. Şi mai era şi faptul că Romero mă supraveghea constant oricând mergeam undeva cu Aria. Mai mult, brăţara de monitorizare de la gleznă făcea evadarea cu totul imposibilă. Trebuia să găsesc o cale de a-l convinge pe Matteo să mi-o dea jos.

Odată rezolvată chestiunea asta, dorinţa mea de a fugi probabil că avea să revină cu forţă deplină.

*

I '

capitolul 16

GIANNA

Ştiusem de la început că petrecerea de Crăciun de la casa familiei Bardoni avea să W fie un eşec total, dar era chiar mai rău

J decât crezusem. Singurul lucru bun la corvoada asta era că Matteo îl pusese pe Sandro să-mi scoată brăţara de monitorizare de la gleznă astfel încât să-mi pot purta rochia de cocktail fără să arăt tuturor şi chestia aia. Ar fi fost bârfa serii, fără dubii.

Familia Bardoni locuia într-o casă care fusese decorată la capacitate maximă. Chiar puseseră şi un înger uriaş, care fusese sculptat în gheaţă, în curtea din faţă. Decoraţiunile erau albe şi aurii, iar pomul masiv era împodobit cu globuri scumpe de cristal. Toate urlau bogăţie şi păreau atât de impersonale, încât eram sigură că le pregătise un designer de interior. Doamna Bardoni nu arăta de parcă ar fi mişcat vreun deget pentru a face ceva. De asemenea, era cu cel puţin douăzeci de ani mai tânără decât soţul ei.

Ea şi soţul ei i-au întâmpinat pe Aria şi Luca mai

întâi şi, în vreme ce zâmbetele lor nu fuseseră tocmai călduroase sau sincere, au devenit în mod clar false şi superioare când a sosit timpul să mă salute pe mine.

I-am aruncat un zâmbet politicos doamnei Bardoni, sau cel puţin speram că fusese politicos. Expresia ei arăta de parcă un sculptor netalentat ar fi încercat să cioplească un zâmbet la o statuie. Zâmbetul îngerului de gheaţă de afară fusese mai cald decât al ei. Când s-a întors spre mine domnul Bardoni, a trebuit să- mi suprim un fior. S-a întins să-mi apuce mâna, dar în vreme ce de pielea Ariei abia se atinsese, pe mâna mea şi-a apăsat cu forţă buzele şi-apoi a scos limba ca să o lingă. Privirea răutăcioasă pe care mi-o arunca aproape că m-a făcut să vreau să-l pocnesc. Mi-am retras mâna în grabă, abia reuşind să nu o şterg de rochie, şi asta doar pentru că mătasea era prea frumoasă ca să merite să intre în contact cu balele dobitocului.

Matteo se afla prins într-o conversaţie cu doamna Bardoni, care îl prezenta unei tinere de vârsta mea. Era atât de evident că vrăjitoarea bătrână încerca să-l cupleze pe Matteo cu fiica ei. M-a cuprins furia, dar ştiam că nu era înţelept să-mi arăt emoţiile. Când mi-am luat ochii de la acea privelişte, am descoperit că Aria mă studia cu o expresie îngrijorată. Am scuturat uşor din cap. Matteo s-a desprins de doamna Bardoni şi de fiică- sa şi mi-a cuprins mijlocul cu braţul. Mi-a scrutat faţa în timp ce m-a condus în sufragerie, unde se adunaseră musafirii rămaşi.

— Pari enervată.

Am ridicat din umeri. Dacă i-aş fi spus ce făcuse domnul Bardoni, lucrurile ar fi devenit urâte.

— Pare că ai un fan, am zis în schimb, arătând cu capul în direcţia fiicei lui Bardoni, care îl urmărea din

ochi pe Matteo.

— Eşti geloasă? a întrebat zâmbind.

— Ai vrea tu.

Dar eram?

N-am apucat să vorbim mai mult pentru că ne-au abordat ceilalţi invitaţi şi, în vreme ce majoritatea se comportau cu politeţe, vedeam în ochii lor că mă dispreţuiau. Aveam sentimentul că urmau să-mi arate ce credeau cu adevărat în clipa în care Matteo nu avea să mai fie în preajmă. Imediat ce prindeau ocazia. în vreme ce Luca şi Matteo s-au alăturat celorlalţi bărbaţi, eu şi Aria am mers către bufet. Sigur că n-am fost singure prea multă vreme. Curând, paraşuta de Cosima, mama vitregă a lui Matteo, Nina, precum şi doamna Bardoni şi alte câteva femei, ni s-au alăturat. Prezenţa Ariei îmi oferea o oarecare protecţie de insultele directe, dar niciuna dintre femei nu s-a deranjat să vorbească cu mine. Era ca şi cum nici n-aş fi fost acolo. Au eşuat chiar şi încercările Ariei de a mă include în conversaţii. Nu-mi păsa. Le uram pe femeile astea, uram zâmbetele lor false şi personalităţile nasoale. Dar cel mai rău era să o văd pe Aria fiind politicoasă cu Cosima, în ciuda a ceea ce făcuse paraşuta aia.

în cele din urmă, m-am scuzat şi m-am îndreptat spre uşa de la terasă, care oferea o privelişte a unei mici grădini acoperite de zăpadă. Răgazul a durat puţin, cu toate acestea.

— Frumos, nu-i aşa? a spus o voce feminină ascuţită.

Nina Vitiello stătea alături, cu gura întinsă într-o imitaţie de zâmbet. Nu mai purta negru. înmormântarea soţului ei fusese cu mai mult de un an în urmă. Spre profundul meu dispreţ, şi-a trecut

braţul pe după al meu şi m-a condus afară, în ciuda frigului. Ştiam că nu avea să fie plăcut. Chiar dacă era mama vitregă a lui Luca şi Matteo, nu venise niciodată în vizită. Aveam sentimentul că era speriată de fiii ei vitregi.

în clipa în care am ieşit din raza urechilor care ne-ar fi putut auzi, s-a întors cu spatele la ferestre şi m-a privit cu o faţă lipsită de orice amabilitate. îmi amintea de un broscoi urât.

— Faci tu paradă pe aici de parcă ai fi una dintre noi, de parcă ai aparţine cercurilor noastre, dar nu te-ar fi invitat nimeni dacă nu era Matteo.

Am ridicat sprâncenele. Chiar credea că-mi păsa vreun pic? Niciodată nu mi-am dorit să fac parte din lumea asta, din acest motiv fugisem. A fost nevoie de control nemăsurat din partea mea ca să nu spun ce aş fi vrut. în schimb, am vrut să mă întorc la petrecere, dar Nina Vitiello mi-a ţinut braţul, evident că nu terminase tot ce avea de zis.

— 0 fată decentă ar fi murit de ruşine după ce-a fost prinsă cu alt bărbat. Singurul motiv pentru care eşti în viaţă e că Matteo e bun la inimă. Băiatul ăla e prea cuminte. Deşi nu l-ar fi învinovăţit nimeni dacă ar fi scăpat de tine ca de-o cârpă murdară după ce ai făcut ceai făcut. Dacă ar mai fi trăit soţul meu, te-ar fi dat să te mănânce câinii.

Bun la inimă? Nu părea să fie vorba despre Matteo. *Respiră adânc, Gianna. Nu provoca un scandal.*

Din nou, am încercat să plec, dar degetele ei mi s-au înfipt în piele.

— Ţie nu ţi-e ruşine de tine? Ţi-ai dezonorat familia şi acum aduci ruşine şi asupra numelui de Vitiello. Până şi prezenţa ta e o insultă la adresa

fiecărei femei onorabile din casa asta. Existenţa ta e un păcat.

Nu m-am putut abţine de la râs.

— Păcat? Tu vrei să-mi vorbeşti mie de păcat?

Am arătat spre ferestrele după care erau adunaţi cei mai mari infractori din New York.

— încăperea aia e plină de păcat.

Nina Vitiello a ridicat bărbia.

— Fă-ne o favoare şi omoară-te.

Mi-am smucit braţul, şocată.

— Nu voi face niciodată o favoare vreunuia dintre voi.

M-am întors şi-am intrat înăuntru. Matteo m-a zărit din capătul opus al încăperii, acolo unde vorbea cu o versiune mai tânără a domnului Bardoni, cu Luca şi alţi câţiva bărbaţi. Mi-am ferit repede privirea, sperând să nu vină la mine. Nu aveam dispoziţia necesară să vorbesc cu el. Aria încă era unde o lăsasem, în totalitate prinsă în conversaţie.

Am traversat încăperea pe cât de repede am putut, prefăcându-mă că nu aud şoptindu-se „curvă", cum miau spus vreo două persoane. în ciuda celor mai intense încercări din partea mea pentru a nu lăsa insultele să mă afecteze, am simţit uşurare când în cele din urmă am ieşit din sufragerie şi am ajuns în holul de la intrare, singură. Trebuia să găsesc baia ca să mă reîmprospătez şi să-mi limpezesc mintea înainte să intru iar în camera aia. Eram serios îngrijorată că aveam să atac pe cineva dacă nu mă abţineam. Inspirând profund, am pornit în căutarea băii. Am sperat să dau de cineva care iese de la baie, ca să nu fie nevoie să deschid eu fiecare uşă-n parte. Cu siguranţă nu aveam să o rog pe doamna Bardoni să-mi arate unde e baia. Din nefericire, singurul

lucru pe care l-am descoperit a fost că domnul Bardoni trebuie să mă fi urmărit. Privirea răutăcioasă pe care mi- a aruncat-o idiotul chel m-a făcut să vreau să vomit.

MATTEO

Dacă Bardoni a crezut că n-am observat că o fute din priviri pe Gianna la sosirea noastră, atunci era mai prost decât îl credeam. Dacă n-ar fi fost Luca, mi-aş fi înfipt cuţitul pe loc în faţa nenorocitului. Dar Luca era noul Capo şi nu i-ar fi priit şi mai multe probleme, aşa că promisesem să mă comport exemplar. Pe măsură ce petrecerea continua, am ajuns încet să-mi dau seama că era posibil să fie nevoie să-mi încalc promisiunea.

Gianna încerca să adopte o expresie curajoasă, dar am văzut cât de supărată era după o discuţie cu curva de maică-mea vitregă. Nu voiam să ştiu ce îi spusese Giannei capra bătrână. N-ar fi îndrăznit niciodată să-mi spună în faţă ceva. îi era frică de mine şi de Luca, cum îi fusese de când mi-o aminteam.

Din nefericire, mi-a mai luat câteva minute până să pot, în sfârşit, să o urmez pe Gianna după ce fugise din sufragerie. Nu aveam vreo intenţie să fac ceva prostesc, poate cu excepţia unui act sexual rapid cu soţia mea pentru a-i ridica moralul. Ce era greşit la asta?

Când am ieşit în hol, n-am văzut-o nicăieri pe Gianna. M-am oprit, ascultând cu atenţie, dar sunetele petrecerii lăsate în urmă acopereau orice altceva. Dacă fugise? Ar fi trebuit să le spun lui Romero şi Sandro să o ţină tot timpul sub supraveghere, dar nu voiam ca ea să fie şi mai jenată. Oamenii aveau şi-aşa destule de bârfit.

M-am îndreptat în direcţia unde îmi aminteam că

era baia, sperând să o găsesc acolo. 0 voce profundă m- a făcut să grăbesc paşii şi când am cotit, am găsit-o pe Gianna singură cu Bardoni. 0 privire aruncată spre faţa ei şi mi-am dat seama că era pe punctul să o ia razna. Nu m-a văzut apropiindu-mă, căci avea ochii mijiţi spre Bardoni.

— Ce-ar fi să-mi arăţi ce ai învăţat în Europa? Sunt sigur că eşti foarte talentată cu buzele. De asta era Matteo aşa nerăbdător să se căsătorească cu tine? a spus Bardoni şi s-a întins să o apuce de mână.

înainte să apuce ea să reacţioneze, a tras-o spre el şi a sărutat-o în vreme ce o pipăia pe sâni. Cu sângele fierbând, am dat năvală spre ei, mi-am scos cuţitul, l-am împins pe Bardoni de pe Gianna şi mi-am înfipt cuţitul în zona subţire de sub bărbia lui, implântându-l până în creier. Gianna s-a speriat şi s-a împleticit spre perete, cu privirea fugindu-i de la cuţit la faţa mea şi invers.

— Băga-mi-aş, am şoptit.

Am aruncat o privire rapidă în jur, apoi am tras cadavrul lui Bardoni spre biroul lui, lăsând cuţitul în bărbie pentru ca sângele să nu ţâşnească.

— L-ai omorât, a şoptit Gianna dur.

— N-ar fi trebuit să te atingă.

Am arătat cu capul spre uşă.

— Deschide-mi-o.

După un moment de ezitare, s-a poticnit în faţă şi a împins uşa ca să o deschidă. L-am tras înăuntru pe Bardoni şi Gianna m-a urmat în grabă, după care a închis uşa.

L-am pus pe Bardoni în scaunul său de la birou, apoi am făcut un pas în spate. Era de rău. Luca avea să mă facă praf când afla.

— Ce ne facem? a întrebat Gianna neutru, de pe

locul pe care îl ocupa lângă uşă.

— Vom face să pară că nu eu l-am omorât.

— Are cuţitul tău înfipt în cap.

Am zâmbit, dar mi-am revenit când am văzut expresia Giannei. îmi amintea de cea pe care o avusese după ce fusese împuşcat Sid. Uitasem că nu toată lumea era obişnuită cu sângele şi moartea la fel ca mine.

încet, a venit spre mine, cu privirea împietrită.

— De ce l-ai ucis?

— Pentru că era un dobitoc.

Gianna a păşit alături de mine şi de mortul Bardoni. Arăta de parcă nu prea îi venea să creadă ce vedea. A ridicat braţul de parcă ar fi avut de gând să atingă cadavrul ca să se convingă de existenţa lui.

— Nu atinge nimic, i-am cerut un pic cam dur, apucând-o de încheietură ca să o opresc.

M-a privit cu ochii uriaşi. După o clipă, a dat din cap aproape robotic. Arăta de parcă ar fi intrat în şoc. Era ultimul lucru de care am fi avut nevoie.

Ideal ar fi fost să plec să-l caut pe Luca, dar nu o puteam lăsa pe Gianna singură cu cadavrul. Dacă intra cineva, ar fi avut mai multe probleme să se descurce cu persoana respectivă decât aş fi avut eu.

Am atins-o pe obraz ca să-i atrag atenţia asupra mea.

— Du-te şi adu-l pe Luca, i-am spus.

A ezitat.

— Du-te.

— Bine.

S-a răsucit, a traversat încăperea în mare grabă şi- a ieşit. A închis încet uşa. Chiar speram să nu dea nimic de gol din cauza faptului că era atât de speriată.

Am coborât privirea spre Bardoni. Chiar îmi

plăcea cum se vedea cuţitul meu în craniul lui.

— Matteo? am auzit vocea şoptită a lui Luca după câteva minute.

Am fugit spre uşă şi am întredeschis-o. Când l-am văzut pe Luca stând în faţa uşii, l-am grăbit înăuntru.

— Ce vrei? Gianna nu mi-a zis nimic, a spus, dar a tăcut când privirea i s-a oprit asupra lui Bardoni, aflat la birou. Oh, futu-i.

— Bardoni a avut un accident, am spus ridicând din umeri.

Luca mi-a aruncat o privire.

— Puia mea, Matteo, ce ai făcut?

— Dacă mă întrebi pe mine, cred că bunul domn Bardoni s-a sinucis, am spus.

Luca a înconjurat cadavrul, apoi s-a uitat la mine.

— E din cauza Giannei, nu-i aşa? Bardoni a făcut sau a zis ceva care te-a enervat şi tu ai luat-o razna. Ştiam eu că fata aia n-o să aducă altceva decât probleme.

— Dobitocul era de ceva vreme pe lista noastră cu oameni de ucis. Tot provoca căcaturi. Te bucuri că e mort, recunoaşte. Am discutat să-l omorâm de nenumărate ori. Am decis ca în sfârşit să acţionez.

— Sigur că-l voiam mort, dar nu în propria casă, în puia mea, la propria petrecere de Crăciun. La naiba, Matteo. Nu poţi gândi şi să acţionezi pe urmă măcar o dată?

Luca avea dreptate. Ar fi trebuit să-mi aleg un moment mai bun pentru a-l omorî pe Bardoni, dar n-ar fi trebuit să vorbească aşa cu Gianna şi în mod absolut sigur n-ar fi trebuit să o atingă. îşi săpase propriul mormânt.

— îl sun pe Romero. Le supraveghează pe Aria şi Gianna, dar avem nevoie de el aici, să ne ajute cu dezastrul ăsta.

Luca şi-a trecut o mână prin păr, mi-a mai aruncat o privire, apoi a scos telefonul şi l-a sunat pe Romero.

Câteva minute mai târziu, a ciocănit cineva. Luca a întins mâna ca să mă oprească să deschid. S-a dus el, în schimb, şi i-a dat drumul înăuntru lui Romero. Privirea lui Romero a scanat întreaga scenă înainte să se oprească asupra mea.

— L-ai omorât?

Am ridicat braţele.

— De ce te gândeşti la mine?

Era o întrebare retorică. Eu omoram mereu în momentele nepotrivite.

— Pentru că tu eşti ăla nebun, a şoptit Luca, apoi s-a întors spre Romero. Poţi să faci să pară că Bardoni s- a sinucis?

Ne-am uitat cu toţii la dobitocul mort care atârna bleg în scaun şi cu ochii lipsiţi de viaţă încă exprimând surprindere la vederea morţii premature. Romero s-a strâmbat.

— Puţini oameni îşi bagă un cuţit până-n creier.

— Există o primă dată pentru orice, am chicotit, dar am tăcut când m-a privit Luca. Oh, haide-acum, am zis. A fost amuzant.

Buzele lui Luca au tresărit, dar era prea încăpăţânat ca să recunoască faptul că aveam dreptate. Ştiam că era mai mult decât vag bucuros pentru că scăpasem de Bardoni în locul lui.

— Caută pe aici după o armă care ar fi putut să-i zboare creierii. Nu am nevoie să mi se urce-n cap acum familia Bardoni. Vreau să se rezolve în linişte problema

astă.

— Indiferent cum vom face să pară, familia Bardoni tot va bănui ceva. Nu vor crede că a fost sinucidere. Bardoni era prea narcisist ca să-şi pună singur capăt zilelor, am spus.

— Poate că ar trebui să-ţi pun şi ţie o brăţară de monitorizare la gleznă, în puia mea, a mormăit Luca. Eşti o bombă cu ceas.

Romero s-a oprit din căutarea prin sertarele biroului.

— Chiar dacă familia Bardoni va suspecta ceva, nu o vor spune cu voce tare. Dacă nu au dovezi, nu vor căuta răzbunare.

— Nu m-aş baza pe asta, am zis. Dar ne vom asigura că nu vor prinde şansa să se răzbune.

— Poate că ar trebui să-ţi scoţi cuţitul din capul lui. Nimeni nu va crede că a fost sinucidere dacă va avea o lamă de cuţit înfiptă în bărbie, a spus Luca.

Am păşit spre cadavru şi mi-am scos încet cuţitul, apoi am făcut repede un pas în spate ca să nu-mi ajungă sângele pe haine. Mi-am verificat cămaşa albă de pete. Sacoul şi pantalonii negri aveau să ascundă mai bine sângele, dar eram curat, din fericire. Nu se putea spune acelaşi lucru despre hainele lui Bardoni. Sângele i se îmbiba cu repeziciune în cămaşă şi pantaloni.

Romero a scos un Smith & Wesson de calibru mare dintr-un sertar al dulapului din spatele biroului.

— Ăsta ar trebui să meargă.

— Bun, a zis Luca aprobând din cap. Eu şi Matteo ne întoarcem la petrecere. Aşteaptă cam cinci minute până să-i zbori capul, apoi ieşi dracului de-aici. Sper că eu şi Matteo să ajungem aici primii, iar în îmbulzeală să nu observe nimeni că dispari.

Romero era deja ocupat să-şi dea seama care era cel mai bun unghi pentru a-l împuşca pe Bardoni şi abia a reacţionat când eu şi Luca ne-am strecurat în tăcere afară din cameră şi am închis uşa. Holul era pustiu, cu excepţia Giannei, care îşi făcea de lucru în capăt, părând neliniştită.

— Asigură-te că nu lasă să-i scape ceva, a poruncit Luca. Şi vorbim mai târziu despre problema asta.

— Nu-ţi face griji. Gianna poate să mintă dacă trebuie.

— Oh, nu am dubii că poate minţi foarte bine dacă asta vrea. Dar nu e tocmai cea mai de încredere persoană.

— E soţia mea, i-am amintit fratelui meu cu un pic prea multă forţă.

— Asta e problema.

S-a îndepărtat, mergând spre petrecere, înainte să apuc să-i răspund, iar eu am pornit spre Gianna.

GIANNA

Nu-mi venea să cred că Matteo îşi băgase cuţitul în bărbia acelui om. Fusese o privelişte oribilă să-l văd pe Bardoni mort, cu ochii holbaţi de şoc. Fusese un nenorocit şi cu siguranţă nu eram tristă să-l văd mort, dar fusese îngrozitor să-mi văd soţul omorându-l într-o clipă. Matteo acţionase atât de rapid, fără ezitare, fără pregătire. Fiecare mişcare i-a dat de gol experienţa. Ştiusem că era bun în mânuirea cuţitului, bineînţeles. Chiar şi în Chicago oamenii vorbiseră despre această îndemânare, dar tot nu mă pregătise pentru a-l vedea folosind la propriu cuţitul asupra cuiva.

După ce i-am spus lui Luca să-l găsească pe

Matteo, am aşteptat pe coridor. Aria se întorsese în sufragerie; ar fi părut suspect dacă am fi dispărut cu toţii deodată. Şi oamenii erau foarte nerăbdători să vorbească cu Aria, aşa că lipsa ei ar fi atras atenţia, în mod clar. Nimeni nu s-ar fi sinchisit de absenţa mea.

Aşteptam de vreun minut poate, când Romero a trecut pe lângă mine şi s-a dus spre birou. Oamenii ziceau mereu despre mine că sunt imprevizibilă. Nici nu mă puteam compara cu Matteo.

M-am cuprins cu braţele. Inima încă-mi bubuia în piept şi nu mă puteam abţine să nu cercetez cu nervozitate împrejurimile.

încă încercam să mă împac cu propriile sentimente legate de ce se întâmplase când s-a deschis uşa biroului şi au ieşit Luca şi Matteo, fără Romero. Luca a trecut de mine fără să-mi arunce o privire. Probabil că mă acuzase pentru dezastrul pe care-l provocase fratele lui. Nu credeam că Matteo avea nevoie de un prea mare impuls ca să ucidă, dar sigur că mi-am dat seama că eu fusesem motivul pentru moartea lui Bardoni. Matteo reacţionase aşa din cauza geloziei şi posesivităţii. A luat- o razna când a văzut că mă atinge un alt bărbat. Apropiindu-se, Matteo mi-a scrutat expresia. Probabil că păream destul de afectată. Problema era că nu eram nici pe departe atât de afectată pe cât ar fi trebuit. Oricât de mult am încercat, nu reuşeam să mă determin să fiu tristă în legătură cu moartea lui Bardoni.

Mişcările lui Matteo erau atât de sprintene şi sigure. Şi cumva, în ciuda a tot, m-am simţit atrasă de el, chiar şi de partea aceea periculoasă pe care mi-o arătase astăzi. Matteo mi-a cuprins talia cu un braţ şi m-a condus spre sala de la intrare. în loc să ne întoarcem în sufragerie, m-a băgat într-o mică

baie de oaspeţi de lângă uşa de la intrare.

— Ce naiba faci? am izbucnit. Nu mă sărut cu tine după ce ai omorât pe cineva.

Matteo m-a apucat de ceafă şi ne-a apropiat trupurile, după care şi-a lipit gura de a mea şi m-a sărutat cu forţă. M-am chinuit să iau aer când s-a retras. Mi-a atins urechea cu buzele.

— Eşti atât de sexy. Aş putea să te fut într-o cameră cu un mort şi nu mi-ar păsa.

— Nu mă îndoiesc, am şoptit, dar nu m-am retras.

Căldura şi trupul lui puternic îmi linişteau membrele care tremurau. Poate că evenimentele acestea mă afectau mai mult decât crezusem.

— Dar nu de asta suntem aici, a şoptit.

Casa a fost străbătută de sunetul unei împuşcături. Am tresărit.

— Ce...?

— De asta, a spus calm Matteo. Ne vom preface că făceam sex. Nu vrem ca oamenii să creadă că am avut ceva de-a face cu nefericitul sfârşit al lui Bardoni, corect?

Mi-a ciufulit părul, apoi pe al lui, după care şi-a desfăcut primii doi nasturi de la cămaşă. A ridicat din sprâncenele negre.

— Gata?

Am aprobat din cap.

— Ţine minte: nu ştim nimic. Suntem şocaţi şi surprinşi.

Matteo a deschis uşa şi-a ieşit, scoţându-şi arma. Holul era plin de alţi musafiri, majoritatea bărbaţi cu armele scoase. S-au schimbat priviri confuze. Luca şi fiul lui Bardoni au fugit spre locul de unde se auzise împuşcătura. Câţiva oameni s-au uitat dezgustaţi la mine şi Matteo. Păreau să creadă minciunea pe care le-

o servise Matteo. Probabil că ajuta faptul că mă considerau cu toţii o curvă.

— Stai aici, a spus Matteo. Va trebui să merg să văd ce se întâmplă.

Părea atât de sincer îngrijorat şi în alertă, de parcă într-adevăr n-ar fi ştiut de ce se auzise împuşcătura. Nimeni nu avea să se îndoiască de el. Dacă n-aş fi ştiut adevărul, chiar şi eu l-aş fi crezut nevinovat după acest spectacol.

S-a grăbit spre locul crimei. Eu puteam doar să privesc înmărmurită în tăcere.

Matteo era un excelent manipulator.

capitolul *17* *

GIANNA

Era trecut de miezul nopţii când am ajuns acasă, într-un sfârşit. Majoritatea celorlalţi oaspeţi plecaseră cu mult înaintea noastră, dar Luca şi Matteo au trebuit să rămână, fiind conducerea de la Famiglia, şi să pretindă că încearcă să îşi dea seama ce se întâmplase. Nimeni nu îi suspecta, cel puţin nu explicit. Să fiu sinceră, nici Bardori Jr. şi nici doamna Bardoni nu păruseră prea afectaţi. Lacrimile lor erau mai degrabă de crocodil, dacă aş fi văzut vreodată unele. Poate că fusese la fel de neplăcut cu ei cum fusese cu mine în scurta perioadă pe care o petrecusem alături de el.

Nu-mi venea să cred că viaţa mea se schimbase de la a servi la mese în München la a acoperi crimele soţului meu. După un duş rapid, m-am strecurat în pat. Matteo încă se certa cu Luca în sufragerie. Acesta era unul dintre puţinele cazuri când înţelegeam complet furia lui Luca.

M-am întins pe spate ca să mă uit la tavan şi să le ascult vocile. Brăţara de monitorizare stătea pe noptieră, batjocoritoare. Poate că ar fi trebuit să mă folosesc de confuzia din seara aceasta pentru a fugi

Luca, Matteo şi Romero fuseseră ocupaţi să cureţe după ei, iar eu fusesem acolo fără tâmpită de brăţară la gleznă. Fusese oportunitatea perfectă. Atunci, de ce nu fugisem? Mă îndoiam că m-ar fi oprit cineva.

Din cauza Ariei? îmi doream ca ea să fie singurul motiv, dar nu luasem în calcul să fug cât am aşteptat pe hol să se întoarcă Matteo. De ce nu mă mai gândeam la fugă în primul rând? în urmă cu şase luni fusese singurul lucru la care mă puteam gândi, fusese o obsesie care mă consumase, şi-acum mi se părea uneori că mă gândisem la fugă doar pentru că simţeam că asta trebuia să fac.

Era derutant. Nu eram atât de nefericită cu Matteo pe cât mă temusem că aveam să fiu. Desigur, era un ucigaş nebun, dar nu era de parcă n-aş fi fost obişnuită cu genul ăsta, şi de fapt îmi făcea viaţa mai interesantă, chiar dacă refuzam să recunosc. Fusese o experienţă incredibilă să-mi trăiesc viaţa ca o persoană normală, să fac lucruri normale, să câştig bani la un loc de muncă normal, dar niciodată nu păruse mai mult decât o distracţie, din cine ştie ce motiv.

Uşa s-a deschis şi Matteo a dat buzna în dormitor. Nu mai purta sacoul, iar jumătate dintre nasturii de la cămaşă îi avea deja desfăcuţi. A schiţat zâmbetul obişnuit, după care a dispărut în baie.

Puteam să mă prefac că dorm ca să evit să vorbesc cu el, dar voiam să vorbim, din cine ştie ce motiv inexplicabil. Când a ieşit din baie în boxeri, arătându-şi trunchiul musculos, aproape că mi-am anulat planurile. Dar chiar s-ar fi simţit nepotrivit să procedez aşa. Murise un om, chit că era vorba de un om îngrozitor, şi să fac sex atât de curând după

moartea lui mi se părea profund greşit.

Matteo s-a strecurat sub pături şi a întins mâna spre talia mea, trăgându-mă aproape. Avea o privire flămândă. Nu exista vreun semn că îşi mai amintea ce făcuse nu cu mult timp în urmă. Buzele i s-au lipit de ale mele şi i-am lăsat limba înăuntru, am permis sărutului să mă consume până ce trupul a început să-mi vibreze de dorinţă şi m-am forţat să-l îndepărtez înainte de a face ceva pentru care aveam să mă dispreţuiesc de dimineaţă.

Cu un mormăit, Matteo s-a aruncat pe spate.

— Din cauza lui Bardoni, aşa-i?

L-am privit.

— Pur şi simplu n-am chef. Nu eşti atât de irezistibil.

— Dacă spui tu, a spus cu o voce joasă, care mi-a făcut spatele să se înfioare ca un trădător.

Nenorocitul mă manipula.

Am decis să duc conversaţia spre un teren mai sigur.

— Deci Luca te va pedepsi?

Matteo a chicotit:

— Luca nu m-a pedepsit niciodată pentru nimic. E obişnuit cu proactivitatea mea.

— Proactivitatea?

Matteo mi-a făcut cu ochiul şi aproape că m-am aruncat pe el. în schimb, am tras păturile până sub bărbie ca să creez încă un scut între noi.

— Luca părea furios.

— îi va trece. Mereu îi trece. Oricum ar fi pus să fie omorât Bardoni. Era doar o chestiune de timp.

Aveam sentimentul că asta nu era o discuţie obişnuită înainte de somn.

— Când ai omorât primul om? Când erai la grădiniţă?

Matteo şi-a ridicat capul pe braţ, zâmbind. Şi-a trecut un deget peste braţul meu, distrăgându-mă.

— Nu. Eu am înflorit târziu, prin comparaţie cu Luca.

— Serios. Nu pare posibil.

— Nu chiar. Luca s-a asigurat că nu intru în belele când eram mai mic. Ca frate mai mare, mă proteja.

— Nu mi-l pot imagina copil pe Luca, mai ales drept unul care să se asigure că te fereşte de probleme.

— Aşa a fost. E aşa surprinzător? Aria nu te-a protejat când eraţi mai mici?

— încă face asta, am spus cu o grimasă.

— Vezi? Şi Luca e la fel. Sigur că acum îi îngreunez misiunea de a mă păzi, exact aşa cum faci şi tu cu Aria.

— Cred că e o diferenţă uriaşă între genul de probleme pe care le cauzez eu şi cele pe care le faci tu.

— Acordă-ţi nişte timp. Am senzaţia că încă nu ţi- ai atins potenţialul maxim.

Am izbucnit în râs. La naiba. De ce trebuia să spună lucruri care să mă facă să râd?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Când ai ucis pentru prima oară?

— A fost la câteva săptămâni după ce am împlinit treisprezece ani.

— Şi la tine asta înseamnă că ai înflorit târziu? Majoritatea băieţilor de vârsta aia îşi fac griji despre părul pubian care le răsare, nu că ar omorî pe

cineva.

— Oh, cu părul pubian m-am împăcat acum multă vreme, a spus cu o voce tentantă. Şi majoritatea băieţilor nu sunt al doilea fiu al lui Capo din Famiglia din New York.

— Bună observaţie. Dar probabil că Luca nu te-a protejat prea bine dacă a trebuit să omori pe cineva când erai aşa de mic.

Privirea lui Matteo a devenit distantă.

— A făcut ce a putut. Tatăl nostru a vrut să-l omor pe unul dintre băieţii cu care petreceam ocazional vremea eu şi Luca pentru că încercase să fugă din mafie.

Mi s-a strâns stomacul.

— Şi?

— Luca şi-a scos arma şi l-a împuşcat pe băiat înainte să o fac eu. Tata a fost extrem de nervos. L-a bătut de moarte pe Luca.

Ideea că Luca făcuse ceva atât de sensibil pentru fratele lui era ciudată, dar nu era chiar atât de surprinzătoare dacă observai modul în care interacţionau cei doi. Era evident că se iubeau unul pe celălalt, fie ei nenorociţi cu inima de gheaţă sau nu.

— Luca e uriaş. Cum a putut să-l bată cineva?

Matteo a zâmbit amar.

— Luca ar fi şters pe jos cu tata dacă ar fi încercat, dar niciodată nu a ripostat. Tata era şi Capo, aşa că l-ar fi eliminat pe Luca aşa cum faci cu un câine turbat dacă ar fi ridicat mâna împotriva lui.

Uneori uitam că lucrurile nu erau numai lapte şi miere pentru bărbaţi. Aveau mai multă libertate când venea vorba despre promiscuitate şi ieşiri, dar aveau şi ei poverile lor de dus.

— Bănuiesc că tatăl tău ţi-a găsit pe altcineva de ucis la scurtă vreme după aceea.

Abia de-l cunoscusem pe Salvatore Vitiello, dar mereu îmi păruse un nenorocit dubios. Matteo a aprobat din cap.

— A aflat despre un alt trădător la câteva luni după aceea. M-a pus să-i tai gâtul.

Fetelor nu li se dădeau atât de multe detalii despre ceremonia de iniţiere, dar Umberto lăsase deseori să-i scape câte ceva când ne păzise. De obicei, prima crimă a unui începător se petrecea de la distanţă, cu o armă.

— Nu te-a lăsat să-l împuşti?

— Nu, probabil trebuia să fie o pedeapsă suplimentară pentru că scăpasem să ucid prima dată. Să împuşti e uşor, e mai puţin personal. E muncă murdară să foloseşti un cuţit. Trebuie să te apropii de victimă, trebuie să-ţi murdăreşti mâinile cu sânge.

Mi-am ţinut respiraţia. Vocea lui devenise foarte joasă. încet, m-am ridicat pe un braţ. Voiam să-l ating, dar n-am făcut-o.

— Sună îngrozitor. Cum ai reuşit să o faci?

— Tu ce crezi?

Din nou zâmbetul acela înfiorător de rechin. Cel care mă făcuse să cred că Matteo era capabil de orice.

— L-ai omorât.

— Da. A fost un dezastru. Era legat de un scaun, deci nu putea să riposteze, dar tot a fost nevoie de trei tăieturi ca să-i nimeresc jugulara. Eram acoperit de sânge din cap până-n picioare. Ziua următoare încă mi- am găsit sânge sub unghii.

— Şi-atunci de ce preferi cuţitele în locul

armelor? Chiar nu pare să te deranjeze să te mai murdăreşti pe mâini.

— La început era ca să-i demonstrez tatei că eram dur şi că nu mă afectase, aşa cum probabil avusese intenţia. Şi odată ce-am devenit chiar bun cu cuţitul şi toată lumea a început să mă admire pentru îndemânare, a părut o risipă să renunţ.

l-am căutat faţa după o expresie, însă era nemişcată. Nu-mi puteam da seama dacă acesta era tot adevărul sau dacă păstra pentru sine ce era mai rău: că ajunsese să-i placă crima mai personală. Pentru o clipă, ne-am uitat unul la celălalt până ce a devenit totul prea intim din nou şi m-am lăsat pe spate, după care m-am întors.

— Ai luat vreodată în calcul să-l omori pe Luca? Dacă el ar fi mort, tu ai deveni Capo. Nu ai fi primul din mafie care şi-ar ucide un membru al familiei pentru a evolua în carieră, am spus.

Expresia lui Matteo a devenit mai dură.

— Nu mi-aş omorî niciodată fratele. Nu mă interesează să devin Capo şi, chiar dacă mi-ar păsa de asta, tot nu l-aş ucide pe Luca pentru a-mi îmbunătăţi poziţia. Luca mă protejează, eu îl protejez pe el. Aşa a fost mereu.

— Asta e bine. E important să ai oameni în care să poţi avea încredere, am spus cu sinceritate.

Singurătatea era o mare problemă în lumea noastră. Aveai mereu oameni în jur, dar nu puteai să te încrezi în nimeni. Era o singură persoană în care eu aveam încredere absolută, şi aceea era Aria. Lily era prea fragilă şi tânără pentru multe dintre secretele mele, iar Fabi era băiat şi influenţa tatei asupra lui creştea cu fiecare zi. Şi nici nu mai puteam vorbi cu ei.

— De ce va fi nevoie ca să ai încredere în mine? a întrebat Matteo curios.

— Un miracol.

M-am întors cu spatele la el şi am stins veioza de pe noptieră. Privirea din ochii lui răscolise în pieptul meu ceva ce mă speria.

Matteo a stins şi celelalte lumini, apoi s-a întins peste mine, sărutându-mi urechea.

— Cine n-ar aprecia un miracol?

Braţul lui Matteo atârna greu peste talia mea, îi simţeam respiraţia pe gât, iar piciorul pe care îl aruncase peste mine îmi cam tăia respiraţia; atunci, de ce mă simţeam atât de straniu de bine să mă trezesc alături de el?

I-am împins braţul ca să mă eliberez şi m-am ridicat în grabă. Matteo nu s-a trezit. Părul îi era extrem de ciufulit, iar faţa lui părea sinceră şi aproape blândă în somn. Am întins mâna, dar m-am oprit înainte să-l ating cu degetele pe frunte. Care era problema mea?

Am făcut un pas în spate. Privirea mi-a aterizat pe brăţara de monitorizare de pe noptieră şi prin minte mi- a trecut o idee. Am înhăţat-o şi m-am grăbit să ajung cu ea la baie. Chestia nu putea fi distrusă de apă. La urma urmei, poţi face duş cu ea, dar poate ar merge aruncată în vasul de toaletă. Nu că Matteo nu l-ar fi putut ruga pe Sandro să aducă una nouă, dar gestul meu avea să transmită un mesaj simpatic. Am aruncat brăţara de gleznă în toaletă şi am tras apa. Din nefericire, s-a blocat.

— Tocmai ţi-ai aruncat în toaletă brăţara de monitorizare? a întrebat Matteo cu vocea răguşită de somn.

M-am întors. Stătea sprijinit în uşă, cu braţele încrucişate pe pieptul gol şi o expresia amuzată pe faţa arogantă. Fierbinţeala mi-a cuprins obrajii.

— Am încercat, dar s-a blocat.

Chicotind, Matteo a păşit spre mine şi ne-am uitat amândoi în vas.

— Acum cine o scoate?

— Tu?

Matteo a întins braţul, dar l-am oprit.

— Nu-ţi pui mănuşi sau ceva de genul?

— E curat şi pot să mă spăl pe mâini după aceea, a spus abia ascunzându-şi amuzamentul. Mâinile mele au fost acoperite de chestii mai rele, crede-mă.

I-am eliberat mâna şi am ridicat din umeri:

— Fă ce vrei.

A recuperat brăţara de monitorizare şi a pus-o pe lavoar, apoi şi-a dat jos boxerii şi a intrat în duş, arătându-mi fundul ferm. A dat drumul la apă şi s-a pus sub jet, după care s-a întors cu faţa la mine şi a expus o erecţie violentă.

— Vrei să mi te alături?

Mi-am luat periuţa de dinţi.

— Nu, merci.

A fost nevoie de multă abţinere ca să nu mă uit la Matteo cât a făcut duş. Aveam sentimentul că intenţionat nu se grăbea. Apa s-a oprit şi Matteo a ieşit, uscându-se cu prosopul. A arătat cu capul spre brăţara de monitorizare.

— îţi dai seama că încă funcţionează, nu?

— Oh, fii serios acum. N-am fugit seara trecută.

Nu e nevoie să-mi pui iar chestia aia. Voi fi cuminte.

— Pe bune? a întrebat Matteo, aruncând prosopul şi urmându-mă. Nu pare ceva ce ai face.

Am dat ochii peste cap. Puteam să-i joc şi eu jocul. Mi-am ridicat tricoul peste cap, apoi mi-am scos chiloţii şi m-am îndreptat, complet dezbrăcată. Să se descurce Matteo cu imaginea asta.

După cum mă aşteptasem, ochii lui Matteo mi s-au plimbat pe tot corpul, iar penisul lui a zvâcnit drept răspuns.

Am zâmbit cu îngâmfare.

— Chiar detest brăţara de monitorizare. Nu vreau să o mai port iar.

Matteo s-a aplecat peste lavoar, atât de aproape încât corpurile noastre aproape se atingeau şi îi simţeam aroma mentolată a gelului de duş.

— Ce zici de un mic pariu?

Aveam sentimentul că nu avea să-mi placă ce urma să sugereze, dar i-am făcut semn că poate să continue.

— Dacă reuşesc să-ţi ofer un orgasm azi, atunci punem înapoi pe gleznă brăţara. Dacă reuşeşti să-mi rezişti, aruncăm chestia aia în gunoi.

— Doar unul?

— Ce fată lacomă, a spus provocator, cu ochii negri strălucind de entuziasm. Credeam că nu eşti atrasă de mine. îţi faci griji că trupul tău nu va putea să-mi reziste?

îmi doream să nu aibă dreptate, dar corpul meu chiar era un trădător îngrozitor. Pierdusem numărătoarea dăţilor când făcuserăm sex în scurtul nostru mariaj.

— Nu, sigur că nu. Dar un singur orgasm

înseamnă să stabileşti un prag foarte jos pentru tine, nu crezi?

— Oh, nu ştiu. Amândoi ştim cât de încăpăţânată poţi să fii, iar lui Luca i-am promis să-ţi pun brăţara aia la gleznă. Nu trebuie să-ţi fie prea uşor să scapi de ea din nou.

Ochii i-au fugit spre sânii mei, apoi mai jos.

— Deci ce zici? Rezişti unui orgasm până la miezul nopţii şi te eliberezi de brăţara de monitorizare.

M-am îndepărtat de el, ca să fiu în siguranţă.

— Bine.

— Bineînţeles că nu poţi evita un orgasm prin faptul că nu mă laşi să te ating. Trebuie să-mi oferi o şansă corectă în lupta asta.

Am pufnit.

— Şansă corectă? Ce e corect în toate astea?

Matteo a ridicat din umeri.

— Avem o înţelegere?

— Avem, am spus indignată înainte să intru în duş şi să închid uşa.

Nu aveam de gând să-l opresc pe Matteo, dar nu a încercat să mă urmeze.

Zâmbind, a pornit spre dormitor:

— 0 să te aştept.

Bine, trebuia să ajung să fiu complet calmă, trebuia să-mi dau seama de o cale prin care să devin imună la orice avea de gând să facă Matteo. Problema era că inima îmi bubuia de entuziasm când mă gândeam la ce avea de gând să facă. La naiba. Am închis ochii şi am mutat apa pe rece. Chinuindu-mă să respir, am început să tremur şi încet-încet mi-a dispărut excitarea. După alte câteva minute, am ieşit

din duş îngheţată şi, speram, suficient de neexcitată încât să pot să-i rezist lui Matteo cel puţin pentru moment. Matteo stătea întins pe pat, încă dezbrăcat, şi cu braţele sub cap.

Eram bucuroasă, de fapt, să-i observ zâmbetul încrezut pentru că îmi întărea determinarea de a-i rezista. îndreptându-mi umerii, am trecut de pat, decisă să mă duc spre dressing.

— N-ar trebui să ne îmbrăcăm?

Zâmbetul lui Matteo s-a mărit.

— Avem nişte timp. Sau ţi-e teamă că pierzi pariul?

Am trecut de pat fără o vorbă. Ochii lui Matteo îmi urmăreau fiecare mişcare. Ar fi trebuit să facem un pariu ca el să nu aibă voie să termine. Aş fi câştigat acel pariu fără probleme, judecând după foamea din privirea lui. Matteo m-a tras deasupra lui şi m-a sărutat. Nu s-a grăbit, m-a atins abia simţit pe spate, şi totuşi presiunea dintre picioarele mele era deja aproape de insuportabil.

Am încercat să mă gândesc la altceva. Chiar orice altceva, şi cumva Matteo a părut să simtă că îmi pierdeam concentrarea. M-a întors ca să ajungă el deasupra şi-atunci a început tortura mea. Buzele i s-au strâns în jurul sfârcului meu, muşcând şi lingând, după care s-a mutat la celălalt sân şi l-a copleşit cu aceeaşi atenţie. Mi-am întins palmele pe cearşaf, încercând să- mi calmez respiraţia şi pulsul galopant.

Matteo mi-a cuprins cu mâna celălalt sân şi a strâns mai tare decât mă aşteptam. Senzaţia intensă m- a făcut să mă arcuiesc, apoi să mă relaxez din nou. Nu puteam să-i uşurez munca. Ar fi fost şi mai

încrezut dacă m-ar fi excitat atât de repede. Trăgând cu ochiul la tavan, mi-am concentrat toată atenţia departe de buzele apetisante ale lui Matteo. Şi-a suprimat râsul pe sternul meu, apoi m-a lins de-acolo până la buric.

— Cât de încăpăţânată!

Ştiam că în clipa în care Matteo îmi desfăcea picioarele, avea să îşi dea seama cât de mult tânjea corpul meu după atingerea lui. Nu puteam face nimic în privinţa asta. Poate exista vreo modalitate prin care să am orgasm fără ca Matteo să-şi dea seama? în punctul acesta, asta era cam singura mea speranţă, deoarece eram destul de sigură că trupul meu avea să mă trădeze.

Cu un zâmbet malefic, Matteo s-a mutat între picioarele mele şi şi-a împins palmele sub fundul meu, apoi şi-a apăsat gura pe carnea înfierbântată. Mi-am abţinut un geamăt când i-am simţit limba. Se uita la mine atât de posesiv şi flămând, încât m-a excitat şi mai mult.

Am închis ochii strâns, în încercarea de a bloca imaginea cu ce făcea Matteo, însă el îmi îngreuna misiunea.

— Delicioasă, a şoptit, apoi a lins iar. Ai un gust atât de bun, Gianna. Vreau să te ling în fiecare zi.

Şi-a adâncit limba în deschizătură înainte să deseneze mici cercuri cu limba, apoi m-a pătruns iar. Am strâns din buze ca să nu gem. Mâinile lui mi-au depărtat şi mai mult picioarele, iar cu degetele mi-a depărtat labiile ca să aibă acces mai bun. Abia m-a atins cu limba, atât de blând încât degetele de la picioare mi s-au strâns din cauza senzaţiei intense.

— Tu poţi insista că nu simţi nimic, Gianna, însă

trupul te trădează.

La naiba, de parcă n-aş fi ştiut şi eu asta.

— 0 să ţii ochii închişi până la final? a întrebat pe un ton batjocoritor.

Am deschis ochii şi l-am privit.

A ridicat capul cu zâmbetul acela de rechin şi bărbia lucind de la fluidele mele.

— Aşa-i mai bine, a şoptit înainte să-şi coboare iar privirea şi să-nceapă să-mi frece clitorisul cu degetul mare.

Şi-a trecut limba pe coapsa mea interioară, apoi m- a muşcat uşor. M-am udat şi mai tare, iar zâmbetul lui Matteo s-a mărit şi el.

— Vezi? îţi place.

Şi-a strecurat degetul mare printre labii, apoi l-a dus la buze şi l-a lins.

— Hmmm.

Ştiam că trebuia să închid ochii din nou, dar îmi era imposibil. în schimb, m-am ridicat pe coate ca să văd mai bine. Oricum era o luptă pierdută, aşa că mai bine m-aş fi bucurat de ea aşa cum trebuia. Matteo a ridicat din sprâncene.

— Schimbăm pariul?

S-a avântat asupra mea şi eu am lăsat capul pe spate, fără să mă mai chinui să-ţi abţin geamătul. Dă-l dracului de pariu tâmpit şi de brăţară de monitorizare tâmpită. Gleznele au început să-mi tremure şi un fior mi- a cuprins întregul corp în vreme ce plăcerea mă străbătea. Nici nu m-am gândit să ascund orgasmul. N- aş fi avut cum.

M-am arcuit pe pat, lăsând plăcerea să mă consume. De pe buze mi-au ieşit gemete sonore şi le-am lăsat să se audă fără să mă abţin.

în cele din urmă, mi-am recăpătat suflul. Matteo s- a ridicat pe coate. Expresia lui m-a făcut să-mi regret slăbiciunea.

— Poate că un singur orgasm chiar a fost nedrept, a spus răguşit.

— Crezi? am şoptit gâfâind. Ce zici de un pariu suplimentar? Totul sau nimic?

— Te ascult.

— Dacă reuşesc să te fac să termini, pierzi şi eu nu va mai trebui să port brăţara de monitorizare. Dacă rezişti, o pun la loc fără să mă împotrivesc.

Matteo s-a lăsat pe coapse, arătându-şi erecţia. M- am lăsat în faţă şi mi-am strâns degetele în jurul penisului cu o privire provocatoare.

— Deci ce spui?

— De ce să risc să pierd când pot să câştig şi-a doua oară?

Mi-am lins buzele şi l-am strâns o dată.

— Ţi-e teamă că o să pierzi? i-am repetat cuvintele de mai devreme.

A râs.

— Sigur că nu. Pariul e stabilit. Sunt în mâinile tale.

— întinde-te, i-am cerut, ca să nu mai pierd timpul. Aveam să câştig pariul ăsta orice-ar fi fost.

MATTEO

M-am întins alături de Gianna şi mi-am pus mâinile sub cap. Părea destul de încrezătoare. Aveam erecţie deja de când o linsesem şi probabil că ea credea că nu aveam să rezist prea mult timp. Nu mă cunoştea prea bine.

A îngenuncheat alături de mine, apoi a coborât capul foarte uşor, cu privirea fixată asupra mea, provocatoare şi sexy. Oare ştia cât de mult mă excita privirea ei? îmi făcea penisul să tresalte numai la acest gând. Gianna şi-a strâns degetele la bază şi a încercuit vârful cu limba, după care m- a înghiţit cu totul în gura aia a dracului de sexy. îmi plăcea să-mi văd penisul cum dispare între buzele ei roz. Când i- am atins fundul gâtului, aproape am gemut.

Gianna a zâmbit, de parcă ar fi ştiut exact ce-mi face. Apoi a început să zumzăie, iar vibraţiile mi s-au dus direct în coaie.

— Băga-mi-aş, am mormăit, lucru care a părut să o incite şi mai mult.

Şi-a mişcat capul în sus şi-n jos, cu ochii la mine, şi mi-a masat coaiele în cel mai plăcut mod.

— Eşti atât de bună la ce faci, am zis.

A dat ochii peste cap şi, la naiba, chestia asta o făcea şi mai sexy. Părul roşcat i s-a lipit de frunte şi de obraji în timp ce mă lua adânc în gură.

Nu aveam să mă ţin o veşnicie. Niciodată nu crezusem că puteam să câştig acest pariu, nici nu-mi dorisem cu adevărat. Tot ce-mi doream în clipa asta era să- mi dau drumul în gura sexy a Giannei. Mi-am trecut degetele prin şuviţele ei superbe. Muşchii de pe coapse mi s-au încordat, dar m-am împotrivit senzaţiei. Era prea minunat ca să se termine aşa curând şi, cunoscând-o pe Gianna, aş mai fi avut de aşteptat până la o următoare muie. Arăta ca o zeiţă a sexului. La naiba. De multă vreme îmi dorisem să o văd aşa, visasem cu ochii deschişi la asta. Mi-am mişcat şoldurile şi mi-am simţit coaiele cum se strâng. Gianna a supt şi mai intens. Nu că aş fi avut

nevoie de mai multă convingere. Tot ce-mi doream era să-mi dau drumul în ea. Şi-atunci am explodat. Gianna nu s-a retras. Să-mi bag, a continuat să mi-o sugă chiar şi-n timp ce îmi dădeam drumul în gâtul ei. Cu un geamăt lung, mi-am lăsat capul să cadă şi corpul mi-a devenit moale. Gianna a ridicat capul şi s-a şters la gură cu un zâmbet amplu:

— Am câştigat.

Am râs încetişor:

— Da, ai câştigat. Felicitări!

— Deci nu va mai trebui să port iar brăţara de monitorizare? m-a întrebat cu o urmă de suspiciune.

— Ăsta e pariul.

Nu i-am spus că mă simţeam ca adevăratul câştigător. Niciodată nu-mi plăcuse să o văd cu brăţara la gleznă; mereu mi se păruse un sacrilegiu să o ţin captivă aşa. Eram bucuros că nu avea să o mai poarte, chiar dacă asta însemna că trebuia să stau cu ochii pe ea şi că probabil Luca avea să mă pocnească.

capitolul 18 *

GIANNA

Dimineaţa următoare, după ce am făcut duş şi m-am îmbrăcat, m-am bucurat de nou-regăsita libertate, chiar dacă era atât de minusculă. Matteo îşi ţinuse promisiunea şi depozitase brăţara într-un sertar. Nu trebuia să mai port prostia aia, cel puţin pentru moment. Mă îndoiam că Matteo şi-ar mai fi păstrat promisiunea dacă aş fi încercat iar să fug.

Amândoi ne pierduserăm pariurile şi, cu toate astea, amândoi ne simţiserăm câştigători. Viaţa cu Matteo era o enigmă. Deja se sprijinea de blatul de la bucătărie şi îşi bea cafeaua când am ieşit din dormitor. Zâmbetul lui era atât de încrezut încât mi-era dificil să mă abţin să nu-i sucesc gâtul. Am luat şi eu o ceaşcă, apoi m-am sprijinit vizavi de el.

— Simţi vreodată regret sau vinovăţie?

Sprâncenele lui Matteo i-au urcat pe frunte.

— Regret?

— Da, ştii, sentimentul ăla pe care îl au oamenii normali când fac ceva rău?

Am luat o gură de cafea. Nici nu eram sigură de ce puneam întrebarea, poate cu excepţia faptului că voiam să-i şterg de pe faţă aroganţa aia enervantă.

Vreme îndelungată, Matteo doar s-a uitat la mine până ce n-am mai putut să-i susţin privirea şi m-am prefăcut că era foarte interesantă cafeaua mea. De ce mă simţeam brusc vinovată pentru că pusesem întrebarea aceea?

— în viaţa mea există puţin timp pentru vinovăţie şi regret, a spus Matteo.

Vocea îi era blândă şi lipsită de umor şi n-am putut să nu ridic privirea pentru a încerca să îi evaluez starea, dar îmi îngreuna misiunea, ca de obicei.

— Deci le simţi uneori?

— Ocazional. Dar am învăţat, în urmă cu multă vreme, că nu e înţelept să nu te desprinzi de trecut. Prefer să mă concentrez pe viitor.

Zicând asta, şarmul lui obişnuit a revenit. A păşit spre mine, şi-a pus ceaşca pe blat şi m-a cuprins cu braţele.

— Tu regreţi vreodată că ai fugit?

Am deschis gura ca să zic „nu”, dar am ezitat, din cine ştie ce motiv. Acel moment de ezitare a fost tot ce i- a trebuit lui Matteo.

— De ce?

— Pentru că cineva a fost omorât, am spus încet.

Reuşisem să uit de Sid şi de moartea lui îngrozitoare, dar acum reveniseră amintirile. L-aş fi pocnit pe Matteo din cauza asta. Mai ales pentru că ajunsesem să îmi dau seama că viaţa de care fugisem nu era atât de îngrozitoare pe cât mi-aş fi dorit eu să

fie.

Expresia lui Matteo transmitea că nu îi păsa deloc de asta, lucru pe care îl cam anticipasem.

— Pot să-ţi spun fără dubiu că nu simt vinovăţie pentru moartea acelui tip, a şoptit şi m-a mângâiat pe un braţ. Aş fi omorât fiecare tip care te-ar fi atins. Dar amândoi ştim că nu trebuie pentru că, în ciuda numeroaselor ocazii, ai fost fată cuminte.

Felul în care a spus „fată cuminte” mi-a făcut sângele să clocotească. încă încercam să găsesc un răspuns isteţ când a sunat liftul, semnalând prezenţa unui vizitator. Matteo m-a prins de vârful nasului cu o expresie de superioritate, după care a pornit spre lift. Nu-mi venea să cred.

încă mă uitam la spatele lui când s-au deschis uşile liftului şi din el a pătruns Aria în apartament. Vorbea la telefon. Spre surpriza mea, Matteo a intrat în lift, lăsându-ne singure. Suspectam că putea bloca liftul din afară, aşa că nu aş fi putut să plec decât dacă aş fi ieşit pe fereastră şi aş fi sfârşit ca o pată sângerie pe trotuarul de dedesubt.

— Cu cine vorbeşti? am întrebat în timp ce Aria se apropia de mine.

Mi-a oferit un zâmbet luminos şi mi-a întins telefonul.

— Lily şi Fabi vor să vorbească cu tine, dar tata le- a interzis să te sune, aşa că...

I s-a frânt vocea. Desigur, suspectasem ceva de genul ăsta. Tata fusese destul de clar că nu mă mai voia în preajma lor.

— Mulţumesc, am şoptit către Aria, după care am luat telefonul de la ea şi mi l-am apăsat pe ureche. Lily?

Vocea îmi tremura şi a trebuit să-mi dreg glasul.

— Oh, Gianna! Am fost atât de tristă când tata nu m-a lăsat să-mi iau la revedere de la tine. L-am implorat să mă lase să vorbesc cu tine, dar s-a enervat foarte tare şi acum sunt pedepsită.

Pedepsită mi se păruse mereu un termen straniu pentru privarea de libertate. Niciodată nu avuseserăm voie să mergem singuri nicăieri, aşa că să fii pedepsit însemna că trebuia să stăm şi mai mult în casă.

— îmi pare rău, am spus, încercând să-mi reprim furia faţă de tata.

Lily trebuia să trăiască încă după regulile lui. Nu trebuia să intre în belele din cauza mea. Am pornit spre sufragerie şi m-am aruncat pe canapea. Aria s-a pus pe margine, alături de mine.

— Cum e la şcoală? am întrebat.

— Plictisitor. Dar acasă e şi mai rău. De când v-aţi mutat tu şi Aria, nu se mai întâmplă nimic distractiv, a murmurat Lily.

Mă durea inima pentru ea. Mereu o avusesem aproape pe Lily, chiar şi pe Aria pentru o lungă vreme, dar Lily trebuia să supravieţuiască ani la rând fără vreun fel de susţinere. Desigur, îl avea pe Fabi, dar el era băiat şi avea să dea piept curând cu provocări foarte diferite.

— Şi Fabi?

— E un nenorocit, a spus Lily.

Pe fundal l-am auzit pe fratele meu spunând ceva.

— Dar aşa eşti! a răspuns Lily. Oh, taci din gură, acum e rândul meu. Tu poţi vorbi cu ea mai târziu.

S-a auzit sunet ca de zgârieturi, apoi mi-a răsunat în ureche vocea lui Fabi:

— Gianna!

— Şşşşt, prostălăule, a şuierat Lily, evident luându-i telefonul. Nu trebuie să afle nimeni că vorbim cu ea.

O clipă a fost linişte, de parcă ar fi ascultat amândoi să nu fie prinşi, apoi Lily a vorbit din nou.

— Romero e acolo cu tine?

Am izbucnit în râs.

— De asta suni? Credeam că vrei să vezi ce fac, am spus prefăcându-mă jignită.

— Sigur că vreau să ştiu ce mai faci.

— Eu sunt bine. Am făcut o pauză, apoi am adăugat, luând decizia să nu o mai torturez: Romero nu e aici.

M-am uitat la Aria şi ea a şoptit:

— Sus.

— E la Aria în apartament, discută chestii importante legate de mafie cu soţii noştri, sarcasmul îmi marca fiecare vorbă. Vrei să merg sus şi să-i cer să vorbească cu tine?

— Nu! a izbucnit Lily. Va crede că-s îndrăgostită de el.

— Şi nu eşti?

Tăcere. Sărmana Lily, nu mă lăsa inima să-i spun că existau zero şanse ca tata să permită vreodată o alianţă între sora mea şi un simplu soldat, mai ales unul din New York. Iubirea nu era singurul lucru care conta.

— Cum ştiu dacă sunt îndrăgostită? a şoptit Lily după un timp.

Da, cum? Nu fusesem îndrăgostită de Sid sau de

altcineva. Nu eram îndrăgostită de Matteo. Corect?

— Nu ştiu, am recunoscut.

— Tu nu eşti îndrăgostită de Matteo?

— De ce ai crede că sunt? Am fugit, nu mai ştii?

— Dar acum eşti căsătorită.

— Căsătoria nu înseamnă automat şi iubire.

— Aşa a fost la Aria, a spus Lily.

Privirea mi-a fugit spre Aria, care se încrunta la mine.

— Ai dreptate. Atunci poate că ar trebui să o întrebi pe ea.

înainte să mai apuce să mai spună ceva, i-am întins telefonul Ariei.

— Lily vrea să ştie cum se simte când eşti îndrăgostită.

Aria mi-a luat telefonul, cu privirea albastră plină de concentrare. A ascultat-o puţin pe Lily, după care a spus:

— E greu de pus în cuvinte. Iubirea e când te simţi în siguranţă în braţele cuiva, când e primul om pe care vrei să-l vezi dimineaţa, iubirea înseamnă să-i cedezi. Rişti să fii rănită, dar nu-ţi pasă. Eşti dispusă să-i oferi cuiva puterea de a-ţi frânge inima. Iubirea înseamnă să vezi pe cineva în cel mai prost moment şi totuşi, să vezi binele din acel om, iubirea înseamnă că cineva e perfect pentru tine, în ciuda imperfecţiunilor pe care le are.

A tăcut, uitându-se în gol.

Nu a trebuit să întreb; ştiam la cine se gândea. Am înghiţit un nod. N-aş fi putut să afirm niciodată ceea ce spusese Aria. Fără să vreau, în faţa ochilor mi-a apărut imaginea nedorită cu zâmbetul îngâmfat al lui Matteo. Şi cu siguranţă îl văzusem în cel mai

prost moment în ziua în care îi torturase pe ruşi.

— Dar cum ştiu când sunt îndrăgostită? am auzit- o pe Lily smiorcăindu-se la telefon.

Da, cum?

— E un proces treptat. Eu nu prea ştiu exact când am început să-l iubesc pe Luca. 0 vreme îndelungată am crezut că-l urăsc.

M-am ridicat în picioare, dintr-odată neliniştită. Nu era un subiect cu care să mă simt confortabil. îmi făcea pieptul să se strângă, mă făcea să mă panichez într-un mod straniu. M-am grăbit spre bucătărie şi mi-am făcut încă o ceaşcă de cafea. După câteva înghiţituri, m-am întors la Aria, care mi-a aruncat o privire întrebătoare. Am ridicat ceaşca să i-o arăt ca pe un fel de explicaţie.

— Ia-l, mi-a spus, întinzându-mi telefonul.

— Şi, ce mai e nou? am întrebat relaxată.

Aş fi zis că o pot auzi pe Lily dând ochii peste cap.

— Vii la petrecerea de Crăciun?

Am deschis gura să spun că da pentru că mereu fusesem prezentă, dar apoi mi-am dat seama că probabil nu mai eram dorită acolo.

— Nu ştiu. Lucrurile sunt un pic dificile momentan.

— Vrei să spui că tata nu vrea să vii.

— Singurul motiv pentru care aş vrea să vin sunteţi tu şi Fabi. Nu-mi pasă de nimeni altcineva. Şi poate că tu şi Fabi puteţi veni în vizită în New York de Anul Nou.

Lily a rămas tăcută.

— Tata a spus că nu o să ne dea niciodată voie să mergem la New York după ce ai făcut.

Bănuiesc că n-ar fi trebuit să mă şocheze atât de

mult. Bineînţeles că nu avea să o scape din ochi pe Lily. Nu putea risca să ajungă curvă încă una dintre fiicele lui.

— Ne descurcăm noi. 0 să-l întreb pe Matteo dacă mergem la Chicago.

Să dau iar ochii cu tata era ultimul lucru pe care mi-l doream. în ce mă privea, nu aveam să mai pun vreodată piciorul în Chicago, dar era chiar mai rău gândul de a nu-i mai vedea niciodată pe Fabi şi Lily.

— Promiţi?

— Promit, am zis. Acum dă-mi-l pe Fabi înainte să- şi dea tata seama că vorbiţi cu mine, nu cu Aria.

— Salut, s-a auzit glasul lui Fabi.

— Sunt sigură că ai mai crescut 5 centimetri de când te-am văzut ultima oară.

— Când o să cresc, o să am un metru optzeci, a spus cu mândrie.

— Cel puţin unu nouăzeci. Probabil vei fi mai înalt decât Luca.

— Ar fi atât de fain. Aş putea să bat pe toată lumea. Toţi ar trebui să fie drăguţi cu mine şi să mă respecte.

Am zâmbit amar. în curând, lumea avea să facă lucrul ăsta orice-ar fi fost. Băieţelul drăguţ avea să fie înlocuit de un ucigaş nemilos.

— Ar fi fain, am recunoscut. Şi ai ceva cuţite noi?

Fabi avea o colecţie uriaşă de cuţite. 0 colecţie mult mai mare decât ar fi trebuit să aibă un băiat de zece ani. Şi sigur că tata încuraja fascinaţia pentru arme a fratelui meu.

— Nu, a spus Fabi îmbufnat. Tata e supărat pe mine.

— Din cauza mea?

Fabi n-a spus nimic la început, dar ştiam că ridica din umeri în modul ăla simpatic.

— Nu-mi place cum a ţipat la tine.

— Nici mie nu-mi place, dar trebuie să încerci să nu-l superi des pe tata, Fabi. Nu vreau să fii pedepsit.

Acum, când nu mai eram sacul de bătaie favorit al tatei, îmi făceam griji că Fabi avea să fie nevoit să-i suporte izbucnirile de furie.

— Bine, a spus. Mi-e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine.

Am închis şi i-am înapoiat telefonul Ariei.

— Eşti bine? a întrebat.

Am aprobat din cap, cu jumătate de inimă.

— Petrecerea e weekendul viitor, corect?

— Da.

— Bănuiesc că nu-s invitată.

Aria a făcut o grimasă.

— Nici eu şi Luca nu suntem siguri că mergem.

— De ce?

— Lucrurile sunt destul de urâte acum. Luca are destulă bătaie de cap în New York. Şi nu vrea să-i mai aibă pe cap şi pe Dante Cavallaro, şi pe tata pe lângă asta.

— Fabi şi Lily vor fi foarte trişti dacă nu te duci în vizită.

— Ştiu, a spus Aria cu un oftat, lăsându-se pe spătar. Asta i-am tot spus lui Luca. Chiar am sugerat să zbor singură cu Romero, astfel încât Luca să poată avea grijă de afacerile de aici.

— Să ghicesc. Nu i-a plăcut ideea.

Aria a râs.

— Da. Nu are încredere în Outfit şi nu mă lasă să plec fără el.

— Cam trebuie să fiu de acord cu el. Mi-ar plăcea să mergem împreună, totuşi.

— Poate la anul. Tata nu poate sta supărat pe tine la nesfârşit.

— Tata o să fie supărat pe mine şi când o să se pârjolească-n iad.

După cum era de aşteptat, n-am fost invitată la petrecerea de Crăciun a familiei mele. în mod oficial, tata nu mi-ar fi putut nega accesul ca soţie a lui Matteo, dar nu doar că ar fi fost foarte ciudat, ci nici Matteo nu a vrut să rişte să mă ducă înapoi în Chicago atât de curând, în seara aceea, după ce trupul meu câştigase iar lupta cu mintea şi cedasem farmecelor lui Matteo, stăteam întinsă goală în braţele lui, cu spatele lipit de pieptul său. Nu eram sigură de ce adormeam mereu când mă ţinea în braţe şi, mai rău, de ce tânjeam uneori după apropierea de el şi pe parcursul zilei. Până acum, reuşisem măcar ca de la a doua chestie să mă abţin.

— 0 să-i mai văd vreodată pe Fabi şi Lily? am şoptit rupând tăcerea.

Braţele lui Matteo m-au strâns.

— Dacă ar fi făcut parte din Cosa Nostra, Luca ar fi putut să facă ceva, dar tatăl tău trebuie să asculte doar de Cavallaro.

— Ştiu, am spus aproape nervoasă.

Ştiam cum funcţionau lucrurile în lumea noastră.

— Dar nu putem să invităm familia mea pentru vreun fel de eveniment? Tata n-ar refuza o invitaţie directă, corect?

Matteo s-a ridicat şi m-a privit în faţă.

— Tatăl tău cu siguranţă ar da curs invitaţiei, dar nu ar trebui să-i ia cu el pe sora şi fratele tău. Mulţi bărbaţi îşi ţin deoparte familiile, din motive de securitate.

Am dat din cap.

Matteo m-a privit vreme îndelungată şi începusem să mă simt dezgolită într-un sens diferit. I-am aruncat o privire.

— Ce?

— Luca e foarte convingător. Poate că îi poate cere tatălui tău să le dea voie Lilianei şi lui Fabiano să vină în vizită după Crăciun. Tatăl tău ar putea să trimită propriile gărzi de corp dacă nu are încredere în noi.

— De ce ar face Luca aşa ceva? El şi Aria încă sunt bineveniţi la Chicago.

— Dacă-l rog pe Luca, o va face.

— Şi de ce ar trebui să-l rogi? N-ai destule probleme deja din cauza chestiei cu Bardoni şi a faptului că m-ai lăsat să nu mai port brăţara de monitorizare?

Matteo mi-a învârtit pe deget o şuviţă de păr.

— Fac asta pentru tine. Eşti soţia mea şi vreau să te fac fericită.

Zâmbetul lui era provocator şi, cu toate acestea, ce spusese păruse sincer.

Inima mi-a bubuit periculos, începea un nou episod de panică. Ce se întâmpla? Mă făcea praf frica de propriile mele emoţii.

— Dacă într-adevăr ţii la mine şi vrei să mă vezi fericită, lasă-mă să plec. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost libertatea şi o viaţă normală.

în clipa în care am spus acele cuvinte, mi-am dat seama că nu eram sigură că ele reprezentau adevărul.

Expresia lui Matteo s-a schimbat, iar în priviri i-a sclipit ceva dur şi rece. S-a lăsat pe spate şi a stins luminile. Aproape că am vrut să-mi cer iertare şi să mă întind spre el.

Buzele lui mi-au atins uşor urechea:

— Atunci, bănuiesc că asta înseamnă că nu ţin suficient la tine. Să te las să pleci? Ăsta e singurul lucru pe care nu l-aş face niciodată.

După acea discuţie, interacţiunile noastre din următoarele zile s-au redus din nou numai la sex.

Spre surprindere mea, îmi lipseau ironizările. îmi era dor chiar şi de îngâmfarea stupidă a lui Matteo şi de zâmbetul lui enervant de rechin, dar cel mai mult îmi lipsea să adorm cu degetele lui trasându-mi conturul pe pielea moale de pe antebraţul interior.

în mod clar, perioada Crăciunului se transforma în propriul meu coşmar. Eu şi Matteo eram invitaţi la încă trei petreceri, toate găzduite de mafioţi de rang înalt sau de oameni de afaceri cu strânse legături cu mafia. Toate prea importante ca să riscăm să-i jignim neparticipând. Chiar speram că Matteo nu avea să mai omoare vreo gazdă, totuşi. Nebunia cu Bardoni rămăsese fără consecinţe până acum, dar încă nu eram în totalitate convinsă că avea să se şi menţină astfel. La un moment dat, fără dubiu, oamenii devin suspicioşi.

Acum, când nu mai purtam brăţara de monitorizare, Sandro era umbra mea, iar când mergeam oriunde cu Aria, apărea şi Romero negreşit. Era ridicol. Chiar şi fără un dispozitiv

tehnic, fiecare aspect al vieţii mele nu se afla sub controlul meu. Fericita căsătorită, pe naiba.

Mi-am aşezat o şuviţă rebelă, care-mi ieşise din coafură, şi mi-am trecut palmele peste rochia nouă. Date fiind toate evenimentele sociale care se întrezăreau la orizont, eu şi Aria fuseserăm la o nouă serie mare de cumpărături. începeam să mă simt ca una dintre acele neveste-trofeu de mafioţi pe care le dispreţuisem întreaga viaţă. Cumpărături, evenimente sociale şi încălzirea patului pentru soţii lor, asta le era întreaga lume, şi-acum şi a mea. Mi-am privit reflexia. Chiar arătam din cap până-n picioare ca o soţie-trofeu, cu părul strâns în cocul elegant şi superba rochie de cocktail verde închis care îmi îmbrăţişa formele. Chiar şi verigheta uriaşă şi colierul cu diamante strigau soţie- trofeu. A fost nevoie de tot autocontrolul pe care-l puteam avea ca să nu-mi smulg rochia de pe corp şi să nu-mi tai părul. Cum reuşisem să devin ceea ce detestasem atâta vreme? Şi cum puteam fi în regulă cu asta?

— Aria şi Luca sunt aici, a strigat Matteo. Trebuie să plecăm.

Tocmai îmi vorbise mai mult decât o făcuse în afara dormitorului începând cu acea noapte. Cu un oftat, m-am întors de la oglindă şi m-am îndreptat spre sufragerie, acolo unde aşteptau Aria, Luca şi Matteo. Matteo arăta minunat într-un costum slim negru, cu cămaşă albă şi cravată neagră. Era atât de clişeic din partea unui mafiot, dar lui îi stătea foarte bine. Bărbatul ăsta arăta bine. Ochii lui mi-au scrutat rapid hainele, iar trupul meu i-a răspuns cu un tremur familiar. Citisem despre priviri care te penetrau ca sexul, dar mereu le considerasem legendă urbană. Dar

Matteo avea cu siguranţă acea privire.

Mi-am menţinut postura inexpresivă şi am păşit spre ei. Aria era o adevărată apariţie în rochia ei burgund şi buclele aurii. în trecut, deseori simţisem că n-aş putea concura cu ea, dar ajunsesem să îmi dau seama că nici nu trebuia. Mult mai înalt decât sora mea, Luca îi stătea alături într-un costum asemănător cu al lui Matteo, dar nu mă impresiona. M-am oprit lângă Matteo, iar mâna lui s-a ataşat pe loc de talia mea. Oare observa măcar cât de posesive îi erau aceste gesturi mici? Mai demult, prima mea reacţie faţă de ele ar fi fost enervarea, urmată de o răbufnire, dar acum păreau aproape naturale. Nu eram sigură de ce se întâmpla asta, de ce mă modelam cu aşa uşurinţă pe viaţa care mi se încredinţase încă dinainte să fiu născută. Unii oameni probabil că ar fi căutat explicaţia în credinţă sau soartă. Niciodată n-am considerat drept validă vreuna dintre cele două opţiuni. Nu-mi plăcea ideea că vreo chestie superioară din exterior controla cine eram şi cum avea să mi se desfăşoare viaţa.

— Hei, unde eşti? a întrebat Matteo strângându-mi uşor şoldul.

Am clipit, concentrându-mă asupra lui. Nici măcar nu-mi dădusem seama că păşiserăm în lift. Am scuturat din cap.

— Mă gândeam la toate modurile în care ar putea să se termine prost seara asta, am minţit.

— Atâta vreme cât Matteo îşi ţine cuţitul în teacă şi tu îţi controlezi gura, lucrurile ar trebui să meargă bine, a murmurat Luca, uitându-se şi la Matteo, şi la mine. Seara asta e importantă. Câţiva dintre oamenii de afaceri care participă se află sub presiunea ruşilor. Vreau să arăt forţă şi să fac o

impresie bună. Ar fi chiar mai bine dacă tu ai reuşi să nu le insulţi soţiile.

— De ce eu? Aria nu?

— Aria ştie cum să se comporte. E o doamnă perfectă, în vreme ce tu eşti oricum, numai doamnă nu.

Aria l-a atins pe Luca pe piept.

— Fii drăguţ cu sora mea.

— Nu-s nepoliticoasă cu toată lumea. Doar cu oamenii care nu-mi plac, am explicat.

— Deci e cazul tuturor celor de la petrecere, a intervenit Matteo. Sunt insuportabili, crede-mă.

Am schimbat un zâmbet şi-apoi, parcă amintindu- ne de „cearta" noastră din urmă cu câteva seri, ne-am ferit privirea unul de celălalt. Am observat că Luca a privit-o pe Aria în modul acela tainic în care o făceau mereu.

— Doar ai grijă cum te comporţi, a spus Luca. Amândoi să aveţi. Parcă v-a trimis Dumnezeu pe amândoi să-mi testaţi răbdarea.

Aria a chicotit şi-a lovit în joacă umărul lui Luca, dar în priviri în strălucea admiraţia. Mă voi uita vreodată aşa la cineva? Nu eram sigură că voiam. Era ca şi cum şi-ar fi expus sufletul în văzul tuturor şi nici măcar nu-i păsa.

împreună am ieşit din lift în garajul îngheţat. Am tremurat. Nu luasem un palton pentru că trebuia să merg doar de la lift la maşină şi apoi de la maşină la locul unde se ţinea petrecerea, dar acum regretam. La urma urmei, era jumătatea lunii decembrie. O lună de când mă prinsese Matteo. Uneori mi-era greu să cred că deja trecuse atâta vreme.

Matteo mi-a dat drumul, şi-a scos haina şi mi-a

pus-o pe umeri. Căldura şi mirosul lui m-au învăluit şi m-am surprins inspirând profund.

— Mulţumesc, am spus pe jumătate ruşinată.

Luca făcuse la fel pentru Aria, în ciuda drumului scurt până la maşină. Eu şi Aria ne-am urcat în spate la Porche Cayenne-ul lui Matteo, în vreme ce el şi Luca s-au dus în faţă. Părea că bărbaţilor nu le mai era teamă că aveam să încerc să sar dintr-o maşină în mers ca să fug. Poate că şi ei observaseră cât de bine mă acomodasem.

Aria s-a aplecat ca să-mi şoptească la ureche:

— Ştiu că tu nu vrei să vezi asta, dar pare că tu şi Matteo sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

Am fulgerat-o cu privirea, ignorând pulsul care o luase la goană din cauza unei emoţii la care nu voiam să mă gândesc.

— Nu începe.

Aria a ridicat din umeri.

— E adevărul. Şi să ştii că el chiar îşi dă silinţa. Nu sunt ei perfecţi, dar încearcă să fie buni cu noi. Nu pari nefericită.

Nu eram nefericită neapărat, dar am încercat să atribui acest lucru prezenţei constante a Ariei în viaţa mea nouă. Era o explicaţie convenabilă. N-am spus nimic, nu mi-a venit un răspuns plin de duh care să nu sune complet fals.

Am stat în tăcere după aceea şi totuşi, simţeam că tăcerea e răspuns mai clar decât mi-aş fi dorit. Am fost uşurată când, în sfârşit, am tras în faţa unui bloc de lux nu prea diferit de cel în care trăiam cu Matteo. Un portar s-a grăbit spre maşina noastră şi mi-a deschis portiera. Bine că nu văzuse că Luca şi Matteo s-au întins după arme, mereu gata de un

atac. I-am mulţumit tipului care abia părea să fie de vârsta mea, şi am ieşit. Aria m-a urmat grăbită. Le-am dat hainele înapoi soţilor noştri şi am păşit în holul luminos. Un alt portar aştepta lângă lift şi a apăsat butonul în locul nostru.

Avansând spre ultimul etaj, Matteo s-a aplecat şi mi-a şoptit:

— Nu uita să te comporţi frumos.

Mi-a făcut cu ochiul când s-a retras şi am ştiut că urma să avem probleme. Expresia lui Matteo promitea că nu avea absolut nicio intenţie să fie cuminte în seara asta.

Petrecerea avea loc într-un penthouse uriaş de unde se vedea tot oraşul. Nu era chiar atât de mare ca al lui Luca, dar cu siguranţă era ţipător. Pereţii erau acoperiţi cu desene de Picasso, Warhol şi Miro, toate originale, şi aveam sentimentul că şi mobila era de fiţe, dar totul fusese îndepărtat pentru a face loc pentru două mese lungi pentru optzeci de musafiri, precum şi alte vreo zece mese de bar unde invitaţii să poată socializa înainte de cină.

Nivelul zgomotului era copleşitor, în ciuda mărimii penthouse-ului, iar decoraţiunile nu erau neapărat de Crăciun, cu excepţia unei scene a Naşterii din sticlă pusă pe şemineu şi un pom de Crăciun din sticlă şi mai abstract, poziţionat într-un colţ. Eu şi Aria ne-am privit reciproc şi aproape am izbucnit în râs.

Starea mea de spirit s-a înrăutăţit în clipa în care gazdele, un cuplu de vârstă mijlocie care păreau mai falşi chiar decât pomul, ne-au abordat. M-am încurajat dezgustată pentru o interacţiune rapidă, dar femeia mi-a zâmbit la fel ca Ariei.

Gazdei, care s-a prezentat ca fiind Miriam, îi

sclipeau ochii privindu-mă, deşi părea aproape înfricoşătoare din cauză că avea faţa îngheţată datorită prea multor tratamente cu Botox.

— Tu trebuie să fii frumoasa mireasă, a spus pupându-mă pe ambii obraji.

— Da, mulţumesc, am spus speriată.

I-am aruncat o privire confuză lui Matteo. Trebuie să o fi interpretat corect pentru că s-a aplecat spre mine în vreme ce gazdele vorbeau cu Luca şi Aria.

— Ei nu fac parte din cultura noastră. Nu-i doare nici în cur de regulile şi principiile noastre, a şoptit Matteo.

Ea s-a întors din nou spre noi.

— Cina începe în treizeci de minute. Dar vă rog să vă serviţi din delicioasele aperitive şi din şampanie.

A pronunţat „şampanie” cu un ciudat accent franţuzesc, lucru care aproape m-a făcut să râd iar, dar în schimb m-am abţinut şi am zâmbit politicos. Femeia fusese atât de bună cu mine, aşa că trebuia să mă comport şi eu ca atare, chiar dacă Luca era convins că eram incapabilă de amabilităţi.

M-am uitat în jur şi am văzut doar un cuplu familiar care am presupus că trebuia să facă parte din mafie, altfel nu i-aş fi recunoscut. Altfel, eram înconjuraţi de necunoscuţi, din fericire, unii care nu mă făceau curvă pe sub mustăţi şi care nu mă priveau cu superioritate. Era un eveniment social pentru oameni normali, bine, participau oameni normali, dar bogaţi. M- am relaxat. Poate că nu avea să fie atât de rău.

— Haide. Să luăm nişte şampanie. Avem nevoie de bule ca să combatem plictiseala, a spus Matteo.

Luca s-a încruntat la el, dar Matteo abia a zâmbit şi m-a condus către o masă de bar neocupată. Am prins un pahar şi am luat o înghiţitură mare. Ăsta era un lucru bun în legătură cu traiul în lumea noastră; nimănui nu-i păsa dacă aveam sau nu vârsta legală pentru a bea. Bulele mi-au înţepat limba în mod plăcut. Trecuse multă vreme de când băusem ultima oară şampanie bună. Ultima oară fusese la nunta Ariei.

Matteo a zâmbit.

— Ce? am întrebat, verificându-mi rochia să nu aibă pete.

— Arăţi ca o doamnă sofisticată.

— Nu sunt o doamnă sofisticată, am spus repede şi m-am grăbit să iau încă o gură de şampanie, dar m-am oprit cu marginea paharului pe buze.

L-am pus jos.

— Nu sunt.

— N-am spus că eşti. Am remarcat doar că semeni cu una.

Avea dreptate. Mă potriveam în peisaj, ceea ce mă ducea cu gândul la problema de mai devreme. De ce deveneam, cu fiecare zi, tot mai mult soţie-trofeu? Am dat peste cap restul de şampanie, nu prea demn de o doamnă, lucru care l-a făcut pe Matteo să râdă, şi nu m- am putut abţine să nu râd şi eu. Era plăcut să râd cu el şi chiar mai bine să observ veselia care îi alunga întunecimea din ochi.

Miriam ne-a strigat pe toţi ca să ne aşezăm la mese, iar nouă ne-a cerut să stăm alături de ea şi ceilalţi musafiri importanţi. Din nefericire, Aria a trebuit să stea vizavi de mine, aşa că nu puteam vorbi

cu ea dacă m-aş fi plictisit. Eram prinsă între Matteo şi o femeie pe care nu o cunoşteam. Din fericire, primul fel a fost servit aproape imediat, aşa că am avut ce să fac. Oricum, Miriam şi celelalte femei erau mai interesate de Aria, probabil pentru că era soţia lui Luca şi ştiau cu cine să converseze de complezenţă.

Dintr-odată, am simţit mâna lui Matteo pe genunchi. I-am aruncat o privire, dar el era adâncit într- o conversaţie cu Luca şi gazda. Am mai luat o gură din carpaccio, dar m-am oprit din mestecat când mâna lui a început să urce spre marginea dantelată a jartierelor mele. A trebuit să mă abţin de la tremurul pe care senzaţia atingerii lui fine l-a trimis până în vagin. Am strâns picioarele şi am încercat să mă concentrez pe conversaţia pe care o avea Aria cu celelalte femei. Drept reacţie, colţurile buzelor lui Matteo au tresărit. Sigur că nu acesta era finalul. Ajunseserăm vreodată la final?

Degetele lui Matteo mi-au ajuns între picioare, în ciuda încercărilor mele de a-l bloca, iar apoi vârfurile degetelor s-au strecurat sub marginea chiloţilor mei şi au început să-mi mângâie uşor despicătura dintre picior şi vulvă. Am întins mâna după pahar şi am luat o gură mare de vin.

— Ce crezi, Gianna? Ai fi interesată? a întrebat gazda Miriam.

Avea sprâncenele ridicate, dar restul feţei imobil din cauza Botoxului, iar expresia ei semăna cu una uşor plictisită.

Privirea mea a fugit la Aria, sperând să mă ajute. Nu aveam idee despre ce vorbea Miriam. Degetele lui Matteo mă distrăseseră în totalitate.

— Ştiu că iubeşti arta modernă şi vrei să mergi

la un tur privat la Guggenheim. Sunt sigură că Matteo se poate lipsi de tine câteva ore, a spus Aria cu o privire încărcată de sens.

îmi venea să o pup. Mereu mă salva.

— Da, mi-ar plăcea...

Degetele lui Matteo mi s-au strecurat între labiile mele, le-a desfăcut cu blândeţe şi m-a descoperit udă şi dornică, nenorocitul tâmpit. încă vorbea cu Luca şi cu ceilalţi bărbaţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic interesant sub masă.

Aria şi celelalte femei aşteptau. Mi-am dres glasul şi-am izbit cu putere piciorul lui Matteo, după care am spus:

— Mi-ar plăcea să profit de oportunitatea asta.

Puteam spune ceva mai sofisticat? Soţie-trofeu până la capăt.

Degetul lui Matteo a urcat prin crăpătură până când a ajuns la clitoris, unde a început să deseneze mici cercuri. Am strâns din buze ca să-mi înăbuş un geamăt. Din fericire, Miriam a început alt monolog despre o călătorie în Caraibe şi eu m-am întors la a mă preface că ascult. Doar Aria mi-a aruncat câte o privire ciudată ocazională, de parcă s-ar fi gândit că nu mă simt bine.

Dacă ar fi ştiut. Ospătarii au intrat cu felurile principale, dar abia dacă îmi păsa.

Fără să vreau, am desfăcut picioarele puţin mai mult, făcându-i loc lui Matteo să-mi desfacă labiile umede. Se mişca cu degetele în sus şi-n jos, excitându-mă, după care se întorcea iar la clitorisul care pulsa. Am strâns paharul de vin. Nu m-ar fi surprins dacă mi s-ar fi spart în strânsoare. Respiram superficial. Matteo a menţinut ritmul încet, aducându-mă tot mai aproape

şi mai aproape de momentul eliberator. Ar fi trebuit să îi împing mâna deoparte, ar fi trebuit să opresc nebunia asta înainte să se transforme în cea mai jenantă seară din viaţa mea, dar nevoia preluase controlul şi îndepărtase orice urmă de raţiune. După câteva guri luate din vită, am lăsat jos furculiţa. Doar de un singur lucru îmi era foame.

Matteo mi-a strecurat un deget în interior şi abia am reuşit să-mi abţin un scâncet. Mă apropiam de orgasm. Oare puteam fi tăcută?

Dar eram prea prinsă ca să-mi mai pese. Matteo tot nu se uita la mine. în schimb, era complet absorbit de conversaţie – sau cel puţin se prefăcea că ar fi. îi uram acest talent actoricesc. Fără să se grăbească, mă purta tot mai aproape. Dumnezeule, ce tortură încântătoare.

Degetele lui pricepute erau singura mea raţiune de a trăi acum când, dintr-odată şi fără să mă prevină, şi le- a retras. L-am privit şocată, doar ca să observ că ospătarii se întorseseră cu desertul, spumă de ciocolată. Matteo mi-a zâmbit.

Voiam să smulg hainele de pe el şi-apoi să-i fac orice aş fi dorit, să-l aduc aproape de orgasm şi-apoi să- 1 abandonez. Matteo a băgat un deget în spumă, acelaşi pe care îl folosise în mine, şi l-a băgat în gură, lingându- 1 până l-a curăţat.

— Hmm. Delicios.

Trupul meu vibra de dorinţă, dar în clipa aceea voiam să-l împing pe Matteo cu faţa în tâmpită aia de spumă. A luat linguriţa şi a început să mănânce netulburat. Aria mi-a aruncat o privire întrebătoare când a văzut că nu fac nicio mişcare.

Am luat linguriţa mea un pic prea strâns şi am

gustat spuma. Era delicioasă, cremoasă şi cu foarte multă ciocolată, dar acum nu făcea decât să-mi amintească de degetele lui Matteo şi de ce îmi făcuseră cu doar câteva momente mai devreme. Puteam juca şi eu jocul lui. Odată ce mi-am terminat desertul, mi-am strecurat mâna sub masă şi între picioarele lui Matteo. L-am descoperit deja erect, iar descoperirea asta a făcut să-l vreau şi mai mult. Am luat în calcul să mi-o frec mie, nu lui, dar am alungat gândul. Dacă voiam să câştig acest joc, trebuia să particip. Degetele mi s-au strâns în jurul erecţiei lui. A inspirat tacit şi m-a privit în ochi, ridicând un colţ al gurii într-un zâmbet. L-am mângâiat prin materialul pantalonilor, simţindu-l cum devine şi mai tare, şi mai mare. Din nefericire, şi corpul meu a răspuns la observaţia asta.

Matteo s-a întors spre un tip mai în vârstă care stătea vizavi de el şi care îi pusese o întrebare şi am profitat de moment pentru a-i găsi vârful şi a începe să- 1 frec. Lui îi fusese mai uşor. Nu avusese multe bariere între degete şi scopul lor, dar în timp ce îi masturbam vârful, vedeam după încordarea maxilarului său că nu era în totalitate neafectat. Şi spre deosebire de mine, i- ar fi fost greu să îşi ascundă excitarea dacă s-ar fi ridicat şi i-ar fi fost chiar şi mai dificil dacă ar fi terminat în pantaloni. Gândul acesta m-a făcut să zâmbesc.

Aria s-a aplecat spre mine peste masă. Speram să nu observe nimic.

— Ce e cu tine? Te comporţi ciudat, a şoptit.

Am scuturat din cap şi am şoptit „vorbim mai târziu”, dar mâna mea nu a încetat să se mişte sub masă. Speram ca Matteo să se apropie de final. Era

greu de zis. îşi poziţionase faţa într-un unghi departe de mine şi chiar purta o conversaţie coerentă cu un bătrân. Enervată deja, am strâns mai mult şi-am obţinut o altă reacţie, deşi minusculă. Matteo s-a încordat scurt, dar apoi s-a forţat vizibil să se relaxeze. îmi venea să ţip de frustrare. Eram pe punctul de a strânge iar când mi-a găsit mâna sub masă şi mi-a îndepărtat-o. M-aş fi ţinut strâns de penisul lui erect dacă nu mi-aş fi făcut griji că l-aş fi putut răni. Chiar dacă nu aveam să o recunosc niciodată faţă de nimeni, iubeam puia lui Matteo, în special lucrurile pe care le putea face cu ea. Am întors capul spre el şi i-am întâlnit privirea. în ea se citea şi dorinţa, dar şi altceva, ceva care mă făcea să vreau să fug departe, pentru că aveam sentimentul că ştiam ce era şi eram destul de sigură că şi eu începeam să simt acelaşi lucru. Mi-am smucit mâna din strânsoarea lui, am împins scaunul în spate şi m-am îndreptat.

Cu un mic zâmbet oferit celorlalţi musafiri, am spus:

— Scuzaţi-mă.

Fără să mă mai uit la Matteo, m-am dus direct spre locul unde speram să găsesc baia.

A fost nevoie de tot autocontrolul posibil ca să nu o iau la fugă pe coridorul lung, departe de zona principală a apartamentului. Când am intrat în baie, am expirat profund. Aveam obrajii roşii, dar nu atât de roşii încât să bănuiască cineva ceva. Cel puţin, asta speram. Am pus mâinile pe marginea lavoarului şi am închis ochii. Inima îmi bubuia în torace. Dintr-odată, cineva m- a prins de şolduri. Am deschis ochii şi m-am uitat în oglindă. Matteo era lângă mine, cu privirea arzând de dorinţă. Şi-a împins şoldurile în

fundul meu.

— Ai plecat prea repede.

Mâna i s-a strecurat sub rochia mea, în vreme ce cu cealaltă mână şi-a desfăcut fermoarul.

— Ce faci? am şuierat uitându-mă spre uşă. Dacă intră cineva?

— Cui îi pasă? Lasă-i să se bucure de spectacolul vieţii lor. Probabil au trecut ani întregi de când au văzut vreo pulă curvele alea.

Mi-a îndepărtat chiloţii şi a introdus două degete în mine. Mi-am împins fundul spre exterior, ca să aibă acces mai facil. Trupul meu decidea pentru sine chiar şi când mintea ţipa să-l dau deoparte pe Matteo.

— Matteo, am şoptit. încuie naibii uşa.

Şi-a mişcat degetele în mine într-un ameţitor ritm uşor. Şoldurile mele s-au dus iar spre el, ca să-i cuprind cât mai mult din degete.

— Chiar vrei să mă opresc ca să încui cretina aia de uşă?

Mi-a lins coloana de la marginea rochiei până în linia părului, apoi mi-a întâlnit privirea în oglindă. Am tremurat. Şi-a băgat iar degetele în mine, atingând un punct foarte sensibil. Privirea lui s-a scufundat în a mea, încercând să-mi dezvăluie cele mai întunecate secrete ale mele. Inima mi-a tresărit şi am ştiut că aveam să fiu condamnată dacă nu încheiam totul curând. Cu sexul mă puteam descurca, dar în acele momente de înţelegere reciprocă, tăcută, acele priviri lungi pline de prea mult subînţeles începeau să găurească zidurile pe care le construisem în ani de zile.

Matteo mi-a cuprins sânul prin rochie,

frământând şi pişcându-mi sfârcul într-un mod aproape dureros care m-a făcut să mă ud şi mai mult. Am închis ochii ca să-i evit privirea şi m-am bucurat de senzaţie. Matteo şi- a tot mişcat degetele în mine. Mi-am muşcat buza ca să nu las vreun sunet să iasă. Buzele lui Matteo mi-au prins gâtul şi au început să-mi sugă pielea. M-am arcuit, împingând fundul spre mâna lui cu toată puterea în vreme ce m-a străbătut orgasmul.

— Uită-te la mine, mi-a cerut Matteo, şi-am deschis ochii pentru a-i întâlni privirea. Da, aşa. Să-mi bag, eşti atât de udă şi atât de sexy.

M-am lăsat pe antebraţe cu respiraţia întretăiată, delectându-mă cu ultimele valuri de plăcere în timp ce Matteo încetinea mişcarea degetelor. Mi-a ridicat fusta şi mai sus. L-am auzit că îşi desface pantalonii şi apoi m- a strâns tare cu mâinile în jurul sânilor, m-a tras spre el şi mi-a atins cu vârful deschizătura. Apoi a intrat centimetru cu centimetru. Am încercat să împing eu fundul spre el pentru că-l voiam pe tot în mine, dar nu m-a lăsat. în orice caz, a încetinit şi mai mult.

— Fute-mă, am şoptit răguşită.

A întins mâna şi mi-a aplecat capul într-o parte, după care m-a sărutat. în sfârşit intrase complet în mine şi, după o clipă de nemişcare, a început să se mişte. Am întins mâinile ca să mă prind de lavoar. Matteo mi-a lipit corpul de piatra rece în vreme ce mă penetra adânc şi tare.

— Se simte atât de bine, a spus Matteo.

Drept răspuns, am gemut. Se simţea mai bine decât oricând. Totul. Dumnezeule, ce se întâmpla?

Am încercat să-mi deconectez creierul şi să mă concentrez doar pe puia lui Matteo, care mă umplea, pe felul în care ieşea aproape de tot pentru a mă

penetra apoi până la capăt, înnebunindu-mă. Marginea lavoarului mi se înfigea în palme. Mâinile lui Matteo au coborât, cuprinzându-mi şoldurile. Am întins capul pe spate, suspinând şi gemând, apropiindu-mă de orgasm la fel ca Matteo. Sunetele gemetelor lui mă excitau şi mai mult. Cu o clipă înainte de a ne da drumul, ni s-au întâlnit privirile în oglindă din nou. Şi atunci mi-am dat seama că în ultimele săptămâni abia dacă mă gândisem la fugă, iar gândul acesta m-a îngrozit mai mult decât orice.

Am lăsat repede privirea în jos, încercând să-mi recapăt suflul şi să-mi calmez inima şi pulsul care bubuiau.

Matteo m-a sărutat pe umăr.

— Sunt atât de bucuros că eşti a mea.

M-am îndreptat şi m-aş fi retras dacă n-aş fi fost prinsă între lavoar şi corpul lui Matteo.

Când a ieşit din mine, în cele din urmă, şi ne-am aşezat hainele şi ne-am curăţat, nu l-am putut privi în ochi. Nu eram jenată de ce făcuserăm. Trecuse momentul pentru aşa ceva. Eram confuză şi îngrozită de ce văzusem în propriii ochi.

MATTEO

în timpul sexului erau momente când eram sigur că Gianna se îndrăgosteşte de mine, dar apoi venea mereu câte o situaţie după aceea când nu eram sigur că nu-mi imaginasem. în trecut, se îndrăgostiseră de mine fete şi fără să le dau motive, dar Gianna era o nucă greu de spart şi uneori mă surprindeam întrebându-mă ce ar fi fost dacă nu se îndrăgostea niciodată de mine şi ne futeam doar ca să mă îmbune. Gianna era isteaţă, poate că încerca să mă cucerească

cu sexul astfel încât să-i ofer mai multă libertate şi să poată fugi.

Gianna şi-a pus înapoi în coc câteva şuviţe care îi căzuseră în timpul sexului nostru grăbit. Se încrunta la propria imagine în oglindă şi se prefăcea că nu sunt acolo.

Mă ignora şi când am ieşit din baie. Apoi s-a oprit brusc.

— Nu putem intra împreună. Vor şti cu toţii ce-am făcut.

Am ridicat din umeri. Mă durea în pulă. Gianna era soţia mea şi o futeam când aveam chef.

— Am fost plecaţi ceva timp. Probabil că bănuiesc deja asta.

— Super, a mormăit Gianna, dar apoi şi-a îndreptat umerii şi s-a dus înapoi la masă fără să se mai uite în direcţia mea.

Deci ne întorseserăm la jocuri?

în noaptea aceea m-am trezit şi-am descoperit patul gol. Am sărit în picioare şi m-am uitat prin cameră după Gianna, dar nu era acolo. Cum ar fi putut să fugă?

Nu m-am deranjat să iau pantaloni pe mine. Am luat arma cu tot cu suportul ei şi-am dat năvală în sufragerie.

Trebuia să-l sun pe Luca să-i spun. Avea să fie furios. Nu fusese prea bucuros când îi îndepărtasem Giannei brăţara de monitorizare. în fotoliul de la geam, am întrezărit o umbră. Gianna.

M-am relaxat şi-am lăsat pe o măsuţă arma cu suportul ei, apoi am traversat încăperea spre ea. Probabil că trăsese fotoliul mai aproape de fereastră, ca să se poată uita afară. Avea picioarele strânse la piept şi îşi odihnea faţa pe genunchi. Dormea profund. Dar era încruntată chiar şi în somn. Nu eram sigur, dar arăta ca şi cum ar fi plâns. M-am oprit lângă ea, privindu-i silueta adormită. Probabil că se mişcase în mare linişte, să nu o aud. Eu mă trezeam la orice sunet. Reuşise să-şi pună chiar şi pijamalele. Privirea mea s-a dus spre consola liftului. încercase să ghicească codul pentru a evada? Alarma m-ar fi avertizat despre orice încercare şi, cu toate acestea, suspiciunea rămânea. Detestam faptul că nu aveam încredere în ea. Nu era ca şi cum eram obişnuit să am încredere în oameni, cu excepţia lui Luca, dar voiam să am încredere în soţia mea. Bineînţeles, era dificil să se dezvolte acea încredere când Gianna nu avea nici măcar şansa să dovedească faptul că o merită.

Dacă i-aş fi acordat mai multă libertate şi n-ar fi încercat să fugă, atunci aş fi putut începe să am încredere în ea, dar aveam sentimentul că n-aş mai fi văzut-o niciodată dacă procedam aşa. Eram prea egoist şi posesiv. Nu voiam să o pierd, chiar dacă asta însemna să facă ce era mai bine pentru ea. Privirea mea s-a reîntors la faţa ei şi la tristeţea care părea să o îmbibe. Mi-am strecurat mâinile pe sub trupul ei şi am ridicat-o în braţe. Nu s-a trezit când am purtat-o înapoi în dormitor, acolo unde voiam să fie şi unde era locul ei, dar unde ea nu voia să stea.

Am aşezat-o pe pat, însă nu m-am întins alături de ea. Eram prea furios pe mine din cauza gândurilor de

om slab. Ce conta dacă Gianna voia să fie soţia mea? Ce conta dacă prefera să fugă la München şi să-şi găsească alt prost ca Sid? Era a mea, iar eu nu eram un băiat bun. Numi păsa absolut deloc de sentimentele celorlalţi. Suprasolicitat, simţeam nevoia să lovesc ceva ca să mă eliberez. Mârâind, mi-am luat hainele de sală, m-am îmbrăcat, am luat cheile de la maşină şi am ieşit din apartament.

Am apăsat tare tastele cu codul liftului şi am coborât în parcare. Mi-am pregătit motocicleta, am ieşit din garaj şi am luat-o la goană prin oraş spre sala noastră de sport. Cu excepţia unui paznic, era goală, ceea ce era păcat, pentru că mi-ar fi plăcut să boxez cu cineva, nu cu un nenorocit de manechin de antrenament.

Nu m-am obosit să-mi pun mănuşi. Voiam să simt fiecare lovitură. Cu faţa la manechin, am început să lovesc, alternând pumnii cu loviturile cu picioarele.

încă loveam atunci când sala a început să se umple cu feţe cunoscute. Nu m-a deranjat nimeni. în afară de un scurt salut din cap, au păstrat distanţa. Ştiau cu toţii ce era mai bine pentru ei.

— încerci să omori sărmanul manechin? a spus Luca tachinându-mă.

I-am mai dat o lovitură în cap, după care m-am întors spre fratele meu. Nu purta haine de sală.

— Ce cauţi aici?

— Te caut pe tine.

— De ce?

— Pentru că nu erai în apartamentul tău când am fost dimineaţă să te iau.

— Ai fost în apartamentul meu când eu nu eram acolo?

Luca şi-a dat ochii peste cap.

— Nu ţi-am atins soţia, i-am lăsat pe Aria şi Romero cu ea.

Am dat din cap, încercând să mă calmez dracului, încă eram furios. Nici nu mai eram sigur de ce anume.

— Fă un duş şi îmbracă-te. Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine să bei ceva, a spus Luca cu glasul de Capo.

Nu m-am împotrivit. Mă simţeam călcat de camion. Probabil că eram de câteva ore la sală. Afară era deja lumină. Am mers cu Luca la unul dintre cluburile noastre de dans. Cu excepţia doamnelor de la curăţenie, era gol. Am luat o sticlă de whiskey de pe raft şi m-am aşezat cu Luca la bar. în majoritatea cercurilor sociale, probabil că era considerat că e prea devreme pentru alcool. Din fericire, noi nu aveam reguli aşa de tâmpite.

Ne-am golit paharele, apoi m-a fixat cu privirea aia de frate mai mare.

— Deci, care-i faza? Deja te plictiseşti de nesuferita aia de nevastă-ta?

Am mai dat peste cap un pahar de whiskey, aşteptând ca arsura familiară să mi se împrăştie prin piept.

— De ce întrebi?

— Poate pentru că preferi să-ţi petreci noaptea într-o sală transpirată în loc să fii în pat cu tânăra soţie.

— Nu puteam să dorm.

— Şi n-ai găsit altceva mai bun de făcut decât să faci kickbox cu un manechin?

— începi să mă calci pe nervi, i-am spus.

Luca mi-a ignorat tonul ameninţător.

— Să fiu sincer, sunt surprins că ai rezistat atât de mult cu ea. Eu, dacă petrec mai mult de zece minute într- o încăpere cu Gianna, vreau să-mi înfund urechile cu ceară topită.

— Nu m-am plictisit de ea. Mie chiar îmi place personalitatea *nesuferită* a Giannei. Face lucrurile mai picante. Viaţa ar fi plictisitoare dacă ar fi la fel ca celelalte soţii-trofeu.

Luca a mijit ochii.

— Aria nu e doar o soţie-trofeu.

Bineînţeles că se enerva când abia dacă o insultam pe Aria, dar el putea să o vorbească de rău pe Gianna tot timpul.

— N-am zis nimic despre Aria. Dar eu prefer femeile...

— Enervante şi rele de gură, mi-a terminat Luca propoziţia, după care mi-a luat din mână sticla de whiskey. Şi-atunci care e problema? De ce te-ai îmbufnat ca o pizdă plângăcioasă?

Aşteptam să-mi vină un răspuns isteţ în minte, dar aveam creierul gol. Era gravă problema.

— încep să cred că s-ar putea ca Gianna să mă urască întotdeauna. Până acum, am crezut că e felul ei de a fi interesantă, de a rămâne o provocare, un fel de joc la finalul căruia să-şi vină în fire şi să se îndrăgostească de mine ca toate fetele cu care am fost înaintea ei, dar sunt destul de sigur că Gianna e o provocare pe care o pierd. Nu se va da pe brazdă. Cred că urăşte viaţa asta tot mai mult cu fiecare zi.

Luca mi-a scrutat expresia.

— Şi asta chiar te deranjează.

A spus-o de parcă ar fi fost cea mai mare

surpriză a vieţii lui, de parcă eu aş fi fost un nenorocit de robot, incapabil de emoţii.

— Tu vorbeşti, am spus zâmbind. înainte de Aria nu eram sigur că vei fi vreodată capabil să placi pe cineva, cu-atât mai puţin pe o femeie.

— 0 faci să sune de parcă aş fi gay. Nu e că nu-mi plăceau femeile. Doar că nu erau ceva ce consideram util în afara dormitorului.

Am scuturat din cap.

— Cum naiba ai făcut-o pe Aria să te iubească? Parcă e a opta minune a lumii, la dracu'. Există ceva droguri noi despre care nu ştiu eu?

— Eşti muci, Matteo.

— Nu sunt. Dar aş putea fi peste vreo două ore, dacă nu-mi tot ascunzi sticla de whisky.

I-am smuls sticla din mână şi am luat o înghiţitură.

— Gianna e ca un tigru la zoo, captivă. E deprimant să o privesc cum caută o cale să evadeze din captivitate.

— A încercat să fugă iar?

— Cum ar putea? îi ţin lesa din scurt.

— Nu te gândeşti să o laşi să plece, nu?

Nu credeam că puteam şi nu voiam. Eram egoist şi acest lucru nu avea să se schimbe curând. încă o voiam pe Gianna. îi voiam trupul superb în patul meu în fiecare noapte, penisul meu în pizda ei strâmtă. Voiam totul de la ea, voiam majoritatea lucrurilor pe care refuza să mi le dea.

— Mi-ai da voie?

— Nu. Famiglia e deja nemulţumită şi-aşa. Ai părea chiar şi mai slab dacă ai lăsa-o să plece. Chiar n-am nevoie de bătaie de cap suplimentară. Ca să nu

mai zic că Outfitul ne-ar declara război, în puia mea, dacă am reuşi să o pierdem iar pe Gianna. Tatăl ei chiar ne dă de furcă.

M-a privit cu expresia lui de Capo, care era menită să intimideze restul lumii, dar era inutilă pentru mine, aşa cum foarte bine ştia.

— N-o vei lăsa să plece. 0 ai pe cap până la final, şi ea pe tine. Nu-mi pasă dacă e nefericită şi dacă te urăşte, va trebui să trăiască cu asta.

— Oh, eşti plin de gânduri bune azi, nu-i aşa?

Ştiam că avea dreptate şi ştiam că nu era ca şi cum i-aş fi spus Giannei să plece, dar cuvintele lui tot au reuşit să mă enerveze.

— îţi dai seama că singurul lucru care o împiedică să-mi taie gâtul noaptea e faptul că nu suportă să vadă sânge. Ştii cât de liniştitor e să adormi lângă cineva care probabil are fantezii cu tine mort pentru ca ea să poată fi liberă?

Niciodată nu-mi spusese asta în atât de multe cuvinte, dar uneori credeam că-i văd gândul în privire. Sau poate că eram eu atât de distrus, încât vedeam întotdeauna doar ce-i mai rău în ceilalţi.

— Sper că glumeşti, a spus Luca sec.

— Cine ştie? am zis golind sticla de whisky.

Simţeam deja semnele trădătoare ale începutului unei ameţeli plăcute. Am zâmbit.

— Uneori sigur încearcă să mă omoare cu privirea.

— Poate că n-ar trebui să dormi în aceeaşi cameră cu ea. La un moment dat, s-ar putea să îşi depăşească frica de sânge.

— Nu. Nu curând. Şi nu e genul violent, nu chiar.

— Eu nu m-aş baza pe asta. Poate fi destul de

sălbatică.

— Tu nu erai îngrijorat să dormi lângă Aria când te dispreţuia, aşa că eu de ce aş face-o?

— Nu o poţi compara pe Aria cu Gianna. Sunt ca două specii diferite. Şi am încredere absolută în Aria. A încasat un glonţ pentru mine, în puia mea.

— Trebuie să fie plăcut, am şoptit. Gianna probabil că mi-ar aplauda atacatorul.

capitolul 19

GIANNA

Matteo avea o stare ciudată, aşa fusese de când mă găsise în sufragerie, în urmă cu două nopţi. Nu spusese mare lucru, ceea ce era neobişnuit pentru el. Nu eram sigură dacă era furios pe ceva ce făcusem şi nici nu-mi prea păsa. în seara aceea, îmi promisesem să pun punct la orice era chestia care se dezvolta între el şi mine. îmi jurasem că nu aveam să devin vreodată una dintre acele femei, că nu aveam să mă mărit niciodată cu un mafiot, cu-atât mai puţin să dezvolt sentimente pentru el.

Mai erau doar cinci zile până la Crăciun, iar noi nu intraserăm în spiritul sărbătorii. Nu era nici urmă de decoraţiune de Crăciun la noi în apartament. Luasem în calcul să-i spun lui Matteo să cumpărăm un pom şi să-l împodobim împreună, dar apoi panica preluase controlul şi n-am mai spus nimic. în schimb, am acceptat aproape cu uşurare starea ciudată dintre noi.

Matteo strângea volanul cu toată forţa în timp ce conduceam acasă de la ultima petrecere de Crăciun a ezonului. Gazdele închiriaseră o hală abandonată şi o transformaseră într-o adevărată poveste de Crăciun, cu

zăpadă falsă şi un bar din gheaţă adevărată. Aria şi Luca erau încă acolo, dar starea proastă a lui Matteo îl făcuse pe Luca să ne trimită acasă devreme. Probabil îşi făcea griji că Matteo ar fi putut să omoare iar pe cineva. Nu-l puteam învinovăţi.

Drumul era acoperit cu un strat subţire de gheaţă care strălucea în lumina farurilor.

— Ştii ce e amuzant? a spus Matteo încet.

I-am privit corpul tensionat şi privirea întunecată.

— De fiecare dată când crezi că nu te văd, arăţi de parcă ai putea fi fericită şi-apoi, în clipa în care ni se întâlnesc privirile, puf şi fericirea dispare.

Nu eram sigură ce să-i răspund.

— De ce insişti să fii nefericită?

înainte să apuc să formulez un răspuns, Matteo a apăsat acceleraţia la maximum. M-am lipit de scaun.

— Ce faci? Nu trebuie să ne omori pentru că eşti nervos.

Matteo s-a uitat în oglinda laterală.

— Nu încerc să ne omor. încerc să ne salvez vieţile. Ceva s-a izbit de portbagajul nostru. M-am uitat peste umăr. în oglinda retrovizoare se vedeau farurile unui SUV.

— Cine sunt? am întrebat.

— Ruşii, cred. I-am văzut prea târziu. Băga-mi-aş. Asta se întâmplă când mă las distras de căcaturi.

Eram singurele maşini din zona asta industrială. Matteo a tras de volan şi-am cotit pe o stradă îngustă, între două depozite.

— Capul jos, a strigat Matteo.

M-am supus pe loc. încurcându-mă în centură,

m- am aplecat în faţă. 0 clipă mai târziu, urmăritorii noştri au tras. Geamul din spate a explodat şi asupra noastră sau revărsat cioburile. Matteo n-a reacţionat, continuând să conducă ca un nebun. Reuşise cumva şi să-şi scoată arma.

M-am prins de scaun, cu capul lipit de picioare, mişcându-mă în faţă şi-n spate cu fiecare întoarcere a maşinii. Cauciucurile scârţâiau, gloanţele zburau prin aer, sticla se spărgea. 0 nouă ploaie de cioburi m-a atins în clipa în care a explodat şi geamul din lateral spate.

— Băga-mi-aş, a izbucnit Matteo după ce a încercat să prindă semnal la telefon, probabil pentru a-l suna pe Luca.

Frica mă strângea de gât. Frica pentru propria viaţă era doar o mică parte. Să-l văd pe Matteo în bătaia focului mă speria şi mai mult. El nu îşi putea feri capul. Un singur glonţ şi s-ar fi terminat totul.

Am mai luat o curbă, iar eu m-am lovit de portieră. Am închis ochii, împotrivindu-mă stării de greaţă.

S-au mai tras nişte gloanţe, iar Matteo a lăsat să-i scape un şuierat. Am întors capul în lateral. Matteo conducea încă şi trăgea în cei care ne urmăreau, dar sângera din răni pe braţ şi umăr. în clipa aceea un alt glonţ i-a şters capul, împrăştiind sânge peste tot, chiar şi pe faţa mea. Lui Matteo nu părea să îi pese; a mai tras o rundă de gloanţe. Dintr-odată, am început să ne învârtim, maşina fiind scăpată de sub control. în vreme ce eram aruncată din scaun, m-am cuprins cu braţele. Prin ochii întredeschişi am văzut cum maşina noastră se îndreaptă spre un zid masiv, apoi s-a auzit un bubuit asurzitor când ne-am izbit de el. Corpul meu a fost

smucit înainte, iar aerul mi-a părăsit plămânii când m-am izbit de centura de siguranţă. M-a tăiat pe claviculă, iar în faţa ochilor am văzut negru. Apoi mi-a explodat ceva moale în faţă şi a împiedicat impactul.

Nu ştiam câtă vreme am atârnat moale în centura de siguranţă, cu faţa îngropată în airbagul dezumflat, încercând să-mi recapăt suflul. îmi ţiuiau urechile, dar sunetul s-a oprit în cele din urmă şi m-a întâmpinat tăcerea. Am mârâit când m-am ridicat, ignorând durerea de cap sâcâitoare. Din capota zdrobită ieşea fum, umplând încet maşina prin ferestrele sparte. Am clipit ca să scap de punctele care îmi dansau pe ochi. Mă durea tot corpul, dar nu păream să am nimic rupt. Cel puţin, mă puteam mişca.

M-am întors spre scaunul şoferului şi am înlemnit, în maşină era întuneric. Luminile fuseseră făcute praf, dar de undeva departe se lumina slab ce aveam în jur. Matteo era întins peste volan. Ca multe maşini ale mafiei, locul şoferului nu avea airbag pentru că ar fi fost un deranj pe durata urmăririlor cu maşinile. Sângele îi lipea părul de frunte, îi îmbiba cămaşa şi îi picura pe pantaloni. Atât de mult sânge. Trebuie să-şi fi lovit capul de volan sau poate de bord când ne izbiserăm de zid.

Era mort?

Nu mişca şi nu puteam să văd dacă respiră. Mi-am ţinut respiraţia, ascultând. Nici un sunet. Am clipit, apoi am tras cu ochiul peste umăr ca să văd unde erau atacatorii noştri. Maşina lor se izbise în altă clădire şi era deja în flăcări. Cu siguranţă erau morţi. Urma să ia foc şi maşina noastră? Trebuia să ies.

Nu asta era şansa pe care o aşteptasem? Eram singură cu Matteo. Nu era nimeni acolo care să mă împiedice să fug. Puteam să plec şi să fiu liberă. Mi-am desfăcut centura şi m-am uitat iar la Matteo. Trebuia să verific dacă era mort, dar nu puteam. Dacă chiar era mort? îmi simţeam gâtul uscat şi dureros. Plămânii au refuzat să-mi funcţioneze pe măsură ce se instala panica. Dumnezeule, dacă era mort? Care era problema mea? Nu-l voisem dispărut din viaţa mea în urmă cu şase luni? Asta era şansa mea, probabil singura pe care urma să o am. Mirosul de combustibil mi-a pătruns în nas, iar fumul din interiorul maşinii a început să facă să mă usture ochii. Matteo era un ucigaş. Nu era un om bun. Dacă ai fi întrebat pe majoritatea oamenilor, ar fi spus că merita moartea.

Cu degete tremurânde, am întins mâna şi am atins umărul lui Matteo. Era cald, dar asta nu însemna că era şi viu. încet, am mişcat mâna până i-am atins gâtul lipicios de la sânge. Degetele mele au rătăcit pe pielea lui negăsind nimic, apăsând şi căutând, până ce în sfârşit am detectat pulsul slab cu vârful degetelor.

Am expirat, lovită de uşurare ca de un ciocan. încă viu. încă era viu. Mulţumesc lui Dumnezeu. Cu un şuierat şi un pocnet, de sub capotă au început să iasă flăcări. Am apucat portiera şi am împins-o, dar nu s-a mişcat, strâmbă din cauza impactului. Panica a început să mi se împrăştie în piept în vreme ce fumul şi căldura umpleau maşina, iar eu am început să trag de uşă. M-am mutat, mi-am înfăşurat mâneca pe mână şi am curăţat în fugă rama geamului de sticla spartă rămasă, după care am ieşit din maşină cu capul înainte. Când am simţit în sfârşit pământ sub picioare, aproape am

căzut în genunchi pentru că îmi tremurau picioarele ca nişte nebune. Acum ardea întreaga capotă, iar Matteo încă era în scaunul şoferului. M-am grăbit să ocolesc maşina, spre portiera lui, rugându-mă să nu fie blocată ca a mea. Nu credeam că l-aş fi putut trage pe Matteo prin geamul îngust fără ajutor. Am prins portiera şi am tras de ea cât de tare am putut. S-a deschis cu un scârţâit şi am aterizat în fund. Mi-am revenit, apoi m-am împleticit să mă ridic şi l-am prins de braţ pe Matteo. El nu purtase centură de siguranţă, aşa că am putut să-l scot din scaun fără probleme. A căzut un pic prea tare pe asfalt şi m-am crispat, apoi l-am prins repede de sub braţe şi l-am tras mai departe de maşina care se aprindea tot mai vizibil.

Matteo era greu, şi să-l scot afară din maşină îmi făcuse tot trupul să mă doară ca naiba, dar nu m-am oprit până nu am fost sigură că era la o distanţă sigură în caz de explozie. Apoi l-am lăsat şi m-am îndreptat, mi- am şters sângele de pe palme de pantaloni. Ochii lui Matteo erau închişi, faţa întoarsă într-o parte, i se vedea doar profilul proeminent. Şuviţele de păr i se lipiseră cu sânge de frunte şi o baltă roşie i se forma cu repeziciune sub cap, picurând din rană. Vedeam că pieptul i se ridică şi se lasă. Am căutat cu privirea în împrejurimi. Maşina ruşilor era deja consumată de flăcări şi din ea se îndreptau spre cer fuioare negre de fum. Eram în pustietate, într-o zonă industrială unde nimeni n-ar fi călcat fără motiv. Dar fumul avea să atragă atenţia, cu siguranţă. Cineva avea să-l găsească pe Matteo înainte să fie prea târziu.

Corect?

Ar trebui să fug. Ar trebui *să vreau* să fug. Am

început să mă îndepărtez de silueta nemişcată şi întinsă pe pământ a lui Matteo, ignorând vinovăţia strânsă-n gât. Mă forţase să intru într-o căsnicie pe care nu mi-o dorisem niciodată. Ştia că aveam să profit de prima ocazie de a scăpa. Am mai făcut un pas. Matteo îşi alesese un drum cu pericole şi moarte. Chiar dacă murea azi, era ceea ce singur îşi alesese.

Nu asta era viaţa pe care mi-o doream.

M-am întors, apoi m-am oprit. Am închis ochii. Flăcările distante scăpărau. Cineva avea să-l găsească la timp pe Matteo. Şi chiar dacă nu, n-ar fi trebuit să-mi pese.

Nu-mi păsa de el. *Nu-mi păsa.* Cu siguranţă *n-ar fi trebuit* să-mi pese.

Ar trebui să-l urăsc. Ar fi trebuit să urăsc ce reprezenta el şi ce însemna asta pentru mine. Să urăsc că nu putea renunţa la mine, oricât l-aş fi îndepărtat. De ce nu putea să renunţe?

Am început să merg, un picior în faţa celuilalt. Odată ieşită din oraş, aveam să o sun pe Aria ca să o întreb despre Matteo.

Atunci va fi prea târziu pentru el.

Poate.

Sau poate nu.

Matteo era un dur. Nu-l omora o rană la cap.

M-am uitat peste umăr şi am descoperit corpul nemişcat al lui Matteo întins pe asfalt. Dincolo de el ardeau maşinile, pictând cerul aprins al oraşului cu fumul lor negru.

Negru ca de înmormântare.

Balta de sânge din jurul capului lui Matteo părea neagră de unde priveam eu şi crescuse şi mai mult.

— Nu vreau să te iubesc, am şoptit, oprindu-mă şi închizând ochii.

Dar aşa era. îl iubeam pe Matteo.

Am deschis ochii, m-am întors şi am început să merg ca să mă întorc, apoi să fug mai repede şi mai repede, înnebunită. Am căzut în genunchi alături de el, căutând în buzunare după un telefon, dar am scos mâinile goale. Era în poşetă. Privirea mi s-a îndreptat spre maşina care ardea cu tot cu lucrurile mele. Gianna, proasto. Am băgat mâna în buzunarul lui şi am expirat uşurată când am dat de telefonul lui. Fără să pierd vremea ca să caut prin contacte, am apăsat direct pe apelare rapidă.

— N-am chef să vorbesc cu tine acum, Matteo. Te- ai comportat ca un dobitoc în seara asta, mi-a răsunat în urechi vocea dură a lui Luca.

Am suspinat.

— Gianna? a spus Aria în fundal, dar fără să mai înţeleg altceva din ce spunea.

— Moare, am spus după o clipă egal.

— Ce vrei să zici? Dă-mi-l pe Matteo.

— Nu pot. Ne-au atacat ruşii. E atâta sânge, Luca, atât de mult sânge.

— Matteo e viu?

Pentru prima dată de când aproape că murise Aria, Luca părea îngrijorat.

Am privit spre trupul de lângă mine. Soţul meu. îmi imaginam eu sau nu i se mai mişca pieptul? Mi-am pus palma pe cămaşa îmbibată de sânge? Nimic.

— Nu respiră. Respira mai devreme, dar acum nu. Deja mi se citea isteria în glas.

— Gianna, trebuie să-i acorzi primul ajutor. Ajung curând. Am coordonatele voastre de GPS. Dar

trebuie să-l faci să respire sau va fi prea târziu.

N-am spus nimic, doar l-am privit pe omul pe care- 1 iubeam. Voiam să-l urăsc, mă străduisem din răsputeri, şi la început fusese atât de multă ură, atât de multă, dar nu toată îndreptată spre Matteo, şi-abia acum de mai rămăsese ceva din ea şi părea ridicol să insist să mă ţin de picătura care mai rămăsese în mine.

— Gianna? m-a trezit vocea lui Luca.

Auzeam mişcare pe fundal, sunetul unei maşini care porneşte. L-am pus pe Luca pe difuzor şi am cuprins faţa lui Matteo cu mâinile, apoi mi-am pus buzele peste ale lui şi am început să-i suflu aer în plămâni. Am încercat să-mi amintesc cât de des să apăs când mi-am pus mâinile pe pieptul lui. Nu ştiam nimic despre primul ajutor, cu excepţia lucrurilor văzute la televizor. De ce nu fusesem niciodată mai atentă? Dacă Matteo murea din cauză că făceam ceva greşit?

Următoarele cuvinte ale lui Luca mi-au întrerupt gândurile. Uitasem că era la telefon.

— Ştiu că simţi că Matteo te-a ţinut captivă şi că ţi- a distrus viaţa, dar să ştii că orice-ai crede, n-a făcut asta ca să-ţi facă traiul mizerabil. Din cine ştie ce motiv inexplicabil, Matteo te iubeşte. Nu trebuie să mă crezi. Poţi să-l urăşti în continuare, dar nu-l lăsa singur, nu acum. Dacă mă ajuţi să-l salvez, te ajut să îţi capeţi libertatea. Jur pe onoarea şi pe viaţa mea. Aria e aici, e martor. Vei primi bani, o nouă identitate şi chiar protecţie faţă de Outfit, dacă vrei. Toate astea sunt ale tale dacă-i salvezi viaţa.

— Bine, am spus apăsând iar pe pieptul lui Matteo.

Nu eram sigură de ce spusesem asta.

— Trebuie să faci compresii toracice. Dure şi rapide. Nu îţi face griji că i-ai putea rupe coastele. Treizeci de compresii, două respiraţii. Repede.

Am grăbit ritmul apăsărilor, apoi m-am aplecat ca să-i respir de două ori în gură.

— Nu reacţionează! am suspinat şi-am luat-o de la capăt.

— Continuă.

Şi asta am făcut, chiar şi când degetele mi-au fost cuprinse de crampe. Erau roşii şi lipicioase de la sânge. Nici nu mai vedeam bine. Aveam ochii împăienjeniţi de lacrimi. De ce nu mă puteam opri din plâns? Plângeam pentru un bărbat ca Matteo, dar abia vărsasem o lacrimă pentru Sid.

— Ajungem în zece minute, a spus Luca. Matteo cum e?

Nu i-am răspuns. Am apăsat mai tare pe pieptul lui şi-apoi a inspirat superficial. Am îngheţat, speriată că mi-aş fi putut imagina asta. M-am aplecat repede asupra feţei lui şi i-am simţit respiraţia blândă pe obraz. Mi-am pus degetele tremurânde pe gâtul lui şi i-am găsit pulsul. Nu era aşa de rapid şi puternic ca de obicei, dar măcar exista. Am închis ochii o clipă, mi-au curs câteva lacrimi enervante, apoi i-am deschis. M-am aşezat în fund şi am întins picioarele. Voiam să-i leagăn capul în poală, dar îmi făceam griji să nu-i rănesc gâtul, aşa că doar am pus palma pe pieptul lui ca să mă asigur că îi bate inima constant. Sângele lui începea să îmi îmbibe pantalonii, dar nici că mă interesa.

— Gianna? Mai eşti acolo?

— Da. Matteo respiră iar.

S-a instalat o pauză.

— Bun, a spus Luca încet. Rămâi unde eşti.

— Nu-ţi face griji.

Am plecat capul pe spate şi m-am uitat la cerul spuzit de stele şi înceţoşat de la fum. Mişcarea pieptului lui Matteo era ca un cântec de leagăn, iar ochii au început să mi se închidă. Durerea mea de cap devenise şi mai rea. Probabil că eram rănită.

Sunetul unui motor m-a făcut să întorc capul. Două maşini goneau în direcţia noastră. Cea din faţă era Aston Martin-ul lui Luca şi cea din spate aparţinea bunului său companion Romero. Mi-am retras mâna de pe pieptul lui Matteo şi am sărit în picioare, ameţită.

Astonul s-a oprit cu scârţâit de cauciucuri şi Luca a sărit din el. A dat năvală spre Matteo, abia privindu-mă, a îngenuncheat alături de fratele lui şi i-a pus degetul pe gât ca să-i simtă pulsul. A scanat rapid rănile lui Matteo şi-apoi au ajuns lângă ei şi Romero, şi Sandro.

Cineva mi-a atins umărul şi în câmpul meu vizual a apărut Aria. M-a cuprins cu braţele şi eu m-am strâns la pieptul ei, simţându-mă epuizată.

— Eşti rănită?

— Poate. Probabil. Nu ştiu.

— Du-o de aici, a spus Luca. Ia maşina mea şi du-o la apartament.

M-am oprit să-l privesc.

— Unde-l duci pe Matteo?

— La spital. E prea grav pentru medicul nostru, a spus şi-apoi mi-a zâmbit rece. Nu-ţi face griji. îmi voi respecta promisiunea. Când revin la apartament, voi face angajamentele necesare ca să-ţi asigur libertatea.

Mă privea cu duritate. Aveam sentimentul că nu l-ar fi deranjat prea mult dacă aş fi murit în accident.

— Poate că Gianna vrea să meargă la spital cu Matteo, a sugerat Aria blând când Luca şi Sandro l-au ridicat cu grijă pe Matteo şi l-au purtat spre jeep.

Romero vorbea cu soldaţii la telefon, aranjând să nu fie implicată poliţia.

— Nu vrea, a zis Luca ferm. Ajut-o să îşi strângă lucrurile din apartamentul lui Matteo ca s-o putem instala în noua viaţă înainte să se întoarcă acasă fratele meu.

De ce nu m-am împotrivit? De ce nu-mi puteam recunoaşte sentimentele nici măcar acum?

Aria mi-a oferit o privire întrebătoare, dar am ridicat din umeri, ignorând fierbinţeala de sub pleoape şi strânsoarea din piept în timp ce i-am privit cum îl iau pe Matteo.

— îi putem urmări cu maşina noastră, a şoptit ea.

Am înghiţit, apoi am scuturat din cap.

— Nu. Luca are dreptate. Trebuie să-mi împachetez lucrurile.

încruntată, dar fără să mai zică nimic, Aria m-a condus spre Aston Martin.

MATTEO

Mă durea fiecare centimetru din corp, iar capul mi- 1 simţeam de parcă ar fi fost umplut cu câlţi. Mârâind, am încercat să deschid ochii, care păreau lipiţi. Rezistând impulsului de a-i dezlipi cu unghiile, i-am deschis încet, câte puţin, apoi în sfârşit de tot. Luca stătea într-un scaun de lângă patul meu. Un

futut de pat de spital.

— Nu-mi spune că m-ai adus la spital, în puia mea, am spus răguşit, apoi am tuşit.

Băga-mi-aş. Mă simţeam ca în îmbrăţişarea morţii. Luca s-a aplecat în spate, zâmbind preocupat. Trebuia să arate aşa al dracului de îngrijorat? Nu eram un puşti care să mai aibă nevoie de protecţia lui.

— Acum, că înjuri din nou, voi lua în calcul să te mut în penthouse la mine. Romero abia aşteaptă să se joace de-a asistenta cu tine.

Căutam să-mi scot acul de pe dosul mâinii, dar m- am oprit ca să înţeleg ceea ce tocmai îmi spusese:

— La tine în penthouse?

— Va trebui să te odihneşti câteva zile. Şi te ştiu, aşa că va trebui să stea cineva cu ochii pe tine.

Mă privea cu atenţie. De parcă încerca să cântărească dacă puteam suporta veştile proaste.

— S-a întâmplat ceva cu Gianna?

— Nu. E bine.

S-a oprit.

— Zi odată! Doamne!

— Am făcut o înţelegere cu ea.

— Nu mai tot ocoli. Spune-mi adevărul odată. Pot să îndur.

— Când m-a sunat, nu respirai. îmi făceam griji că va profita de ocazie ca să fugă.

— Şi i-ai propus viaţa mea pentru libertatea ei, am spus râzând negru.

— Şi ea a fost de acord. Acum e acasă cu Aria, îşi face bagajele.

— Trebuie să o protejăm de Outfit. Tatăl ei nu va fi de acord.

— Vrei s-o protejezi?

Luca a râs, nevenindu-i să creadă.

— Tot soţia mea e. Şi o voi proteja atâta vreme cât îmi va permite.

— 0 să plece imediat ce termin aranjamentele. Ar fi bine să uiţi de ea cât mai curând.

L-am privit.

— Tu ai uita de Aria doar pentru că ţi-ar cere cineva?

— Aria n-ar trebui să fie mituită ca să-mi salveze viaţa, în puia mea.

Am smuls acul de pe dosul mâinii şi am supt sângele care a izvorât din înţepătură, după care mi-am lăsat picioarele jos din pat, în ciuda durerii de cap nimicitoare. M-am uitat după cuţite şi suportul de armă pe masa de lângă pat. Nu erau acolo. La naiba. Mă simţeam dezbrăcat fără ele.

— Futu-i, a şoptit Luca. M-a prins de umeri ca să mă împiedice să mă ridic. Nu am vrut să te strânesc aşa. Ar trebui să stai în pat.

— Mă doare-n cur. N-am doi ani, în puia mea. încetează cu atitudinea asta de superioritate. Am avut de-a face cu chestii mai nasoale decât o durere de cap.

M-am smucit de sub mâinile lui şi m-am ridicat de pe marginea patului. Mare greşeală. în clipa în care tălpile mele goale au atins podeaua, m-am clătinat. Luca m-a prins. Am mârâit şi m-am pus înapoi pe pat.

— Ce mi-au dat? Mă simt de parcă mi-ar fi pus cineva droguri în băutură.

Luca mi-a arătat cea mai plină de superioritate expresie posibilă.

— Ţi-am zis să stai în pat.

— Taci.

Am clipit de câteva ori. N-a ajutat la nimic cu punctele care îmi întunecau privirea.

— Vreau să plec dracului de aici. Sunt bine.

— Eşti bine când îţi zic eu. Eu sunt Capo.

Am deschis sertarul măsuţei de lângă pat, dar nici acolo nu erau armele mele.

— Unde-mi sunt cuţitele?

— în maşină. N-aş prea fi putut să te bag în spital înarmat până-n dinţi.

Am încleştat maxilarul şi m-am forţat să mă ridic din nou în picioare. De data asta abia dacă m-am clătinat. Luca m-a privit mirat.

— La naiba, Matteo. De ce nu poţi să asculţi măcar o dată?

— Nu mă fute la cap. Dacă situaţia ar fi fost invers, ai fi deja ieşit din spital.

Nu s-a deranjat să nege. îl cunoşteam.

— Să mergem.

Luca a aruncat o geantă spre mine.

— Sandro ţi-a adus câteva haine. Cele pe care le purtai când ai avut accidentul trebuie să fie arse.

Am ieşit din cămaşa de spital jenantă şi mi-am pus blugi curaţi.

— Şi lenjerie intimă? Poate că lui Sandro îi place ca lui să i se bâţâie puia în pantaloni, dar eu prefer să am o barieră între coaie şi fermoar.

Luca a pufnit.

— Mă întreb de ce anume e nevoie ca să taci vreodată din gură. Că pare că nu funcţionează nici să fii aproape omorât şi să te părăsească nevasta, distrusule.

Am încetat să-mi închei nasturii cămăşii. Ştiam că glumea. Şi avea dreptate.

Nimic nu mă putea doborî. Nici când a murit mama, nici când tata mă bătea în ultimul hal, nici când sângeram ca un porc. Şi-atunci de ce durea ca o lovitură în stomac faptul că o menţionase pe Gianna? La dracu'. Mă transformam într-o pizdă. I-am zâmbit forţat, dar deja mă privea încruntat.

— Nu-mi spune că eşti atât de nerăbdător să ieşi din spital pentru că speri să dai de Gianna şi să o convingi să stea cu tine. Nu o va face. Curva egoistă vrea libertate.

Am mers spre el până l-am privit direct în faţă.

— Nu spune că-i curvă.

Apoi am ameţit şi a trebuit să-l prind de umăr ca să nu cad în cap. Cam atât cu ameninţările din partea mea. Morţii mă-sii.

Luca doar m-a privit.

— Jur că dacă nu încetezi să te uiţi la mine cu milă, te bat măr, am murmurat.

— Nu mi-e milă de tine. Mila e pentru oamenii care ajung în situaţii rele fără vreo vină, dar tu ai ales-o pe Gianna. Ai văzut cât de imprevizibilă şi a dracului de enervantă era şi tot ai vrut-o. Te excita cât de nenorocită era. Tu te-ai băgat în dezastrul ăsta. Tu să te descurci.

— Nenorocit cu inimă de piatră, am spus, bucuros că nu încerca să mă consoleze.

Luca a rânjit.

— întotdeauna.

Mi-am băgat cămaşa în blugi şi m-am încălţat.

— Sandro e un nenorocit. Nici şosete? E nudist sau ce?

— Probabil crede că tu eşti nudist.

M-am îndreptat spre uşă, încercând să merg pe cât de drept posibil, în ciuda picioarelor care îmi tremurau. Luca mergea prea aproape de mine. Probabil credea că trebuia să mă prindă dacă leşinam.

— Nu-mi mai da târcoale. Oamenii vor crede că eşti peştele meu.

Luca mi-a ignorat observaţia.

— Ce îţi aminteşti de dinainte să ţi se rupă filmul? înapoi la afaceri, slavă Domnului.

— 0 trupă de muişti ruşi ne-au urmărit pe mine şi pe Gianna. Am scăpat destul de repede de prima maşină. Un glonţ între ochii şoferului m-a scăpat de el şi a rezultat în accidentul care i-a eliminat pe ceilalţi. Cu a doua maşină am avut mai mult de furcă. Nu-mi aduc aminte ce li s-a întâmplat.

— Au ars în maşină. Sunt cenuşă toţi.

— Şi maşina mea?

— Cenuşă.

— Super.

— Ar fi putut fi mai rău. Nu ară tai prea bine când te-am găsit.

Mi-am atins punctul dureros de pe cap. Câteva asistente ne-au privit trecând pe lângă ele, dar nu ne-au oprit. Probabil că Luca stabilise deja totul în avans.

— Ai noroc că nu ţi-au ras tot capul. Ştiind cât de vanitos eşti, n-ai mai fi încetat să te smiorcăi.

— Dar ştii cum să mă înveseleşti, am zis.

Luca era ocupat scriind cuiva un mesaj. Abia m-a privit.

— 0 avertizezi pe Aria că venim, nu?

Nu mă puteam abţine să nu mă întreb dacă

Gianna încă era cu Aria, dacă făceau planuri pentru viitorul Giannei fără mine. Luca îi oferise Giannei pe tavă libertatea. Ar fi fost proastă să nu accepte. Mereu îşi dorise o viaţă departe de mafie. Departe de mine. în sfârşit, dorinţa i se îndeplinea.

Luca m-a privit în cel mai sec mod.

— E cel mai bine, crede-mă.

M-a cuprins enervarea. Luca încercase mereu să-mi dicteze cum să-mi trăiesc viaţa – să aibă grijă de mine, aşa cum spunea el – şi totul devenise şi mai rău de când era Capo.

— Mă descurc cu Gianna. Nu-s o pizdă, Luca. Nu voi avea o cădere nervoasă şi nu voi plânge pentru că soţia mea vrea să fugă cât mai departe posibil de mine.

— Ştiu.

Şi-a pus telefonul înapoi în haină. Mi-a deschis portiera.

— Să nu crezi că-ţi cedez doar pentru că eşti un gentleman, i-am spus căzând în scaun.

Speram că el credea că o făcusem intenţionat, nu pentru că-mi cedaseră picioarele.

— Nu-ţi face griji. Nu te fut în cur.

Luca mi-a trântit portiera în faţă, apoi a ocolit maşina şi s-a pus la volan. A pornit maşina şi-a ieşit din parcare.

— Vrei să îţi aduc pe cineva să te distragă? Poate nu azi, din cauza loviturii la cap. Dar în următoarele zile.

Am pufnit în râs.

— Vrei să zici o curvă?

Luca a ridicat dintr-un umăr, fără să-şi dezlipească privirea de la drum. Avea o expresie neutră şi mă enerva la culme pentru că nu eram

sigur dacă era un test sau vorbea serios. Cu câţiva ani în urmă, aş fi zis că e serios. Luca nu avusese niciodată probleme în a trece de la o femeie la alta, dar asta fusese înainte de Aria.

— în primul rând, s-ar putea să fiu lovit la cap, dar nu-s mort, şi asta înseamnă că n-am nevoie de sex din milă. Dacă vreau o femeie, îmi pot găsi una şi nu trebuie să plătesc pentru nimeni.

— încă nu te-ai văzut în oglindă.

Mi-am verificat reflecţia în oglinda retrovizoare.

— Bine. Poate că aş avea un pic mai mult de furcă decât de obicei.

Eram vânăt la ambii ochi, care erau umflaţi şi injectaţi cu sânge, iar pe linia părului aveam o umflătură albăstrie. Ca să nu mai zic că părul mi-era dezastru.

— Ai speria orice femeie de care te-ai apropia.

— Şi ce dacă? La tine a funcţionat mereu.

Luca a chicotit.

— Deci ăsta e un nu?

— Unul mare şi gras. Nu vreau să fut pe nimeni în afară...

Dându-mi seama de capcana în care căzusem, am închis gura. Băga-mi-aş.

— Nu vei renunţa la ea, aşa-i? a spus Luca pe un ton resemnat.

— Nu.

— Am jurat pe onoarea mea să îi garantez libertatea, dar îmi pot încălca promisiunea dacă asta vrei. Nu e ca şi cum n-am făcut altele şi mai rele înainte.

— Nu. Nu vreau să-ţi încâlci cuvântul. Şi ar face-o doar să mă urască şi mai mult. N-o poţi forţa pe Gianna

să facă nimic. Trebuie să se întoarcă la mine de bunăvoie. E singura cale.

Luca a scuturat din cap.

— Matteo, chiar şi tu îţi dai seama cât de zadarnică e speranţa asta. Va fugi şi nu se va mai întoarce. Eşti gata să rişti asta?

— Da.

— Atunci eşti un om mai bun decât mine. Eu n-aş lăsa-o niciodată pe Aria să plece.

M-am uitat pe geam. Părea simplu: să o las să plece, să-i dau şansa să se întoarcă la mine, dar nu eram sigur că puteam să trec prin asta. Nu eram mai bun decât Luca. Dar eram vânător şi ştiam că uneori o sesiune de vânătoare era inutilă, câteodată trebuia să aştepţi ca prada să vină la tine. Nu eram un vânător răbdător, dar de data asta aveam să încerc.

capitolul 20;

GIANNA

Aria îmi tot arunca priviri, încruntând sprâncenele castanii.

— Eşti sigură că nu ai nevoie să te vadă un doctor?

— Sunt bine, serios, am izbucnit, apoi m-am simţit prost.

Aria era întotdeauna de partea mea. în ultimul an făcuse atât de multe pentru mine, chiar se pusese rău cu Luca.

— Iartă-mă, sunt epuizată.

Mirosul de fum şi sânge îmi persista în nări, un ecou viu al evenimentelor precedente.

— E în regulă, ai trecut prin multe, a spus Aria cu blândeţe.

Gândurile mele s-au îndreptat din nou spre Matteo. Speram să fie bine. Era un dur, deşi pierduse mult sânge. Poate că ar fi trebuit să o las pe Aria să mă ducă la spital, să mă asigur că el e bine. Voiam să fiu cu el, să fiu acolo când se trezea şi să-l ţin de mână cât stătea inconştient. Voiam să-i spun că eram sătulă de

jocuri, sătulă să mă prefac că nu ţineam la el când deja avea inima mea. Era inutil să încerc să mă mint. Ştiam că ajunsesem să-l iubesc pe Matteo, chiar şi aroganţa lui şi zâmbetul de rechin. încă era un om rău, un criminal şi un infractor, dar ştiam că nici eu nu eram cu mult mai bună. Nu aveam dubii: aş fi fost ca Matteo dacă aş fi fost crescută ca el, nu protejată de viaţă, la fel ca toate femeile din lumea noastră. Era un adevăr urât, unul pe care preferam să-l neg, dar era adevărul şi era momentul să-l recunosc şi să-mi asum viaţa pe care era evident că îmi era dat să o trăiesc. Cuvintele îmi stăteau pe limbă.

— Poţi să faci un duş rapid, apoi te ajut să împachetezi totul.

— Oh, sigur, am răspuns distrată.

Mândria fusese mereu problema mea, chiar şi-acum, când mă răneam nu numai pe mine, ci şi pe Matteo. Aria s-a uitat la mine.

— Luca îşi va ţine cuvântul. Nu trebuie să îţi faci griji. Niciodată nu şi-a încălcat vreo promisiune. Şi ştie că nu l-aş ierta niciodată dacă ar minţi. Vei fi liberă.

Liberă? Ce sens avea libertatea dacă însemna să ignor ce voia inima?

— Ştiu.

— Nu pari fericită.

Nu eram. Dar de ce? Luni la rând nu-mi dorisem altceva decât o cale prin care să ies din această căsnicie, din această viaţă şi lume, iar acum, când mi se îndeplinea în sfârşit dorinţa, nu simţeam nimic. Cum putusem să mă mint atât de multă vreme? Şi de ce nu puteam să recunosc, mai ales nu cu voce tare? De ce mă simţeam de parcă recunoaşterea iubirii pentru Matteo ar fi fost înfrângerea cea mai mare?

— încă îmi revin după accident. Asta e tot, am spus automat.

Mă întrebam cât de mult timp avea să funcţioneze minciuna asta.

Aria n-a părut convinsă, dar nu a insistat. Mi-am lăsat capul pe geam şi am închis ochii, neavând chef de discuţii. Trebuia să-mi fac ordine în sentimente cât mai curând posibil, dar durerea de cap înnebunitoare nu îmi uşura misiunea.

Trebuie să fi aţipit pentru că dintr-odată m-a trezit Aria şi eram parcate în garajul subteran. Mi-a zâmbit încurajator, iar asta m-a făcut să mă simt oribil. Am ieşit repede din maşină, fără să o pot privi pe Aria în ochii plini de compasiune. M-am grăbit spre lift, aproape să mă împiedic de câteva ori. Aria m-a prins din urmă şi-a apăsat butonul ca să cheme liftul.

— Unde-i graba? Nu trebuie să-ţi faci griji că Matteo ar putea veni acasă cât împachetăm. Probabil îl vor ţine la spital peste noapte. Arăta rău tare.

M-am sprijinit de peretele rece al liftului. Aria chiar credea că asta avea să mă facă să mă simt mai bine? Eram o curvă atât de îngrozitoare, încât oamenii se gândeau că mă bucuram dacă era cineva rănit grav?

Sigur că da. Luca crezuse că trebuie să-mi ofere un bilet spre libertate ca să nu-i las fratele să moară. în mintea lui, nu eram altceva decât o curvă egoistă şi fără inimă. Judecând după vorbele Ariei, şi ea credea la fel.

Mi s-a strâns gâtul. Poate că aveau dreptate.

— Nu îmi fac griji, am spus calm.

Era mai uşor să joc rolul la care se aşteptau

toţi.

Aria a dat din cap, dar nu a încetat să mă privească. Stăteam una vizavi de cealaltă şi îmi vedeam imaginea în oglinda din spatele ei. Nici că puteam fi mai diferite. Aria, cu părul ei angelic, pielea de porţelan şi ochii ca albastrul cerului; imaginea purităţii. Şi eu arătam de parcă aş fi ieşit din iad, cu părul roşcat, ciufulit, hainele şi pielea acoperite de sânge şi cearcăne negre sub ochi. Când am pus piciorul în apartamentul pe care îl împărţisem cu Matteo de la căsătoria noastră, am fugit în dormitor şi de-acolo în baie. Poate că un duş rapid avea să mă ajute să mă lămuresc. Oferta lui Luca era ultima mea şansă, ştiam asta. Dacă îmi urmam inima şi rămâneam cu Matteo, asta avea să fie tot. Trebuia să las creierul să ia decizia.

După duş, tot nu m-am simţit mai bine, dar măcar am luat o decizie. Aria stătea pe pat, tastând pe telefon, când am intrat înapoi în dormitor.

— Ţi-a spus Luca ceva despre Matteo? am întrebat-o pe loc, simţind cum mi se strânge gâtul şi mă cuprinde panica.

Ar fi trebuit să merg cu Matteo. Dintr-odată, nu mai puteam respira.

— E bine. Aparent e doar o lovitură şi câteva coaste rupte, în sfârşit s-a uitat la mine şi apoi a venit grăbită spre mine. Pari palidă.

Am înghiţit. Matteo avea să fie bine. încet, panica mea s-a potolit.

— Tu chiar îţi faci griji pentru el, nu? De ce nu recunoşti? Poţi să ai încredere în mine, Gianna, ştii asta.

— Sigur că-mi fac griji. Nu-s de piatră. Nu vreau

să i se întâmple nimic. Ţin la el, fie că mă crezi sau nu.

— Dar nu destul încât să rămâi? a întrebat Aria.

Nu eram sigură ce să răspund. Toate planurile bine gândite la duş păreau să mi se năruiască iar în faţa ochilor.

— Trebuie să mă întind o vreme, cred. Sau trebuie să plec curând?

Aria a scuturat din cap.

— Nu, Luca îl va duce pe Matteo la noi în penthouse când se va trezi, ca să nu vă intersectaţi cât stai aici. Şi oricum e târziu. Pune-te să dormi.

Am luat hainele curate şi le-am îmbrăcat, după care m-am întins pe pături. Am auzit-o pe Aria închizând uşa, apoi m-a învăluit tăcerea. Era deja lumină afară când m-am trezit. Eram singură în dormitor. M-am dat repede jos din pat şi am ieşit din cameră, într-un fel aşteptându-mă ca Matteo să fie în bucătărie. Nu era.

Era Aria acolo. A terminat de scris ceva pe telefon, apoi mi-a dat o ceaşcă de cafea.

— Cum te simţi?

— Unde e Matteo? E bine? E încă la spital?

— E bine. E în penthouse, doarme să-i treacă lovitura de la cap.

— Ah, bun. E la tine acasă. Are sens.

— Gianna, nu trebuie să pleci, îţi dai seama, corect? E în regulă să rămâi cu Matteo.

Am privit-o. Era în regulă, nu? în regulă să iubesc un bărbat ca el, în regulă să accept viaţa în inima mafiei.

Liftul a oprit cu un sunet şi din el a ieşit Luca, fixându-şi privirea rece asupra mea. A trebuit să mă abţin să nu tremur. Aşa arăta ura şi bănuiam că avea

toate motivele să mă urască. Sandro era la câţiva paşi în urma lui, ca un câine.

— Sper că bagajele îţi sunt făcute. Vreau să pleci din apartamentul ăsta cât mai curând posibil.

— Luca, a şuierat Aria. Nu e corect.

De data asta, nu a reuşit să-i încălzească inima de gheaţă.

— Nu. Curva trebuie să plece cât mai repede de la fratele meu. Vreau să dispară. I-a distrus destul viaţa până acum.

N-am spus nimic, dar în adâncul meu m-am întrebat dacă nu cumva avea dreptate. Desigur, nu aveam să o recunosc niciodată.

— Ştiu că tu crezi că Matteo merită ceva mai bun decât mine. Dar să-ţi spun un lucru. Şi Aria merită ceva mai bun. E prea bună şi pură şi blândă pentru tine. Nu eşti demn nici de praful de pe tălpile ei. Ea e prea bună şi iubitoare ca să vadă asta, dar eu văd. Crezi că eu i-am distrus viaţa lui Matteo, dar n-am avut nici o clipă de ales. N-am vrut să mă mărit cu el. Tu, pe de altă parte, ai ales să te însori cu Aria. Ai ales să îi distrugi viaţa cu întunericul din tine. Deci hai, gata cu superioritatea, nenorocitule. Nu o meriţi şi nu o vei merita niciodată.

Degetele Ariei se albiseră de la cât de tare îi strângea încheietura lui Luca. Ar fi putut să se elibereze cu uşurinţă, dar nu s-a clintit.

— Ştiu, a spus neprietenos. Dar diferenţa dintre mine şi tine e că eu încerc să fiu mai bun pentru ea. Tu n-ai încercat niciodată. Ai fost mereu mulţumită cu faptul că eşti o curvă.

Aria a suspinat.

— Luca, te rog.

— Nu. Are dreptate. Sunt o curvă şi plec acum. Spune-i lui Matteo la revedere din partea mea.

Wow, vorbe de adevărată curvă. Era prea târziu să-mi retrag cuvintele şi ştiam că eram prea mândră ca să o fac, în orice caz. Mi-am luat cele două genţi pe care trebuie să le fi pregătit Aria înainte să mă trezesc şi m- am îndreptat spre Sandro, care mi-a luat celelalte bagaje şi m-a urmat spre lift. Am intrat şi m-am întors spre Aria şi Luca, cu capul sus. Privirea lui Luca transmitea ură neţărmurită, dar Aria plângea. Mă implora din priviri şi în cele din urmă, n-am mai putut să suport şi am plecat ochii la pământ. Uşile s-au închis şi liftul a început să se mişte. Sandro n-a încercat să facă conversaţie. Fiecare privire în direcţia mea transmitea dezaprobare. Mă întrebam dacă, de n-ar fi fost Aria, Luca nu m-ar fi ucis.

Sandro m-a condus la un hotel unde aveam să stau până aveam să găsesc un apartament. Nici nu eram sigură că aveam să rămân în New York. întoarcerea la Chicago ieşea clar din discuţie. într-o săptămână, aş fi fost moartă.

— Uite. Aici sunt cinci mii de dolari. Luca te va contacta curând pentru mai multe detalii, a spus Sandro când a parcat în faţa hotelului.

Un portar mi-a deschis portiera. Sandro nu m-a urmat afară din maşină, doar i-a dat portarului informaţii despre rezervare. în clipa în care portarul a ridicat bagajele din portbagaj, Sandro a demarat şi m-a lăsat singură. M-am uitat după maşină. Nu mă supraveghea nimeni. Eram liberă.

Şi-atunci de ce libertatea asta părea să fie noua mea închisoare?

MATTEO

— Nu cred că e o idee bună, a şoptit Luca urmându-mă la mine în apartament.

— Asta e casa mea. Şi nu-s invalid. Nu mai dorm la tine, am spus.

încă eram al dracului de ameţit, dar nu aveam să recunosc asta faţă de Luca. Am mers spre dormitorul meu, urmat îndeaproape de Luca. Dacă nu se oprea curând, aveam să-i fut una.

M-am oprit în mijlocul camerei. Sertarele erau întredeschise. N-a fost nevoie să mă uit în ele ca să ştiu că erau goale.

— S-a mutat în dimineaţa asta, a spus Luca.

— Ştiu.

îl simţeam că mă priveşte.

— Ar trebui să stai cu mine şi cu Aria. E aproape Crăciunul. Vrei să-ţi petreci sărbătorile îmbufnat?

— Nu-mi pasă de Crăciun. Şi nu-s îmbufnat. Ar trebui să mă odihnesc, mai ţii minte? am spus arătând spre cap, apoi am mers spre pat şi m-am întins. Şi nu vreau să te uiţi la mine cât dorm.

— Iei cina cu mine şi Aria diseară. Nu-mi pasă dacă va fi nevoie să te târăsc la noi în penthouse, dar vei fi acolo.

Am aprobat din cap.

— Lasă-mă să dorm.

A plecat, în sfârşit. Şi sigur că nu aveam cum să adorm. Ochii îmi tot fugeau spre dressingul cu rafturile goale. Gianna chiar dispăruse, iar de data asta nu

aveam să plec în căutarea ei.

capitolul 2i

GIANNA

M-am uitat pe fereastra camerei mele de £ hotel. Era ora cinei, dar nu îmi era foame. Nu ieşisem din cameră de dimineaţă, de când mă cazasem. Libertatea vine mereu cu atâta singurătate?

Mi-a sunat telefonul ca să semnaleze primirea unui mesaj. Era de la Aria.

Matteo a cedat iar. E inconştient.

Am sunat-o imediat, cu inima bubuindu-mi în piept. A răspuns după primul apel.

— Unde e? am întrebat.

— La noi acasă. în dormitorul de oaspeţi. Doctorul spune că trebuie să stea în pat. S-a suprasolicitat prea repede după accident.

— Vin acolo.

— Vii? a întrebat Aria cu speranţă în glas.

— Da. Spune-i lui Luca să se obişnuiască iar cu prezenţa mea.

0 auzeam pe Aria zâmbind, practic.

— Ştiam eu. a făcut o pauză. îl trimit pe Sandro după tine.

— Nu, iau un taxi. Voi ajunge curând.

Când am sosit la apartament, Luca mi-a blocat trecerea.

— Ea ce caută aici?

— Vreau să-l văd pe Matteo, am spus.

Şi nu-mi păsa dacă trebuia să mă bat cu Luca pentru a reuşi.

Luca m-a privit.

— Pleacă, în puia mea.

— Luca, te rog, a şoptit Aria.

Am încercat să trec, dar Luca nu m-a lăsat.

— Lasă-mă să-mi văd soţul.

— Lui Matteo nu-i face bine stresul emoţional acum. Nu-l ajută la recuperare faptul că pleci şi te întorci, a mormăit Luca.

Aveam senzaţia că ar fi fost mult mai rele cuvintele lui dacă n-ar fi stat Aria alături de el.

— Dacă rămâi acum, rămâi de tot. M-am săturat de jocurile tale.

— Nu mai plec.

Luca m-a privit neîncrezător, dar m-a lăsat să trec. N-am ezitat. Am fugit spre camera de oaspeţi şi am năvălit înăuntru. Matteo dormea. M-am întins lângă el, decisă să îl veghez până avea să deschidă ochii.

MATTEO

0 mână moale o ţinea pe a mea. Am deschis ochii, clipind de câteva ori ca să-mi limpezesc privirea. Mă simţeam ca ultimul laş pentru că leşinasem. Futu-i. Fusesem împuşcat şi înjunghiat şi chiar ars înainte, iar o lovitură tâmpită la cap m-a dărâmat acum. Eram un eşec. Am întors capul. Gianna era ghemuită lângă mine,

cu mâna strângând-o pe a mea. Avea hainele şifonate şi părul foarte încâlcit, de parcă ar fi stat lângă mine de o vreme bună.

Faţa îi era în mare parte acoperită de părul sălbatic. Am simţit nevoia irezistibilă de a-i vedea expresia. încet, cu grijă, m-am ridicat şi i-am îndepărtat câteva şuviţe cu mâna liberă. Arăta ca un înger când dormea. Prea frumoasă să fie adevărată. Genele dese contrastau cu pielea palidă. Am urmărit cu degetul clavicula ei, bucurându-mă de moliciunea pielii. Sub pleoape, ochii i s-au mişcat, apoi i-a deschis. A clipit adormită până a reuşit să mă vadă, în sfârşit.

Am aşteptat să-mi dea drumul la mână şi să sară de pe pat de parcă ar fi luat foc. Sau cel puţin o scuză ridicolă despre motivul pentru care era acolo şi mă ţinea de mână. Mă îndoiam că o adusese Luca înapoi. Ştia că n-aş fi vrut să facă asta.

Cu toate acestea, nu a făcut nimic din cele de mai sus. în schimb, s-a ridicat încet, clipind să-i sară somnul şi frecându-şi ochii cu mâna care nu o ţinea pe a mea. S- a uitat prin cameră, căutând ceva.

— Ce oră e?

Nu aveam idee. Nici nu eram sigur ce zi era.

— Tu mă întrebi pe mine?

A râs scurt, apoi expresia i-a devenit tensionată.

— M-ai speriat.

— Da? Bănuiesc că-s un tip înfiorător.

Gianna nu a zâmbit. Mă privea cu o expresie pe care nu i-o văzusem niciodată, vulnerabilă şi deschisă.

— N-ar fi trebuit să accept oferta lui Luca. Am fost încăpăţânată. N-am vrut să recunosc faţă de

mine că am sentimente. Dar când m-a sunat Aria să-mi spună că ai leşinat iar, am fost îngrozită de gândul că te-aş putea pierde.

S-a oprit şi m-a strâns mai tare de mână. N-am spus nimic, nu eram sigur ce să spun. Soluţia mea generală în situaţii emoţionante este umorul, dar părea aiurea să fac o glumă şi nu voiam să o împiedic pe Gianna să spună orice ar mai fi avut de spus.

S-a uitat pe fereastră, cu faţa frumoasă marcată de vinovăţie.

— Când n-am fost lângă tine când ai leşinat, nu mă puteam gândi decât că: dacă mori şi singurul lucru pe care l-am făcut a fost să te tratez rău şi să te îndepărtez? M-am comportat ca ultima nenorocită. îmi pare rău.

I-am atins obrazul şi m-am apropiat.

— Nu trebuie să îţi ceri iertare pentru nimic, Gianna. Chiar mi-au plăcut majoritatea certurilor noastre. Mi-au făcut zilele şi mai interesante.

Am zâmbit şi de data asta am primit un zâmbet la schimb.

— Ar trebui să fii nervos, Matteo. Ştii ce mi-a oferit Luca pentru a-ţi salva viaţa, iar eu am fost de acord. De ce nu mă dai afară? Aş merita.

Am ridicat din umeri. Nu îmi plăcea ideea că Gianna acceptase cu nerăbdare oferta lui Luca, dar acum era aici. Durase un timp, dar în cele din urmă, îmi dădusem seama că Gianna trebuia să se întoarcă de bunăvoie. Gianna n-ar fi lăsat pe nimeni să o forţeze să îşi recunoască sentimentele. I-am atins ceafa şi am tras- o spre mine. Nu s-a împotrivit şi, când gurile ni s-au atins, m-a cuprins cu braţele de după gât şi m-a sărutat apăsat. I-am băgat mâna sub bluză, pipăindu-i

pielea mătăsoasă de pe abdomen şi urcând.

Gianna mi-a oprit mâna.

— Trebuie să te odihneşti. Ai leşinat ieri. Nu te las să te suprasoliciţi iar.

Am chicotit.

— Haide. Dacă stai tu deasupra, nu va trebui să mă suprasolicit deloc. Faci tu toată treaba.

— Da, sigur, a spus. N-am de gând să-ţi risc recuperarea. Luca ar fi foarte enervat dacă aş face ceva stupid. Oricum mă urăşte. Nu vreau să-i mai dau vreun motiv să mă ţină departe de tine.

— Luca nu te-ar opri dacă ai vrea să mă vezi.

A ridicat din sprâncene.

— Ieri a încercat să mă oprească să intru aici.

— De ce puia mea ar face aşa ceva?

M-a cuprins furia. Trebuia să facă el mereu pe Capo şi să ordone chestii oamenilor.

— Bănuiesc că îşi făcea griji pentru tine, a recunoscut ranchiunoasă Gianna.

Nu exista pic de iubire între fratele meu şi ea, aşa că am fost surprins să o aud recunoscând.

— Nu voia să mă joc cu tine. Credea că e mai bine să existe o despărţire bruscă şi să ies pentru totdeauna din viaţa ta.

— Şi ce l-a făcut să îşi schimbe părerea? am întrebat.

— Aria, bănuiesc.

— Ah, desigur, am răspuns, deşi sperasem să fie altul motivul.

M-am lăsat pe spate pe tăblia patului, ignorând uşoara înţepătură în cap cauzată de mişcare. Mi-am încrucişat braţele la piept, încercând să par relaxat când eram oricum, numai relaxat nu.

— Sunt bine acum. Nu mor. Poţi pleca fără să te simţi vinovată.

Gianna m-a privit îndelung fără să spună nimic.

— Nu vreau să plec.

— Ai fost de acord cu oferta lui Luca, şi tu ai spus-o.

— Da, pentru că Luca m-a luat prin surprindere. Mureai în faţa ochilor mei. Abia supravieţuiserăm accidentului şi ruşilor nebuni, şi dintr-odată mi-a oferit ceva ce credeam că vreau. Nici n-am gândit prea mult înainte să spun da.

Am dat din cap, dar n-am spus nimic. Obosisem să tot fac eu prima mişcare înspre ea. De data asta voiam să aud ceva de la ea.

A oftat, cu privirea-i albastră obosită.

— Crezi că te-aş fi lăsat să mori dacă Luca nu mi-ar fi oferit biletul spre libertate, aşa-i? Asta crede toată lumea, probabil şi Aria.

Mi-am păstrat expresia neutră.

— Şi nu-i aşa?

— Nu, nu-i aşa. Când Luca a menţionat oferta lui tâmpită, deja începusem să-ţi fac compresiile toracice. Nu ştiam ce fac şi probabil că am făcut orice greşeală posibilă, dar nu aveam de gând să te las să mori. Făceam deja tot ce puteam când Luca mi-a oferit libertatea în schimbul vieţii tale. Niciodată nu te-aş fi lăsat să mori, niciodată. Ştiu că nu mă crezi. N-ai niciun motiv să o faci. Dat fiind tot ce ştii, aş putea minţi.

Dar o credeam. Ştiam cum să-i citesc pe oameni, iar Gianna nu minţea. îmi dădeam seama cât de supărată era, mai supărată decât o văzusem în ultima vreme.

— Nu cred că minţi.

Gianna nu a părut să mă audă. Se uita pe fereastră, îmbujorată de emoţie.

— în clipa în care te-am văzut în balta de sânge, am ştiut că nu vreau să te pierd. Ştiam, dar tot n-am vrut să recunosc faţă de nimeni. Am fost atât de proastă şi de încăpăţânată. Am fost nenorocita de Gianna, ca de obicei. Şi odată ce am fost de acord cu propunerea lui Luca, am fost prea mândră să-i spun că nu vreau tâmpită aia de libertate. Nu voiam să te părăsesc, nu voiam altă viaţă. Probabil că mi-ar fi fost îngrozitor singură, dar aş fi fost prea mândră să recunosc, dacă n-ai fi cedat iar. Simţeam că renunţam, că îmi recunoşteam înfrângerea, lucru care e atât de stupid. Cum să fie vreodată iubirea înfrângere?

A tăcut, făcând ochii mari.

Rămăsesem nemişcat, ca un vânător care nu vrea să-şi deranjeze prada.

Şi-a lins buzele, emoţionată. Mi-ar fi plăcut să ştiu ce gândea, dar aveam sentimentul că ştiam. Probabil regreta că adusese iubirea în discuţie şi tot ce mai spusese. Asta era ea. Poate că aştepta să spun eu întâi ceva, să-i spun că o iubesc, dar nu aveam să-mi deschid inima în faţa ei şi să risc să mi-o calce în picioare. Eu ştiam ce simţeam, ştiam de multă vreme, dar ei nu îi spusesem niciodată. Nu spusesem niciodată „Te iubesc!” nimănui. Să recunoşti aşa ceva te făcea vulnerabil, iar până acum Gianna nu-mi oferise vreun motiv să risc. 0 vânasem destul. Acum era rândul ei. Nu voiam să o împing într-o direcţie sau alta. Din acest moment, totul avea să vină de la ea.

— Oferta lui Luca e încă valabilă. Eşti o femeie

liberă. Poţi să ieşi din această clădire şi nimeni nu te va opri.

— Nu, a spus ferm. Am fugit prea mult de sentimentele mele. S-a sprijinit pe palme şi s-a aplecat în faţă. Vreau să fiu cu tine, Matteo. Dumnezeule, ştiu că nu ar trebui să vreau asta, dar nu mai contează. M-am săturat să-mi ignor inima. Te iubesc.

M-a sărutat aproape cu disperare, trecându-mi mâinile prin păr. încă îmi era sensibil capul, dar mai degrabă mi-aş fi tăiat gâtul singur decât să îi spun Giannei să aibă grijă. Voiam să-i simt buzele, degetele, trupul. O voiam pe toată.

— Eşti sigură că vorbeşti serios? am întrebat, tachinând-o atunci când s-a retras.

A dat din cap.

— Da. N-am nici urmă de dubiu. Te iubesc, Matteo. Nu-mi pasă ce înseamnă asta. Nu-mi pasă ce cred ceilalţi despre mine, despre noi. Nu-mi pasă nici ce cred Aria şi Luca. îmi pasă doar de noi.

Am sărutat-o iar. Niciodată nu aveam să mă satur de gustul ei.

— Te iubesc, Gianna. Te iubesc de foarte multă vreme.

GIANNA

Mi-a luat inima foc atunci când l-am auzit pe Matteo că-mi spune că mă iubeşte. Nu-mi aduceam aminte ultima oară când mă simţisem atât de fericită. Credeam că recunoaşterea sentimentelor mele faţă de cineva avea să-i dea mai multă putere asupra mea acelei persoane, dar în schimb m-am simţit mai liberă

decât mă simţisem în ultima vreme. Mă luptasem atât de mult timp cu sentimentele mele, mă reţinusem fără motiv serios. Acum, când spusesem tot ce trebuia să fie spus, m-am simţit uşurată. Poate că totul începuse drept ceva care mi se impusese, dar azi toate acestea erau alegerile mele: viaţa asta, Matteo, căsnicia mea, tuturor le spusesem da.

Sărutul lui Matteo cerea mai mult. Nu mai existau limitări, nici vreun semn că fusese inconştient în urmă cu puţin timp. Ştiam că era aiurea, dar voiam să-l simt, voiam să-i arăt mai mult decât prin vorbe că-l iubeam. M-am dat în spate şi mi-am lăsat privirea să-i străbată trupul lui Matteo. Era îmbrăcat doar într-un tricou alb strâmt şi boxeri care nu reuşeau să-i ascundă erecţia. Când m-am uitat din nou la faţa lui, i se citea clar dorinţa. Niciodată nu ascultasem sfaturile celorlalţi, aşa că de ce aş fi început să le ascult acum?

Matteo nu avea să se suprasolicite. Aveam să am grijă de el. Am îngenuncheat pe pat şi i-am pus mâna pe talie. Matteo a zâmbit larg.

— Credeam că nu vrei să rişti să-mi pui starea în pericol.

— Oh, taci, am spus încet. Sau vrei să mă opresc?

— Nu. Nu te opri.

S-a aşezat confortabil între perne. I-am zâmbit în timp ce i-am scos boxerii, scoţându-i erecţia la iveală. M- am mutat între picioarele lui ca să-l pot privi în vreme ce i-o sug. I-am luat testiculele în palmă şi le-am masat cu blândeţe, dar nu i-am atins penisul. în schimb, l-am privit zvâcnind şi devenind şi mai tare sub grija mea.

— Mă chinui, a mârâit Matteo. Credeam că nu vrei să mă torturezi azi.

Avea dreptate. Aici nu era vorba despre mine. M- am aplecat în faţă şi mi-am trecut limba pe pielea lui de la testicule până în vârf, apoi i-am încercuit vârful şi l- am luat pe tot în gură. L-am cuprins centimetru cu centimetru până ce m-a lovit în cerul gurii, după care i- am dat drumul şi am luat-o de la capăt. Matteo mă privea prin ochii întredeschişi. Mi-a dat părul pe spate cu blândeţe, pentru că mereu îmi stătea în cale, şi mi-a mângâiat obrajii în vreme ce eu îi lingeam şi sugeam vârful, ştiind că acolo era cel mai sensibil. Am urmat cu limba pielea de pe marginea vârfului, încet. Respiraţia lui Matteo a devenit mai grăbită, abdomenul i s-a încordat, dar nu şi-a luat ochii de pe mine şi nu a încetat să îmi atingă faţa. Simţeam că mă venerează, aşa cum şi eu îl veneram.

Am supt un pic mai tare, simţindu-l că se apropie de final. Ocazional, degetele lui mi se strângeau pe scalp şi expira cu forţă de fiecare dată când îl atingeam blând cu dinţii. A început să-şi mişte şoldurile, adâncindu-se în gura mea, şi l-am lăsat. Mă udam şi eu, iar presiunea dintre picioarele mele ajunsese la proporţii de neîndurat, dar eram decisă să-mi ignor nevoile pe ziua de azi.

Matteo a început să se mişte tot mai repede. Mi-am strâns buzele pe pulă, în timp ce el se freca de buzele mele cu agilitate.

— îmi dau drumul, a spus răguşit.

Nu m-am retras. în schimb, i-am prins testiculele strâns şi l-am privit în ochi. I s-au încordat muşchii umerilor şi întregul corp i-a fost cuprins de orgasm. în

cele din urmă, s-a oprit. M-am retras şi m-am şters la gură cu un zâmbet mulţumit.

Matteo a chicotit, scoţând din piept un sunet abia auzit. M-a prins de umeri şi m-a tras peste el, sărutându- mă. Mâinile i-au alunecat pe spatele meu, mi-au cuprins fundul şi au strâns. M-am arcuit de excitare. înainte să mă decid dacă să-l las pe Matteo să continue, s-a auzit o bătaie în uşă. M-am crispat, cu ochii la uşa care deja se deschidea.

Luca stătea în prag, evaluând totul din priviri fără vreo expresie. Nu era greu de ghicit ce făcuserăm. La urma urmei, stăteam deasupra lui Matteo, care nu avea boxeri şi care mă ţinea de fund.

M-am înroşit de ruşine.

— Chiar n-ar trebui să dai buzna aşa în dormitorul cuiva, a spus Matteo amuzat.

Nu părea deloc jenat, dar asta nu mă mai surprindea, dat fiind tot ce ştiam despre el. Am rămas acolo unde eram, chiar dacă lui Matteo nu i-ar fi păsat dacă m-aş fi dat deoparte şi i-aş fi lăsat puia la vedere.

— Ar trebui să te odihneşti, a spus Luca sec, străpungându-mă cu privirea de necitit.

Era furios? Era greu de zis. Fusese mereu enervat în preajma mea. Nu că prezenţa lui m-ar fi făcut şi pe mine fericită.

Matteo mi-a dat o palmă fermă la fund şi şi-a schimbat zâmbetul într-un rânjet enervant de încrezut.

— Mă simt foarte bine odihnit.

Luca a scuturat din cap.

— Eu renunţ, a zis. Să faceţi ce vreţi. Nu vreau să mai ştiu ce se întâmplă sau ce nu se întâmplă.

S-a întors şi a închis uşa. M-am dat de pe Matteo şi jos din pat, încercând din răsputeri să-mi aşez hainele şifonate, dar acum erau şi pătate. Erau un dezastru clar.

— Hei, credeam că n-am terminat aici. Nici n-am apucat să-ţi ating pizda.

— Şi n-o vei atinge. Luca avea dreptate. Ar trebui să te odihneşti. Ai avut parte de destulă distracţie pe ziua de azi, am spus cu severitate.

Lui Matteo deja i se scula iar şi nici nu se deranja să ascundă asta. Am pufnit.

— Mă duc să mă schimb şi să mă curăţ, şi-apoi mă întorc cu ceva de mâncare pentru tine. între timp, te rog să nu te mai gândeşti la prostii.

Matteo mi-a făcut cu ochiul. Mi-am reţinut zâmbetul şi m-am strecurat afară din cameră. Aria şi Luca erau în zona de luat masa, discutând şoptit Desigur, ştiam exact despre ce vorbeau.

Aria m-a observat prima şi a tăcut. După câteva secunde în care m-a analizat în tăcere, mi-a zâmbit larg. Luca nu i-a împărtăşit entuziasmul, totuşi. L-am ignorat.

— Poţi să-mi dai nişte haine de la tine? Trebuie să mă schimb şi să fac duş.

Luca a ridicat din sprâncene.

— Trebuie să te faci prezentabilă ca să pleci?

I-am înfruntat privirea.

— Nu plec. Nu mai plec niciodată.

Aria practic ţopăia când a venit spre mine să mă ia de mâini.

— Mai vedem noi, a zis Luca simplu.

Aria i-a aruncat o privire, după care m-a dus sus, în dressingul lor.

— Nu-l asculta. îl protejează pe Matteo, a şoptit Aria.

A scos blugi şi o bluză cu mânecă lungă din unul dintre sertarele ei şi mi le-a dat Felul în care Luca îi proteja pe Aria şi pe Matteo era unul dintre puţinele lucruri care îmi plăceau la el.

— Ştiu. Nu i-am dat niciun motiv să aibă încredere în mine lângă fratele lui.

Aria m-a privit curioasă în timp ce mă dezbrăcăm:

— Şi te vei muta înapoi în apartamentul lui Matteo?

M-am oprit din drumul meu spre baie. Nu era ca şi cum m-aş fi stabilit deja altundeva. Nici nu mă gândisem unde să trăiesc după ce plecasem din apartamentul lui.

— Da, mă voi muta înapoi şi voi fi soţia lui. Probabil nu una bună, dar nu e ca şi cum Matteo nu ştia asta când s- a căsătorit cu mine.

— Matteo nu se aşteaptă să fii o soţie perfectă. Te place aşa cum eşti, cu defecte şi tot.

Era adevărul, chiar dacă eu nu reuşisem să-l văd multă vreme. Am intrat în duş, dar n-am pornit imediat apa.

Aria s-a aşezat pe marginea căzii:

— Eşti sigură că poţi face şi tu la fel? Să-l accepţi cu totul, chiar şi cu părţile rele?

Erau destule părţi rele la Matteo, la fiecare mafiot, de fapt, dar ajunsesem să-mi dau seama că acelaşi lucru era valabil şi pentru mine. Poate nu în aceleaşi proporţii, dar existau. în toţi. încercasem să devin altcineva, un fel de imagine ideală la care credeam că trebuie să ader, dar eu nu fusesem niciodată fata aceea şi nu aveam să fiu niciodată.

Matteo îmi pusese în faţă o oglindă şi-mi arătase cine sunt cu adevărat şi unde îmi era locul. Detestam lucrul ăsta, mă împotrivisem din toate puterile, dar era timpul să fiu curajoasă.

— Da. îl iubesc, cu bune şi cu rele, am spus ferm.

Aria a zâmbit de parcă i-aş fi oferit cel mai mare cadou. întorcându-i zâmbetul, am pornit apa şi am lăsat sensul cuvintelor să se aşeze, cu tot cu adevărul din ele.

Nu aveam să fiu niciodată în regulă cu ce făcea Matteo, n-aş fi făcut niciodată nici jumătate dintre lucrurile pe care le făcuse el şi pe care avea să le mai facă. Dar mi-am dat seama că nu trebuia să mă mulţumească fiecare aspect al vieţii lui. Atâta vreme cât Matteo mă trata cu grijă şi respect, atâta vreme cât mă iubea şi eu îl iubeam, lucrurile aveau să funcţioneze.

Aveam să-i fiu aproape cât de bine puteam pentru că era al meu, iar eu eram a lui.

GIANNA

- ' ra pe final de aprilie, prima zi caldă a I ■ anului. Temperatura trecuse, în sfârşit, I ’ de 21 de grade. Oceanul încă era prea „ rece ca să se poată înota în el, dar nu-mi păsa.

Nu eram sigură ce anume legat de plajă şi briza oceanului mă făcea să mă simt liberă. Am luat-o la fugă pe pajiştea vastă de la vila Vitiello şi-am pornit spre golf. Matteo era aproape şi mă prindea din urmă, judecând după paşii lui. Am înteţit ritmul, fără să îndrăznesc să arunc o privire peste umăr ca să verific.

Picioarele mele au atins nisipul. Nu era chiar cald; apa avea să fie şi mai rece, dar n-am încetinit. Am năvălit în valurile mici. în clipa în care gleznele mele au atins apa, mi s-a întretăiat respiraţia şi m-am oprit clătinându-mă. în mod sigur era prea rece ca să se poată înota. Din cauza inerţiei, aproape că m-am prăbuşit în faţă. Cu dinţii clănţănind, eram gata să dau înapoi când de talie m-au apucat nişte mâini care m-au

ridicat în aer.

— Nu! Să nu îndrăzneşti! am strigat.

Matteo a chicotit şi m-a aruncat în aer, de unde am aterizat în apa îngheţată cu un pleoscăit. Pe moment mi s-au încordat muşchii, apoi am ieşit la suprafaţă să respir. M-am încruntat la Matteo, care îmi zâmbea. Era în apă până la abdomen şi nu părea să fie deranjat de frig.

— Nenorocitule, am spus printre dinţii care îmi clănţăneau.

îmi tremura tot corpul. M-am cuprins cu braţele ca să se vadă că îngheţ. Matteo s-a încruntat şi-a venit spre mine, părând îngrijorat pe bune. în clipa în care a ajuns aproape cât să-l pot prinde, l-am atacat. Am sărit pe el, apucându-l de umeri şi încercând să-l scufund în apă.

Ar fi trebuit să iau în calcul cât de obişnuit era Matteo cu confruntările fizice. S-a folosit de propria-mi mişcare pentru a mă catapulta direct pe umărul lui.

— Hei! am ţipat în semn de protest, dar el m-a bătut cu palma la fund şi-a continuat să iasă din ocean. Unde mă duci?

— Trebuie să te încălzesc, a spus insinuant.

M-a cuprins entuziasmul, dar m-am dat în spectacol dând din picioare şi lovindu-l cu pumnii în spate. M-a dus în dreapta, pe un colţ al pajiştii care era ferit de vilă de nişte tufe. 0 pătură era deja aranjată. Plănuise totul!

M-a aşezat pe pătură şi s-a pus deasupra mea. Aveam pielea ca de găină, dar nu doar de la frig.

— Ce-ar fi să-ţi ling fiecare picătură de sare de pe corp? a şoptit Matteo aplecându-se şi trasând cu limba o linie de la buric până la claviculă.

— Dacă vin încoace Aria şi Luca? am şoptit când

mi-a dat sutienul de la costumul de baie jos, expunându- mi sânii goi la frig.

Sfârcurile mi s-au întărit chiar mai mult, iar gura lui Matteo s-a strâns în jurul unuia. îmi păsa tot mai puţin dacă ne prindea cineva.

— Nu vin, a şoptit direct pe pielea mea.

Şi după aceea n-am mai spus multă vreme nimic. Buzele şi mâinile lui mi-au atins fiecare bucăţică din corp, alungând frigul şi lăsând în urmă doar dorinţă şi căldură. Când m-a penetrat, în cele din urmă, corpurile noastre s-au apropiat şi totul părea să se aranjeze acolo unde trebuia.

Chiar şi fără briză şi cerul senin, m-aş fi simţit liberă. îmi luase multă vreme să îmi dau seama că puteam să mă simt liberă, să fiu liberă, chiar şi când eram legată de Matteo.

Seara, Matteo şi Luca au pregătit grătarul pe terasă. Vremea a ţinut cu noi şi am putut mânca afară. Aria a intrat să ia salata din casă, în vreme ce Matteo a plecat spre cramă ca să aducă ceva de băut. Am rămas singură cu Luca, cel care se ocupa de grătar. Am pus masa, prefăcându-mă că nu era acolo. Situaţia era tensionată între mine şi Luca; niciodată nu fusese altfel, dar totul se înrăutăţise de când îi acceptasem oferta, în urmă cu câteva luni.

Am inspirat adânc. Trebuia să înceteze odată. Luca nu era doar fratele lui Matteo, ci şi soţul Ariei. Trebuia să ajungem la un armistiţiu la un moment dat. Am lăsat pe masă ultima farfurie, mi-am şters mâinile şi apoi m- am îndreptat spre Luca, care întorcea pe grătar

cotletele de miel marinate. A ridicat privirea, de parcă ar fi simţit că-i acord atenţie. Era inutil să încerc să-i descifrez expresia. Am traversat distanţa rămasă între noi. Majoritatea interacţiunilor noastre nu fuseseră atât de civilizate. Răspunsul meu automat faţă de el indusese înţepături, dar făceam tot ce puteam ca să-mi menţin expresia pe cât de deschisă şi luminoasă posibil.

Luca a ridicat una dintre sprâncenele sale negre când m-am oprit lângă el.

Dintr-odată, m-am simţit ridicol de emoţionată.

— Ştiu că nu mă placi, am început. Dar cred că ar trebui să încercăm să ne înţelegem mai bine, pentru Aria şi Matteo.

Am încercat să nu mă agit sub privirea lui atentă. Oare la ce se gândea?

— Nu te plăceam pentru că detestam modul în care îl tratai pe Matteo.

— Bine, am spus, nesigură ce să fac cu informaţia.

— Dar încep să-mi schimb părerea.

— Da?

A mai întors un cotlet.

— încep să cred că poate Matteo a avut dreptate şi nu vă potriviţi aşa de rău.

— Mulţumesc? am răspuns, nesigură dacă zicea asta într-un sens pozitiv. Chiar eşti praf la făcut complimente.

— Nu am obiceiul să le împart aşa uşor. Şi nu-i spune fratelui meu că am zis că a avut dreptate. E destul de încrezut.

S-a uitat la ceva în spatele meu şi m-am întors, după care l-am văzut pe Matteo îndreptându-se spre noi, cu braţele încărcate de câteva sticle de vin.

— Aşa e, am fost de-acord cu un zâmbet.

Luca mi-a oferit ceea ce ar fi putut fi considerată versiunea lui de zâmbet şi un fel de înţelegere tăcută nea cuprins. Matteo a pus pe masă sticlele de vin, după care ni s-a alăturat şi m-a cuprins cu braţele după talie.

— Despre ce bârfiţi aici?

— Despre tine, am spus într-un glas cu Luca.

— Serios? a întrebat Matteo ridicând din sprânceană.

Aria s-a întors din bucătărie, cu privirea fugindu-i de la unul la altul. S-a lipit de Luca, părând confuză.

— Ce se întâmplă aici?

— Soţul tău şi soţia mea discută despre multiplele mele calităţi, a spus Matteo.

L-am ghiontit.

— Eşti prea încrezut.

Matteo m-a sărutat pe ureche.

— Recunoaşte, îţi place îngâmfarea mea.

— Recunosc.

— Declaraţiile tale de iubire mă fac să mi se înmoaie genunchii, a glumit.

M-am ridicat pe vârfuri.

— îngâmfarea nu e singurul lucru pe care-l iubesc la tine.

Mi-am lăsat privirea să-i exploreze întregul corp.

— Am nevoie de nişte cotlet de miel ca să mi se ducă greaţa după atâta dulcegărie, a murmurat Luca, dar nu i-am ratat nici privirea drăgăstoasă pe care i-a oferit- o Ariei când a crezut că nu-l vede nimeni.

Matteo m-a răsucit în braţele lui şi m-a sărutat. Luca a mai mormăit ceva, dar nu l-am ascultat. Singurul care conta era Matteo.

SFÂRSIT

CRONICILE MAFIA BORN IN BLOOD

Legaţi prin onoare
Aria & Luca

Legaţi prin datorie
Dante & Valentina

Legaţi prin ură
Gianna & Matteo

Legaţi prin ispită
Liliana & Romero

Legaţi prin răzbunare
Cara & Growl

Legaţi prin iubire
Aria & Luca

Despre autoare

Cora Reilly este autoarea seriei mafia Born în Blood, a Camorra Chronicles şi a multor alte cărţi, majoritatea dintre acestea având ca personaje centrale băieţi răi şi sexy. înainte să-şi descopere pasiunea pentru cărţi romance, a fost o autoare publicată de literatură pentru adolescenţi.

Cora trăieşte în Germania cu un Bearded Collie drăguţ, dar zăpăcit, precum şi cu un bărbat drăguţ, dar zăpăcit. Când nu-şi petrece zilele visând la cărţi sexy, plănuieşte aventurile din următoarele călătorii sau găteşte feluri de mâncare prea picante de peste tot din lume.

în ciuda diplomei în Drept, Cora preferă cărţile în orice clipă.